

IJA # 3486

ספר שמות השני לתורת האלוהים

Sefer Shemot ha-Sheni le-Torat ha-Elohim

Vienna, 5627 (1886)

ספר
שמות

השני לתורת האלהים

ע

ההפטרות ותפלות לכל שבתות השנה

—

ויין

היוצרו מין בוסיקה דיל מי יוסף שלוינגר אין ביינה.

שנת תרכ"ז לפ"ק.

THEORA TOM. II.

Wien 1866

Josef Schlegel's Buchhandlung.

שמות א

ט ואלה שמות בני ישראל הבאים
מצרימה את יעקב איש וביתו באו:
ט ראובן שמעון לוי יהודה:
ט יששכר זבולן ובנימן:
ט דן ונפתלי גד ואשר:
ט ויהי כל נפש יצאי ירד יעקב שבטים
נפש יוסף הנה במצרים: ט נמת יוסף
וכל אחיו וכל הדור ההוא: ט ובני ישראל
פרו וישרצו וירבו ויעצמו במצרים מאד
ותמלא הארץ אתם: פ ט ויקם מלך
חדש על מצרים אשר לא ידע את
יוסף: ט ויאמר אל עמו הנה עם בני
ישראל רב ועצום ממנו: ט הבה נתחכמה
לו פדי רעה וקוה בידת קראנה מלחמה
ונוסף נס הוא על שניאנו ונלחם בנו
ועלה מן הארץ: ט וישמו עליו שרי
מסים למען ענתו במלחם ויבן ערי
מסבנות לפרעה את פתם ואת נעמסם:

יט וּבְאֶשֶׁר יַעֲנֶה אֹתוֹ בֶּן יִרְבֵּה וּבֶן יִפְרָיִם
 וַיִּקְצֹוּ מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל יט וַיַּעֲבְדוּ מִצְרַיִם
 אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּפָרֹדִי יי וַיִּמְרְדוּ אֶת־
 מִיָּהֵם בַּעֲבֹדָה קָשָׁה בְּחֶמֶר וּבְלִבְנָיִם
 וּבְכָל־עֲבֹדָה בְּשֹׂדֵד אֵת כָּל־עַבְדֹתֵם
 אֲשֶׁר־עֲבַדְתֶּם בָּהֶם בְּפָרֹדִי יט וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ
 מִצְרַיִם לְמִלְחָת הַעֲבָרִית אֲשֶׁר שָׁם
 הָאֹמֶת שְׂפֹדָה וְשָׁם הַשְּׂנִית פְּנֹעָה:
 יט וַיֹּאמֶר בְּיַלְדָּךְ אֶת־הָעֲבָרִיּוֹת וַיֵּרְאוּ
 עַל־הָאֲבָנִים אִם־בֶּן הוּא וְהִמְתֵּן אֹתוֹ
 וְאִם־בַּת הוּא וְחָיָה יי וַתִּירֹאֵן הַמִּלְחָת
 אֶת־הָאֱלֹהִים וְלֹא עָשׂוּ כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר
 אֱיֹהֵן מֶלֶךְ מִצְרַיִם וַתַּחַיֵּן אֶת־הַיְלָדִים: שו
 יט וַיִּקְרָא מֶלֶךְ־מִצְרַיִם לְמִלְחָת וַיֹּאמֶר
 לָהֵן מְדֻבָּע עֲשִׂיתֶן הַדָּבָר הַזֶּה וַתַּחַיֵּן אֶת־
 הַיְלָדִים: יט וַתֹּאמְרֶן הַמִּלְחָת אֶל־
 פְּרֹעֹה כִּי לֹא כְּנָשִׁים הַמִּצְרַיִת הָעֲבָרִית כִּי־
 חַיֹּת הָיָה בְּטָרֶם תְּבֹאוּ אֲלֵהֶן הַמִּלְחָת

וַיְלָדוּ: ט וַיִּטַּב אֱלֹהִים לְמִלְחָת וַיִּרְבֶּה
 הָעָם וַיַּעֲצֻמוּ מֵאֹד: (כא) וַיְהִי כִּי־יִרְאֶה
 הַמִּלְחָת אֶת־הָאֱלֹהִים וַיַּעַשׂ לָהֶם בְּתִים:
 ט וַיַּעַן פְּרֹעֹה לְכָל־עַמּוֹ לֵאמֹר כָּל־הַבָּנִים
 תִּילָדוּ הַיְלָדָה תִּשְׁלַיְכֶהוּ וְכָל־הַבָּת
 תַּחַיֵּן: פ ב (א) וַיֵּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית לֹו
 בָּרַח אֶת־בַּת־לֹו: ט וַתַּהַר הָאִשָּׁה וַתֵּלֶד
 בֶּן וַתֵּרֶא אֹתוֹ כִּרְטוּב הוּא וַתַּצְפְּנֶהוּ
 שְׁלֹשָׁה יָרְחִים: ט וְלֹא־יִבְלֶה עוֹד הַצְּפִינֹו
 וַתִּקַּח־לוֹ תִּבְת גִּמְא וַתַּחֲמֶרָה בַּחֲמֶר
 זְבֻצָּפֶת וַתִּשֶׂם בָּהּ אֶת־דָּוִד וַתִּשֶׂם בְּסוּף
 עַל־שִׁפְת הַיָּאֵד: ט וַתַּתְּצֵב אֶתֹו מִדַּחַק
 לְדַעַה מֵה־יַעֲשֶׂה לֹו: ט וַתִּרְדֵּ בַת־פְּרֹעֹה
 לְרַחֵץ עַל־הַיָּאֵד וַגְּעֻרְתֶּיהָ הִלְכַת עַל־יַד
 הַיָּאֵד וַתֵּרֶא אֶת־הַתִּבְרָה בַּתוֹךְ הַסּוּף
 וַתִּשְׁלַח אֶת־אִמָּתָהּ וַתִּקְחֶהּ: ט וַתִּפְתַּח
 וַתֵּרֶאֶהוּ אֶת־הַיְלָד וְהִנֵּה־גֹעַר בְּבֶרֶה
 וַתַּחֲמַל עָלָיו וַתֹּאמֶר מִיִּלְדֵי הָעֲבָרִים זֶה:

(ט) ותאמר אחתו אל-בת-פרעה האלף
 ומראתי לך אשה מינקת מן העברות
 ותינקלך את-הילד: (י) ותאמר-לה בת-
 פרעה לכי ותלך העלמה ותקרא את-
 אם הילד: (יא) ותאמר לה בת-פרעה
 הילכי את-הילד הזה והינקתו לי ואני
 אפתן את-שכרך ותקח האשה הילד
 ותניקהו: (יב) ויגדל הילד ותבא-הו לבתי
 פרעה ויהי-לה לבן ותקרא שמו משה
 ותאמר כי מן-המים משית-הו: שלש
 (יג) ויהי ביום ההם ויגדל משה ויצא
 אל-אחיו וירא בסבלתם וירא איש מצרי
 מכה איש-עברי מאחיו: (יד) ויפן בה
 וכה וירא כי אין איש נדף את-המצרי
 וישמנהו בחול: (טו) ויצא ביום השני והנה
 שני-אנשים עברים נצים ויאמר ללשע
 למה תכה רעה: (טז) ויאמר מי שמך לאיש
 סוד ושפט עלינו הלהרנגיל אתה אמר

6
 אשר הרגת את-המצרי וירא משה
 ויאמר אכן נודע הדבר: (יז) וישמע פרעה
 את-הדבר הזה ויבקש לתרג את-משה
 ויבחה משה מפני פרעה וישב בארץ-
 מדן וישב על-הבאר: (יח) ולכהן מדן
 שבע בנות ותבאנה ותדלנה ותמלאנה
 את-הבדשים להשקות צאן אביהן:
 (יט) ויבאו הרעים ויגדשו ויקם משה
 וישען וישק את-צאנם: (כ) ותבאנה
 אל-רעואל אביהן ויאמר מדוע מחרתן
 בא היום: (כא) ותאמרן איש מצרי הצילנו
 מיד הרעים ונס-דלה דלה לנו וישק
 את-הצאן: (כב) ויאמר אל-בנותיו ואי למה
 זה עובתן את-האיש קראו לו ויאכל
 לחם: (כג) ויאמר משה לשבת את-האיש
 ופתן את-צפרה בתו למשה: (כד) ותלך בן
 ויקרא את-שמו גרשם כי אמר גר הייתי
 בארץ גרתי: פ (כה) ויהי ביום הרבים

ההם וימת מלך מצרים ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויצעקו ותעל שועתם אל האלהים מן העבודה: (ט) וישמע אלהים את נאקתם ויזכר אלהים את בריתו את אברהם את יצחק ואת יעקב: (ט) וירא אלהים את בני ישראל וידע אלהים: (ט) וידע נ (ט) ומשה יהיה יערה את צאן יתרו חתנו כהן מדיא וינהג את הצאן אשר המדבר ויבא אל הר האלהים חרבנה: (ט) וירא מלאך יהוה אליו כלבת אש מתוך הסנה וירא והנה הסנה בער באש והסנה איננו אבל: (ט) ויאמר משה אסרה נא ואראה את המראה הנדל תהו מדוע לא אבוע הסנה: (ט) וירא יהוה כי סר לראות ויקרא אליו אלהים מתוך הסנה ויאמר משה משה ויאמר הנני: (ט) ויאמר אל תקרב חלם של געשך מעל רגליך כי במקום

אשר אפתה עומד עליו אדמת קדש הוא: (ט) ויאמר אנכי אלהי אביך אלתי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב ויסתר משה פניו כי ירא מהביט אל האלהים: (ט) ויאמר יהוה ראה ראיתי את עני עמי אשר במצרים ואת צעקתם שמעתי מפני נגשיו כי דעתי את מכאביו: (ט) ואמר להצילי מן מצרים ולתעלתני מן הארץ ההוא אל ארץ טובה ורחבה אל ארץ זבת חלב ודבש אל מקום הנגעני ותחתי והאמר והפרזי ותחתי ותיכנס: (ט) ועתה הנה צעקת בני ישראל באה אל וגם ראיתי את הלחץ אשר מצרים לחצים אתם: (ט) ועתה לבך ואשלחך אל פרעה והוצא את עמי בני ישראל ממצרים: (ט) ויאמר משה אל האלהים מי אנכי כי אלך אל פרעה וכי אצוה את בני ישראל ממצרים: (ט) ויאמר

כִּי אֶרְאֶהָ עֹמֵד וְהִלֵּךְ הָאֹת כִּי אֲנֹכִי
 שְׁלַחְתִּיךָ בְּהוֹצִיאֲךָ אֶת־הָעָם מִמִּצְרַיִם
 פִּעְבְּדוּן אֶת־הָאֱלֹהִים עַל הַיָּם הַזֶּה׃
 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֵלֶּה אֱלֹהִים הַיְהוָה אֲנֹכִי
 כִּי אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתִּי לָהֶם אֱלֹהֵי
 אֲבוֹתֵיכֶם שְׁלַחְנִי אֵלֵיכֶם וְאָמַרְוּלִי מַה
 שְׁמוֹ מַה אָמַר אֱלֹהִים׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
 אֶל־מֹשֶׁה אֲהִיָּה אֲשֶׁר אֲהִיָּה וַיֹּאמֶר כֹּה
 תֹאמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲהִיָּה שְׁלַחְנִי
 אֵלֵיכֶם׃ (ט) וַיֹּאמֶר עַד אֱלֹהִים אֶל־מֹשֶׁה
 כֹּה תֹאמַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵי
 אֲבוֹתֵיכֶם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק
 וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב שְׁלַחְנִי אֵלֵיכֶם זֶה־שְׁמִי
 לְעֹלָם יְהוָה זִכְרִי לְדָוֶד הַזֶּה׃ חֲמִשׁ (ס) לְךָ
 וְאִסְפַּסְתָּ אֶת־זִבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
 יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם נִרְאָה אֵלַי אֱלֹהֵי
 אַבְרָהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב לֵאמֹר פָּקֹד פָּקֹדְתִי
 אֶתְכֶם וְאֶת־הַעֲשׂוֹי לָכֶם בְּמִצְרַיִם׃

וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֶתְכֶם מֵעַנִי מִצְרַיִם אֶל־
 אֶרֶץ מִצְרַיִם וְהִתִּיתִי וְהִאֲמַרְוּ וְהִסְרִיחוּ
 וְהִתִּינוּ וְהִיבִסוּ אֶל־אֶרֶץ זִכְתָּ חֶלֶב וְדִבְשָׁ׃
 וַיִּשְׁמְעוּ לְקוֹלָהּ וַיִּבְרַחְתָּ אֹתָהּ וְזִבְנֵי
 יִשְׂרָאֵל אֶל־מֶלֶךְ מִצְרַיִם וְאָמַרְתָּם אֵלָיו
 יְהוָה אֱלֹהֵי הַמִּצְרַיִם נִקְרָה עָלֵינוּ וְעַתָּה
 נִלְכְּהֵנָּה בְּרֶדְדָה שְׁלֹשֶׁת יָמִים בְּמִדְבַר
 וְנִזְכְּרָה לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ׃ (י) וְאֵנִי יָדַעְתִּי
 כִּי לֹא־יָתוֹן אֶתְכֶם מֶלֶךְ מִצְרַיִם לְחַלְּדָה
 וְלֹא בְּדַ חֲזָקָה׃ (יא) וְשְׁלַחְתִּי אֶת־יְדִי
 וְהִכִּיתִי אֶת־מִצְרַיִם בְּכָל־נִפְלְאוֹתַי אֲשֶׁר
 אֲעֲשֶׂה בְּקִרְבּוֹ וּבְאַחֲרֵיכֶם יִשְׁלַח אֶתְכֶם׃
 (יב) וְנִתְּתִי אֶת־חֹן־הָעַיִן הַזֶּה בְּעֵינֵי מִצְרַיִם
 וְהָיָה כִּי תִלְכוּן לֹא תִלְכוּ בְּיָמֵי׃
 (יג) וְשִׂאֲלָה אִשָּׁה מִשְׁכַּנְתָּהּ וּמִגִּבְרַת
 בֵּיתָהּ כִּלְיֵיכֶם וְכָל־זָרָב וְשִׁמְלֹת
 וְשִׁמְתֶם עַל־בְּנֵיכֶם וְעַל־בְּנֹתֵיכֶם וְנִצַּלְתֶם
 אֶת־מִצְרַיִם׃ ד (ט) וַיַּעַן מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר

והן לא יאמינו לי ולא ישמעו בקלי
 פי יאמרו לא נראה אלה יהוה:
 ש ויאמר אליו יהוה מזה בנהד ויאמר
 משה: ש ויאמר השליכהו ארצה
 וישלכהו ארצה והי לנחש ויגם משה
 מפניו: ש ויאמר יהוה אל משה שלח
 דוד ואחז בנגבו וישלח דוד ויחזק בו והי
 למטה בכפו: (ט) למען יאמינו כי נראה
 אלה יהוה אלהי אבתם אלהי אבותם
 אלהי יצחק ואלהי יעקב: (י) ויאמר יהוה
 לו עוד הבאתה דוד בסיקד ויבא דוד
 בחיקו ויניצאה והנה דוד מצרעת בשלג:
 (יא) ויאמר השב דוד אל חיקך וישב דוד
 אל חיקו ויניצאה מחיקו והנה שבה
 בבשרו: (יב) והנה אם לא יאמינו לך ולא
 ישמעו לקל האת הראשון והאמינו
 לקל האת האחרון: (יג) והנה אם לא
 יאמינו גם לשני האתות האלה ולא

ישמעו לקלך ולקחתם ממימי הים
 ושפכת הנפשה והני המים אשר תקח
 מדהיאו והני להם בגשת: (יד) ויאמר
 משה אליהוהוה בי אתי לא אלו
 דברים אנכי גם מתמול גם משלשם גם
 מצו דברך אל עבדך כי כבד פה וכבד
 לשון אנכי: (טו) ויאמר יהוה אליו מי שם
 פה לאדם או מי יושם אלו או תוש
 או פקח או עור הלא אנכי יהוה: (טז) ועתה
 לד ואנכי אתנה עם פיך והוריתך אשר
 תדבר: (יז) ויאמר בי אדוני שלחנא ביד
 תשלח: (יח) ויחזר אף יהוה במשה ויאמר
 הלא אהרן אחיך הלוי ידעתי כי דבר
 דבר הוא וגם הנה הוא יצא לקראתך
 וראך ושמה בלבו: (יט) ודברת אליו
 ושמת את הדברים בפיו ואנכי אהיה עם
 פיך ועם פיהו והוריתי אתכם את אשר
 תעשיו: (כ) ודבר הוא לך אל העם והנה

הוא יהיה לך לכה ואמר תהיה לך
 לאהים: (י) ואת המטה הנה תקח בידך
 אשר תעשה בו את האות: פ שש
 יט וילך משה וישבו אל יתר חתנו ויאמר
 לו אלכה נא ואשובה אל אחי אשר
 במצרים ואראה העתים חיים ויאמר
 יתר למשה לך לשלום: (יט) ויאמר יהוה
 אל משה במדון לך שב מצרים כי
 מתו כל האנשים המבקשים את נפשך:
 טו ויקח משה את אשתו ואת בניו
 וירכבם על החמור וישב ארצה מצרים
 ויקח משה את מטה האלהים בידו:
 כא ויאמר יהוה אל משה בלכתך לשוב
 מצרים ראה כל המפתים אשר עמתי
 בידך ועשיתם לפני פרעה ואני אחזק
 את לבו ולא ישלח את העם: (כ) ואמרת
 אל פרעה בזה אמר יהוה בני בכרי ישראל:
 (כ) נאמר אליך שלח את בני גערני

ותמאן לשלחו הנה אנכי הולך את בניך
 בכרך: (כ) והי בדרך במלון ויפגשוהו
 יהוה ויבקש המיתו: (כא) ותקח צפרה
 צד ותברת את ערלת בנה ותנע לרגליו
 ותאמר כי חתן דמים אתה לי: (כ) ויהי
 ממנו אז אמרה חתן דמים למולת: פ
 (כ) ויאמר יהוה לאהרן לך לקראת משה
 המדברה וילך ויפגשוהו בדרך האלהים
 וישקלו: (כ) ויגד משה לאהרן את כל
 דברי יהוה אשר שלחו ואת כל האותות
 אשר צפהו: (כ) וילך משה ואהרן ויאספו
 את כל בני בני ישראל: (ל) וידבר אהרן
 את כל הדברים אשר דבר יהוה אל
 משה בעש האותות לעיני העם: (לא) ויאמן
 העם וישמעו כי פקד יהוה את בני
 ישראל וכי ראה את עגלם ויקרו
 וישתחוו: שבע ה (א) ואחר באו משה
 ואהרן ויאמרו אל פרעה בזה אמר יהוה

אלהי ישראל שלח את עמי ויחגו לי
 במדבר: (י) ויאמר פרעה מי יהיה אשד
 אשמע בקלו לשלח את ישראל לא
 ידעתי את יהוה וגם את ישראל לא
 אשלח: (יא) ויאמרו אלהי העברים נקרא
 עלינו גלגה נא ה'ך שלשת ימים
 במדבר ונזבחה ליהוה אלהינו כד
 יסגלנו בדבר או בחרב: (יב) ויאמר אלהם
 מלך מצרים למה משה ואהרן תפריעו
 את העם ממעשיו לבו לסבלתיכם:
 (יג) ויאמר פרעה הקרבים עתה עם הארץ
 והשבתם אתם מסבלתם: (יד) ויצו פרעה
 ביום ההוא את הנוגשים בעם ואת
 שטריו לאמר: (טו) לא תאספון לתת תבן
 לעם ללבן הלבנים בתמול שלשם הם
 ילכו וקששו להם תבן: (טז) ואת מתנת
 הלבנים אשר הם עשים תמול שלשם
 תשימו עליהם ללא תגרעו ממנו כי

גרפים הם על לבן הם צעקים לאמר
 גלגה נזבחה לאהינו: (יז) תכבד העבדה
 על האנשים ויעשו ברה ואל יישעו
 בדברי שקר: (יח) ויצאו נגשי העם ושטריו
 ויאמרו אלהים לאמר בזה אמר פרעה
 אינני נתן לכם תבן: (יט) אתם לבו קחו
 לכם תבן מאשר תמצאו כי אין נגרע
 מעבדתכם דבר: (כ) ויפץ העם בכל ארץ
 מצרים לקשש קש לתבן: (כא) והנוגשים
 אצרים לאמר בליו מעשיכם דבר יום
 ביומו כאשר בהיות התבן: (כב) ויכו שטרי
 בני ישראל אשר שמו עליהם נגשי
 פרעה לאמר מדוע לא כליתם חקכם
 ללבן בתמול שלשם בסתמול בסהיום:
 (כג) ויצאו שטרי בני ישראל ויצעקו אל
 פרעה לאמר למה תעשה כה לעבדיך:
 (כד) תבן אין נתן לעבדיך ולבנים אמרם
 לנו עשו והנה עבדיך מקים והטאת

עמך: (י) ויאמר נרפים אתם נרפים על-
 פני אתם אמרים נלכה נזבחה ליהוה:
 (י) ועתה לכו עבדו ותכזן לאינותו לכם
 ותכזן לבנים תתנו: (י) ויראו שמרי בני-
 ישראל אתם ברע לאמר לא-תגרעו
 מלכניכם דבריום ביום: (י) ויפגעו את-
 משה ואת-אהרן נצבים לקראתם
 בעאתם מאת פרעה: (כ) ויאמרו אלהם
 ירא יהוה עליכם וישפט אשר הבאשתם
 את-רוחנו בעיני פרעה ובעיני עבדיו
 לתת-חרב בידם להרגנו: מספור (כב) וישב
 משה אל-יהוה ויאמר אדני למה הרעתה
 לעם הזה למה זה שלחתני: (כג) ומאז
 באתי אל-פרעה לדבר בשמך תרע לעם
 הזה והצל לא-הצלת אותי-עמך:
 ו (י) ויאמר יהוה אל-משה עתה תראה
 אשר אעשה לפרעה כי ביד חזקה ישלחם
 וביד חזקה יגרשם מארצו: ס ס ס

סדר וארא

ו וידבר אלהים אל-משה ויאמר אל-
 אני יהוה: ו וארא אל-אברהם אל-
 יצחק ואל-יעקב באל שדי ושמי יהוה לא
 נודעתי להם: (י) וגם הקמתי את-ברתי
 אתם לתת להם את-ארץ כנען את ארץ
 מגריתם אשר-גרו בה: (י) וגם אני
 שמעתי את-נאקת בני ישראל אשר
 מצרים מעבדים אתם ואזכר את-ברתי:
 ו לכן אמר לבני-ישראל אני יהוה
 והוצאתי אתכם מפתח סבלת מצרים
 והצילתי אתכם מעבדתם ונאלתי אתכם
 ברוח נשירה ובשפטים גדלים:
 ו ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם
 לאלהים וידעתם כי אני יהוה אלהיכם
 המוציא אתכם מפתח סבלות מצרים:
 ו ותבאתי אתכם אל-הארץ אשר
 נשאתי את-ידי לתת אתה לאברהם

לְיַחֲקֶךָ וְלִיַּעֲקֹב וְנָתַתִּי אֶתְּךָ לָכֶם
 מִזְרָעָה אֲנִי יְהוָה: (ט) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה בֵּן
 אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא שָׁמְעוּ אֶל-מֹשֶׁה
 מִקְצֵר רוּחַ וּמִמַּעֲבֹדָה קָשָׁה: פ (י) וַיְדַבֵּר
 יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: (יא) בָּא דַבֵּר
 אֶל-פְּרַעֲה מֶלֶךְ מִצְרַיִם וְיִשְׁלַח אֶת-
 בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם: (יב) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה
 לְבְנֵי יְהוָה לֵאמֹר הֵן בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לֹא-
 שָׁמְעוּ אֵלַי וְאִיךָ יִשְׁמְעוּנִי פְרַעֲה וְאֲנִי
 עָרַל שְׂפָתַיִם: פ (יג) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-
 מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן וַיֹּצִיֵם אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וְאֶל-פְּרַעֲה מֶלֶךְ מִצְרַיִם לְהוֹצִיא אֶת-
 בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם: ס שני (יד) אָלֶּה
 דָּאֲשֵׁי בֵית-אַבְרָם בְּנֵי רְאוּבֵן בְּכֹר
 יִשְׂרָאֵל חֲנוּךְ וּפְלוּזָה חֲצִרֹן וְכַרְמֵי אָלֶּה
 מִשְׁפַּחַת רְאוּבֵן: (טו) וּבְנֵי שִׁמְעוֹן יְמוּאֵל
 וְיִמִּין וְאַהֲרֹן וְרִבִּין וְצַחַר וְשְׂאוּל בְּדֹ
 חֲבִינְעָנִית אָלֶּה מִשְׁפַּחַת שִׁמְעוֹן: (טז) וְאָלֶּה

שְׂמֹת בְּנֵי-לֵוִי לְתִלְדֹתָם גֵּרְשׁוֹן וַיְהִי
 וּמְרָרִי וְשִׁנִּי חֲנִי לֵוִי שִׁבְעֵי וְשַׁלְּוִיִם
 וּמֵאֵת שִׁנְהָ: (יז) בְּנֵי גֵרְשׁוֹן לְבִנֵי וְשִׁמְעִי
 לְמִשְׁפַּחְתָּם: (יח) וּבְנֵי קַהַת עֲמֹרָם וַיְצַהֵר
 וַחֲבֵרֹן וְעִזִּיאֵל וְשִׁנִּי חֲנִי קַהַת שְׁלֹשׁ
 וְשַׁלְּוִיִם וּמֵאֵת שִׁנְהָ: (יט) וּבְנֵי מְרָרִי
 מַחֲלִי וּמוּשִׁי אָלֶּה מִשְׁפַּחַת הַלֵּוִי
 לְתִלְדֹתָם: (כ) וַיִּקַּח עֲמֹרָם אֶת-יוֹכָבֵד
 דָּדָתוֹ לֵוִי לְאִשָּׁה וַתֵּלֶד לוֹ אֶת-אַהֲרֹן
 וְאֶת-מֹשֶׁה וְשִׁנִּי חֲנִי עֲמֹרָם שִׁבְעֵי
 וְשַׁלְּוִיִם וּמֵאֵת שִׁנְהָ: (כא) וּבְנֵי יְצַהֵר
 קָנָח וְנַפְגִּי וְזַכְרִי: (כב) וּבְנֵי עִזִּיאֵל מִישָׁאֵל
 וְאַלְצָפָן וְסֹתְרִי: (כג) וַיִּקַּח אַהֲרֹן אֶת-
 אֵלִישֶׁבֶע בַּת-עֲמִינָדָב אָחֹת נַחֲשׁוֹן לֵוִי
 לְאִשָּׁה וַתֵּלֶד לוֹ אֶת-נָדָב וְאֶת-אֲבִיהוּא
 אֶת-אַלְעָזָר וְאֶת-אִיתָמָר: (כד) וּבְנֵי קָנָח
 אֲסִיר וְאַלְקָנָה וְאַבִּיאָקָף אָלֶּה מִשְׁפַּחַת
 כְּהֹרְתֵי: (כה) וְאַלְעָזָר בֶּן-אַהֲרֹן לָקַח לוֹ

מבנות פומיאל לו לאשה ותלד לו
את פינקס אלה ראשי אבות קלונים
למשפחתם: (ט) הוא אהרן ומשה אשר
אמר יהוה להם הוציאו את בני ישראל
מארץ מצרים על-צבאתם: (כ) הם
המדברים אל-פרעה מלך-מצרים
להוציא את-בני-ישראל ממצרים הוא
משה ואהרן: (כא) ויהי ביום דבר יהוה אל-
משה בארץ מצרים: (כב) שלשי (כג) וידבר
יהוה אל-משה לאמר אני יהוה דבר
אל-פרעה מלך מצרים את כל-אשר
אני דבר אליך: (כד) ויאמר משה לפני יהוה
הו אני עני שפתיים ואיך ישמע אלי
פרעה: פ ז (ט) ויאמר יהוה אל-משה
ראה נתתיך להיות לפרעה ואהרן אחיך
היה נביאך: (ט) אתה תדבר את כל-אשר
אצוור ואהרן אחיך ידבר אל-פרעה
ושלח את-בני-ישראל מארצו: (ט) ואני

אקשה את-לב פרעה והרפיתי את-
אתני ואת-מופתי בארץ מצרים: (ט) ולא
ישמע אלכם פרעה וגתתי את-ידי
במצרים והוצאתי את-צבאתי את-עמי
בני-ישראל מארץ מצרים בשפטים
גדלים: (ט) וידעו מצרים כי-אני יהוה
בגטתי את-ידי על-מצרים והוצאתי את-
בני-ישראל מתוכם: (ט) ויעש משה ואהרן
כאשר צוה יהוה אתם בנעשו: (ט) ומשה
בן-שמנים שנה ואהרן בן-שלוש
ושמנים שנה בדרבם אל-פרעה: פ ובי
(ט) ויאמר יהוה אל-משה ואל-אהרן לאמר:
(ט) כי ידבר אלכם פרעה לאמר תנו לכם
מופת ואמרת אל-אהרן קח את-מפתח
והשלך לפני-פרעה יתי לתנין: (ט) ויבא
משה ואהרן אל-פרעה ויעשו לו ככאשר
צוה יהוה וישלך אהרן את-מטהו לפני
פרעה ולפני עבדיו ויהי לתנין: (ט) ויקרא

גם פרעה לחכמים ולמכשפים ויעשו
גם הם חרטמי מצרים בלתייהם בן
יט וישליכו איש מטהו ויהיו לתנינם
ויבלע מטה אהרן את מפתחם: (ט) ויחזק
לב פרעה ולא שמע אליהם כאשר דבר
יהוה: ס (י) ויאמר יהוה אל משה בבר
לב פרעה מאן לשלח העם: (טא) לך אל
פרעה בבקר הנה יצא המומה ונצבת
לקראתו על שפת היאר והמטה אשר
בהפך לנהש תקח בידך: (טב) ואמרת אליו
יהוה אלהי העברים שלחני אליך
לאמר שלח את עמי ויעבדני במדבר
והנה לא שמעת עד כה: (טג) בה אמר
יהוה בנאת תרע פי אני יהוה הנה אנכי
מכה | במטה אשר בדי על המים
אשר ביאר ונהפכו לחם: (טד) והנה אשר
ביאר תמות ובאש היאר ונלאו מצרים
לשתות מים מן היאר ויהי הדם בכל
ארץ מצרים: (טו) ויעשורבן חרטמי מצרים
בלתייהם ויחזק לב פרעה ולא שמע
אליהם כאשר דבר יהוה: (טז) ויפן פרעה
ויבא אל ביתו ולא שנת לבו גם לזאת:
(טז) ויחפרו כל מצרים סביבת היאר
מים לשתות כי לא יכלו לשתת ממימי
היאר: (טז) וימלא שבעת ימים אחר הקות

אל משה אמר אל אהרן קח מטה ונמה
ידך על מימי מצרים על נהרותם | על
יאריותם ועל אנמיהם ועל כל מקנה
מימיהם ויהיידם והה דם בכל ארץ
מצרים ובעצים ובאבנים: (טז) ויעשורבן
משה ואהרן כאשר צוה יהוה וירם
במטה ויד את המים אשר ביאר לעיני
פרעה ול עיני עבדיו ויהפכו כל המים
אשר ביאר לחם: (טז) והנה אשר ביאר
מתה ובאש היאר ולא יכלו מצרים
לשתות מים מן היאר ויהי הדם בכל
ארץ מצרים: (טז) ויעשורבן חרטמי מצרים
בלתייהם ויחזק לב פרעה ולא שמע
אליהם כאשר דבר יהוה: (טז) ויפן פרעה
ויבא אל ביתו ולא שנת לבו גם לזאת:
(טז) ויחפרו כל מצרים סביבת היאר
מים לשתות כי לא יכלו לשתת ממימי
היאר: (טז) וימלא שבעת ימים אחר הקות

יהוה את-היאוד: פ (ט) ויאמר יהוה אל
 משה בא אל-פרעה ואמרת אליו כה
 אמר יהוה שלח את-עמי ויעבדני:
 (ט) ואם-מאן אתה לשלח הגה אנכי נגף
 את-כל-גבולך בצפרדעים: (ט) ושרץ
 היאוד צפרדעים ועלו וכו' בביתך
 ובבית משפכתך ועל-משתך ובבית
 עבדך ובעמך ובתנוחתך ובמשארותיך:
 (ט) וכו' ובעמך ובקב-עבדך יעלו
 הצפרדעים: ח (ט) ויאמר יהוה אל-משה
 אמר אל-אהרן גמיה את-ידך במטה
 על-הנהרות על-היאודים ועל-האנשים
 ותעל את-הצפרדעים על-ארץ מצרים:
 ט ויש אהרן את-ידו על מימי מצרים
 ופעל הצפרדע ותכס את-ארץ מצרים:
 טו ועשרבו וחרטמים בלמיהם ועלו את-
 הצפרדעים על-ארץ מצרים: (ט) ויקרא
 פרעה למשה ולאהרן ויאמר העתיד

אל-יהוה ויסר הצפרדעים ממני ומעמי
 ואשלהך את-העם ויזבח ליהוה:
 ט ויאמר משה לפרעה התפאר עלי
 למתי | אעתיד לך ולעבדך ולעמך
 להכרית הצפרדעים ממך ומבתיך רק
 ביאוד תשארתה: ט ויאמר למחר ויאמר
 כדברך למען תדע כראיין כיהוה
 אלהי: טו וסר הצפרדעים ממך
 ומבתיך ומעבדך ומעמך רק ביאוד
 תשארתה: טו ויצא משה ואהרן מעם
 פרעה ויצעק משה אל-יהוה על-דבר
 הצפרדעים אשר-שם לפרעה: טו ויעש
 יהוה כדבר משה וימתו הצפרדעים
 מן-הבתיים מן-החצרות ומן-השדות:
 ט ויצברו אתם חמרים חמרים ותבאש
 סארץ: (ט) ויבא פרעה כי הסיר
 החרסו ותקבר את-לבו וקרא שמע
 אלתם כאשר דבר יהוה פ (ט) ויאמר

יהוה אל-משה אמר אל-אהרן נמדד
 את-ממדך ובהך את-עפר הארץ והיה
 לכנם בכל-ארץ מצרים: (י) ויעשו-כן
 נמ אהרן את-ידו במטהו ובהך את-עפר
 הארץ ותהי הכנם באדם ובבהמה כל-
 עפר הארץ היה כנים בכל-ארץ מצרים:
 (יא) ויעשו-כן חרותמים בלמיתם להוציא
 את-הכנים ולא יכלו ותהי הכנם באדם
 ובבהמה: (יב) ויאמרו חרותמים אל-פרעה
 אעבע אלהים הוא ויחזק לב-פרעה
 ולא שמע אלהם כאשר דבר יהוה: (יג)
 (יד) ויאמר יהוה אל-משה השקם בבקר
 והתניב לפני פרעה הנה יוצא המימה
 ואמרת אליו בה אמר יהוה שלח עמי
 ויעבדני: (טו) כי אם אינך משלח את-עמי
 הנני משלח בך ובעבדיך ובעמך
 ובעבדך את-הערב ומלאו בתי מצרים
 את-הערב וגם האדמה אשר-הם עליה:

(טז) והסליתו ביום ההוא את-ארץ נשן
 אשר עמי עמד עליה לבלתי היות-שם
 ערב למען תדע כי אני יהוה בקרב
 הארץ: (יז) ושמתי פדת בין עמי ובין
 עמך למחר יהיה האת ההוא: (יח) ויעשה-הוה
 כן ויבא ערב כבד ביתה פרעה וכוות
 עבדיו ובכל-ארץ מצרים תשחת הארץ
 מפני הערב: (יט) ויקרא פרעה אל-משה
 ולא-הרן ויאמר לכו וקחו לאלהיכם
 בארץ: (כ) ויאמר משה לא נכון לעשות
 כן כי תועבת מצרים נזבח ליהוה
 אלהינו הן נזבח את-תועבת מצרים
 לעיניהם ולא יסקלנו: (כא) דרך שלשת
 ימים נלך במדבר ונזבחנו ליהוה אלהינו
 כאשר יאמר אלהינו: (כב) ויאמר פרעה אנכי
 אשלח אתכם ונזבחם ליהוה אלהיכם
 במדבר רק כרתק לא-תרחיקו ללכת
 העתירו בעדי: (כג) ויאמר משה הנה אנכי

יוצא מעמו והעפרתי אל-יהוה
 הערב מפרעה מעבדיו ומעמו מחו
 רק אל-יסקת פרעה המל לכלתי שלח
 את-העם לזבח ליהוה: (ט) ויצא משה
 מעם פרעה ויעתר אל-יהוה: (י) ויעש יהוה
 כדבר משה ויסר הערב מפרעה מעבדיו
 ומעמו לא נשא א אחד: (יט) ויכבד פרעה
 את-לפניו גם בפעם הזאת ולא שלח את-
 העם: פ ט (א) ויאמר יהוה אל-משה
 בא אל-פרעו ודברת אליו כה-אמר
 יהוה אלהי העברים שלח את-עמי
 ויעבדני: (ב) כי אם מאן אתה לשלח ועודת
 מחזיק בם: (ג) הנה יד-יהוה הוזה במקנה
 אשר בשדה בפוסים בחמרים בגמלים
 בקר ובצאן דבר כבד מאד: (ד) והפלה
 יהוה בין מקנה ישראל ובין מקנה
 מצרים ולא ימות מפל-לבני ישראל
 דבר: (ה) וישם יהוה מועד לאמר מנח

ויעשה יהוה הדבר הזה בארץ: (ו) ויעש
 יהוה את-הדבר הזה ממחרת וקמת כל
 מקנה מצרים וממקנה בני-ישראל לא-
 מת אחד: (ז) וישלח פרעה והנה לא-מת
 ממקנה ישראל עד-אחד ויכבד לב
 פרעה ולא שלח את-העם: ס (י) ויאמר
 יהוה אל-משה ואל-אהרן קחו לכם
 מלא חפניכם פיהם כבשן וירקו משה
 השמימה לעיני פרעה: (י) והיה לאבק על
 כל-ארץ מצרים ותיה על-האדם ועל-
 הבהמה לשחין פניהם אבעבעת בכל-
 ארץ מצרים: (י) ויקחו את-פיהם הכבשן
 ויעמדו לפני פרעה וירקו אותו משה
 השמימה ויהי שחין אבעבעת פניהם
 באדם ובבהמה: (יא) ולא יכלו חתרממים
 לעמד לפני משה מפני השחין קידתה
 השחין בחרממם ובכל-מצרים: (יב) ויתק
 יהוה את-לב פרעה ולא שמע אליהם

כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה׃ ס יט וַיֹּאמֶר
 יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הִשָּׁבם בְּפִקֹּר וְהִתְנַצַּב
 לִפְנֵי פְדֻעָה וְאָמַרְתָּ אֵלָיו כֹּה־אָמַר יְהוָה
 אֱלֹהֵי הָעֲבָרִים שְׁלַח אֶת־עַמִּי וַיַּעֲבֹדֵנִי׃
 יז כִּי אֶפְשַׁעם הַזֹּאת אֲנִי שֹׁלַח אֶת־כָּל־
 מִגְפָּתִי אֶל־לִבָּךְ וּבַעֲבֹדֶיךָ וּבַעֲמֻדָּךְ בַּעֲבוּר
 תְּרַע כִּי אֵין כִּמְנִי בְּכָל־הָאָרֶץ׃ יח כִּי עָתָה
 שְׁלַחְתִּי אֶת־יָדִי וְאָרַךְ אֹתָךְ וְאֶת־עַמֶּיךָ
 בְּדַבָּר וּתְבַחַד מִן־הָאָרֶץ׃ יט וְאוּלָּם בַּעֲבוּר
 זֹאת הַעֲמֻדָתִיךָ בַּעֲבוּר הַרְאֵתְךָ אֶת־כִּתְּוִי
 וְלִמְעַן סַפֵּר שְׁמִי בְּכָל־הָאָרֶץ׃ שִׁבְעִי
 יי עוֹדָה מִסְתַּלֵּל בְּעַמִּי לִבְלַתִּי שִׁלְחָם׃
 יג הִגִּנִּי מִמַּטִּיר בַּעַת מָהַר בְּרֹד בְּבַד מְאֹד
 אֲשֶׁר לֹא־הָיָה כִּמְהוּ בַּמִּצְרַיִם לְמִן־הַיּוֹם
 הַזֶּה וְעַד־עַתָּה׃ יד וְעַתָּה שְׁלַח הָעֵז
 אֶת־מִקְנֶךָ וְאֵת כָּל־אֲשֶׁר לָךְ בַּשָּׂדֶה כָּל־
 הָאֲדָמָה וְהַבְּהֵמָה אֲשֶׁר־יִמְצָא בַּשָּׂדֶה
 וְלֹא יֵאָסֵף הַבְּיָתָה וְיָבֵד עֲלֵהֶם הַבְּרֹד

וּמָתוּ׃ טו הִרְאָ אֶת־דְּבַר יְהוָה מֵעֲבֹדֶי
 פְּרֻעָה הַגִּים אֶת־עֲבֹדֶיךָ וְאֶת־מִקְנֶהוּ אֶל־
 הַבָּתָּיִם׃ טז וְאֲשֶׁר לֹא־שָׁם לָבוֹ אֶל־דְּבַר
 יְהוָה וַיַּעֲזֹב אֶת־עֲבֹדֶיךָ וְאֶת־מִקְנֶהוּ
 בַּשָּׂדֶה׃ טז וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
 נִטְה אֶת־יָדְךָ עַל־הַשָּׁמַיִם וַיְהִי בְרֹד
 בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם עַל־הָאָדָם וְעַל־
 הַבְּהֵמָה וְעַל כָּל־עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה בְּאֶרֶץ
 מִצְרַיִם׃ יז וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת־מַמְהוֹ עַל־
 הַשָּׁמַיִם וַיְהוֶה גֶּתִן קָלֵת וּבְרֹד וּתְהַלְךְ־
 אִשׁ אֶרֶצָה וַיִּמְטֵר יְהוָה בְּרֹד עַל־אֶרֶץ
 מִצְרַיִם׃ יח וַיְהִי בְרֹד וְאִשׁ מִתְלַקַּחַת בְּתוֹךְ
 הַבְּרֹד בְּבַד מְאֹד אֲשֶׁר לֹא־הָיָה כִּמְהוּ
 בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם מֵאֵן הָיְתָה לְגוֹי׃ יט וַיִּבֶד
 הַבְּרֹד בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם אֵת כָּל־אֲשֶׁר
 בַּשָּׂדֶה מֵאָדָם וְעַד־בְּהֵמָה וְאֵת כָּל־
 עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה הִבָּה הַבְּרֹד וְאֶת־כָּל־עֵץ
 הַשָּׂדֶה שָׁבַר׃ כ וַיִּקַּבְּ אֶרֶץ גִּשּׁוֹן אֲשֶׁר־שָׁם

בני ישראל לא יהיה בך: (כ) וישלח
 פרעה ויקרא למשה ולאהרן ויאמר
 אליהם המאתי הפעם יהוה הצדיק ואני
 ועמי הרשעים: (כח) העתירו אלי יהוה ורבו
 מהות קלות אלהים ויבדו ואשליחו
 אתכם ולא תספון לעמד: (כט) ויאמר אליו
 משה כצאתי את העיר אפרש את כפי
 אל יהוה הקלות יחידיו והבדל לא
 יהיה עוד למען תדע פי ליהוה הארץ:
 (ל) ואתה ועבדיך ידעתי כי מרם תיראון
 מפני יהוה אלהים: (לא) והפשתה והשענה
 גבתה פי השענה אכיב והפשתה גבעל:
 (לב) והתשה והתפסמת לא גבו פי אפילת
 קנה: (לג) ויצא משה מעם פרעה את
 העיר ויפרש כפיו אל יהוה ויחידלו
 הקלות ותבדו וממר לא נתן ארצה:
 (לד) ויבא פרעה ברחל הממר ותבדו
 ותקלות וישי לחמא ותבדו לבו הוא

ועבדיו: (א) ויחזק לב פרעה ולא שלח
 את בני ישראל כאשר דבר יהוה ביד
 משה: פ פ פ

סדר בא

י (א) ויאמר יהוה אל משה בא אל פרעה
 כראני הכבדתי את לבו ואת לב
 עבדיו למען שתי אתתי אלה בקרבו:
 ט ולמען תספור באוני בנה ויבד בנה את
 אשר התעללתי במצרים ואת אתתי
 אשר שמתי בם וידעתם כי אני יהוה:
 ט ויבא משה ואהרן אל פרעה ויאמרו
 אליו כה אמר יהוה אלהי העברים עד
 מתי מאנת לענת מפני שלח עמי
 ויעבדני: (ט) כי אם סאן אתה לשלח את
 עמי הנני מביא מחר ארבה בגבולך:
 (י) וכסה את עין הארץ ולא יכל לראות
 ארצה ארץ ואכל את יתר הפלטה
 הנשארת לכם מן הבדו ואכל את כל

העין הצמח לכם מן השדה: (ט) ומלאו
 כתיף ובתי כל עבדיך ובתי כל מצרים
 אשר לא יראו אבתיך ואבות אבותיך
 מיום היוזם על האדמה עד תיום הזה
 ויפן ויצא מעם פרעה: (י) ויאמר עבדי
 פרעה אליו עד מתי יהיה זר לנו
 למזקש שלח את האנשים ויעבדו את
 יהוה אלהיהם הטורם תדע כי אבדת
 מצרים: (יא) ויושב את משה ואת אהרן
 אל פרעה ויאמר אליהם לכו עבדו את
 יהוה אלהיכם מי ומי ההלכים: (יב) ויאמר
 משה בנערינו ובנחנינו גלד בכנינו
 ובבנותנו בצאננו ובבקרנו גלד פי חגי
 יהוה לנו: (יג) ויאמר אליהם יהי בן יהוה
 עמכם כאשר אשלח אתכם ואת שפכם
 ראו כי רעה גנד פניכם: (יד) לא כן לנו נא
 הנגרים ויעבדו את יהוה כי אתה אתם
 מבקשים ונגרש אתם מאת פני פרעה: (טו)

שני ימים ויאמר יהוה למשה נסה ידך על
 ערץ מצרים בארובה ויעל על ארץ
 מצרים ויאכל את כל עשב הארץ את
 כל אשר השאיר הפרד: (א) וישמשו את
 משהו על ארץ מצרים ויהוה נסה רוח
 קדים בארץ כל היום והוא וכל הלילה
 הפקר היה ורוח הקדים נשא את
 הארבה: (ב) ויעל הארבה על כל ארץ
 מצרים ויגה בכל גבול מצרים כבה
 מאד לפניו לא היה בן ארבה כמהו
 ואחריו לא יהיה קין: (ג) ויכס ארבע
 פל הארץ ופחשוף הארץ ויאכל את
 כל עשב הארץ ואת כל פרי העץ אשר
 הותיר הפךד ולא נותר פלחק בעץ
 ובעשב השדה בכל ארץ מצרים:
 (ד) וימתר פרעה לקרא למשה ולאהרן
 ויאמר הטאתי ליהוה אלהיכם ולכם:
 (ה) ועתה שא נא הטאתי עוד הפעם

ובעתה ליהוה אלהיכם ויסל מעלי רק
 את המות הזה: (ט) ויצא מעם פרעה
 ויעפר אל יהוה: (י) ויבקד יהוה רוחים
 חזק מאד וישא את הארצה ויתקעה.
 ומה סוף לא נשאר ארצה אחד בכל גבול
 מצרים: (י) ויחזק יהוה את לב פרעה ולא
 שלח את בני ישראל: (כ) ויאמר יהוה
 אל משה גמה ידך על השמים ויהי
 חשך על ארץ מצרים וימש חשך: (כ) ויש
 משה את ידו על השמים ויהי חשך
 אפלה בכל ארץ מצרים שלשת ימים:
 (כ) לא ראו איש את אחיו ולא קמו איש
 מפתחו שלשת ימים ולכל בני ישראל
 חנה אור במושבתם: ויש (כ) ויקרא
 פרעה אל משה ויאמר לכו עבדו את
 יהוה רק צאנכם ובקרכם יצג גם מפכם
 ילד עמכם: (כ) ויאמר משה גם צאתה
 תפן בךנו זבחים ועלת ועשינו ליהוה

אלהינו: (ט) ותסמהנו ילד עמנו לא
 תשאר פרסה כי ממנו נקח לעבד את
 יהוה אלהינו ואתנו לא נרע מה בעבד
 את יהוה עד באנו שמה: (כ) ויחזק יהוה
 את לב פרעה ולא אבד לשלחם:
 (כ) ויאמר לו פרעה לך מעלי השמר לך
 אל תסר ראות פני כי ביום ראית פני
 תמות: (כ) ויאמר משה בן דברת לא אסר
 עוד ראות פניך: פ (כ) ויאמר יהוה
 אל משה עוד נגע אחד אביא על פרעה
 ועל מצרים אחר כן ישלח אתכם מזה
 בשלחו בלח גרש גרש אתכם מזה:
 (כ) ודבר נא באזני העם וישא איש מאת
 רעהו ואשה מאת רעותה קליבסר
 וכלי זקב: (י) ויחזק יהוה את חזק העם בעיני
 מצרים גם | האיש משה גדול מאד
 בארץ מצרים בעיני עבדי פרעה ובעיני
 העם: (י) ויש (י) ויאמר משה פה אמר

יהוה פחצת הלילה אני יוצא בתוך
 מצרים: (ט) ומת כל-בכור בארץ מצרים
 מבכור פרעה הישעב על-בסלו עד
 בכור השפחה אשר אתך הרחיים וכל
 בכור בהמה: (י) והיתה צעקה גדלה
 בכל-ארץ מצרים אשר במהו לא יהיתה
 וכמהו לא תסוף: (יא) ולכל בני ישראל
 לא יחרץ-ללב לשנו למאיש ועד-בהמה
 למען פדעון אשר יפלה יהוה בין
 מצרים ובין ישראל: (יב) וירדו כל-עבדי
 אלה אלי והשתחווי לי לאמר צא אמה
 וכל-העם אשר ברגליך ואחר-כן אצא
 ויצא מעם-פרעה בחר-אף: (יג) ויאמר
 יהוה אל-משה לא-שמע אליכם פרעה
 למען רבותי מופתי בארץ מצרים:
 (יד) ומשה ואהרן עשו את-כל-המפתים
 האלה לפני פרעה ויחזק יהוה את-לב
 פרעה ולא-שלק את-בני ישראל מארצו:

(טו) ויאמר יהוה אל-משה ואל-אהרן
 בארץ מצרים לאמר: (טז) החדש הזה לכם
 ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי
 השנה: (יז) וצברו אל-כרענת ישראל
 לאמר בעשר לחדש הזה ויקחו להם
 איש ששה לבית-אבת עדה לבית: (יח) ואם-
 ימעט הבית מהיות משה ולקח הוא
 ושכניו הקרב אל-ביתו במכסת נפשות
 איש לפי אכלו תבשו על-השנה: (יט) ששה
 תמים זכר בחדשנה יהיה-לכם מן
 הכבשים ומן-העזים תקחו: (כ) והיה לכם
 למשמרת עד ארבעה עשר יום לחדש
 הזה ושחטו אתו כל קהל עדת ישראל
 בין הערבים: (כא) ולקחו מן-הדם ונתנו על
 שתי המזוזות ועל-המשקוף על הבתים
 אשר יאכלו אתו בהם: (כב) ואכלו את-
 הבשר בפילה הנה גל-איש ומצות על
 מררים יאכלהו: (כג) אל-תאכלו ממנו נא

ובשל מבשל במים כי אסעלי אש
 ראשו על כרעיו ועל קרבו: (י) ולא
 תותרו ממנו עד בקר והנתר ממנו עד
 בקר באש תשרפו: (יא) וככה תאכלו
 אתו מתניכם חגרים ועליכם ברנליכם
 ומקלכם בידכם ואכלתם אתו בחפזון
 פסח הוא ליהוה: (יב) ועברתי בארץ מצרים
 בלילה הזה והייתי כל-בכור בארץ
 מצרים מאדם ועד בהמה ובכל-אלהי
 מצרים אעשה שפטים אני יהוה: (יג) והיה
 הדם לכם לאת על הפתים אשר אתם
 שם וראיתי את-הדם ופסחתי עליכם
 ולא יהיה בכם נגף למשחית בהפתי
 בארץ מצרים: (יד) והיה היום הזה לכם
 לזכרון והגתם אתו חג ליהוה לדדתיכם
 חקת עולם תחגגו: (טו) שבעת ימים מצות
 תאכלו אך ביום הראשון תשביתו שאר
 מפתים כי אכלתם חמץ ונגרדה

הנפש ההוא מושלל מיום הראשון
 עד-יום השבעי: (טז) ביום הראשון מקרא-
 קדש וביום השני מקרא קדש יהיה
 לכם כל-מלאכה לא-יעשה בהם אך
 אשר יאכל לכל-נפש הוא לבדו יעשה
 לכם: (יז) ושמתם את-המצות כי בעצם
 היום הזה הוצאתי את-עבדתיכם
 מארץ מצרים ושמתם את-היום הזה
 לדדתיכם חקת עולם: (יח) בראשון בארבעה
 עשר יום לחדש בערב תאכלו מצות
 עד יום האחד ועשרים לחדש בערב:
 (יט) שבעת ימים שאר לא ימצא בפתים
 כי אכלתם מחמץ ונגרדה הנפש
 ההוא מעדת ישראל פגור ובאורח
 הארץ: (כ) כל-מחמץ לא תאכלו בכל
 מושבתיכם תאכלו מצות: (כ"א) חמץ
 ויקרא משה לכל-זקני ישראל ויאמר
 אתם משכו וקחו לכם צאן למשפתתיכם

ושחטו הפסח: (ט) וילקחתם אגדת אוזב
 ומבלתם בדם אשר-בסוף והנגעתם אל-
 המשקוף ואל שתי המזוזות מן הדם
 אשר בסוף ואתם לא תצאו איש מפתח
 ביתו עד בקר: (ט) ועבר יהוה לנגף את-
 מצרים וראה את הדם על המשקוף
 ועל שתי המזוזות ופסח יהוה על-הפתח
 ולא יתן המושחית לבא אל-בתיכם
 לנגף: (ט) ושמרתם את-הדבר הזה לחקר
 לך ולבניך עד-עולם: (ט) והיה כיריתכאו
 אל הארץ אשר יתן יהוה לכם באשר
 דבר ושמרתם את-העבדה הזאת:
 (ט) והיה כיראמרו אליכם בניכם מה
 העבדה הזאת לכם: (ט) ואמרתם זבח
 פסח הוא ליהוה אשר פסח על-בתי
 בני-ישראל במצרים בנגפו את-מצרים
 ואת-בתינו הציל ויקד העם וישתחוו:
 (ט) וילכו ויעשו כגו ישראל באשר צוה

יהוה את-משה ואהרן בן עשוי: (ט) שש
 (כ) והיה | ברחצי הלילה ויהוה הפה כל-
 בכור בארץ מצרים מבכור פרעה הישב
 על-כסאו עד בכור השכי אשר בבית
 הבור וכל בכור בהמה: (א) ויקם פרעה
 לילה הוא וכל-עבדיו וכל-מצרים ותהי
 צעקה גדלה במצרים כיראין בית אשר
 אין-שם מת: (א) ויקרא למשה ולאהרן
 לילה ויאמרו קומו צאו מתוך עמי גם
 אתם גם-בני ישראל וילכו עבדו את-
 יהוה כד-ברכם: (ב) גם-צאנכם גם-בקרכם
 קחו באשר דברתם וילכו וברכתם גם
 אתי: (ב) ותחזק מצרים על-העם למהר
 לשלחם מן-הארץ כי אמרו פלגנו מתים:
 (ג) וישא העם את-בצקו טרם יחמץ
 משארתם: צרחת בשמלתם על-שדכם:
 (ג) ובני-ישראל עשו כדבר משה וישאו
 ממצרים פלי-כסף וקלי זהב ושמלת:

(לא) ויהיה נתן את-הן העם בעיני מצרים
 וישאלום וינצלו את-מצרים: פ
 (לא) ויסעו בני-ישראל מרעמסס סבתה
 בשש-מאות אלף רגלי הגברים לבד
 משה: (לא) וגם-ערב רב עלה אתם וצאן
 ובקר מקנה כבד מאד: (לש) ויאפו את-
 הבצק אשר הוציאו ממצרים ענת מצות
 כי לא חמץ בידשו ממצרים ולא יכלו
 לחתמהמה וגם-צרה לא-עשו להם:
 (ט) ומושב בני-ישראל אשר ישבו במצרים
 שלשים שנה וארבע מאות שנה: (טא) והיו
 מקץ שלשים שנה וארבע מאות שנה
 יהי בעצם היום הזה יצאו כל-עבדות
 יהודה מארץ מצרים: (טב) ליל שמרים הוא
 ליהיה להוציאם מארץ מצרים הוא
 הצילה הוזה ליהיה שמרים לכל-בני
 ישראל לדרתם: פ (טג) ויאמר יהוה אל-
 משה ואהרן זאת תקת הפסח כל-בך

גבר לא-יאכל בו: (טד) וכל-עבד זר
 מקנות-כסף ומלתה אתו אז יאכל בו
 (טו) תושב ושכיר לא-יאכל בו: (טז) בבית
 אחד יאכל לא-תוציא מן-הבית מן-הבשר
 הוציה ועצם לא תשברו-בו: (טז) כל-עדת
 ישראל יעשו אתו: (טז) וכר-יגור אתך גר
 ועשה פסח ליהוה המול לו כל-זכר ואז
 יקרב לעשתו והיה פאזרה הארץ וכל-
 ערל לא-יאכל בו: (טז) תורה אחת יהיה
 לאזרה ולגר הגר בתוכם: (טז) ויעשו כל
 בני ישראל כאשר צוה יהוה את-משה
 ואת-אהרן בן-עשוי: פ (טז) ויהי בעצם
 היום הזה הוציא יהוה את-בני ישראל
 מארץ מצרים על-עבדותם: פ שבע
 יג (טז) וידבר יהוה אל-משה לאמר:
 (טז) קדש-לי כל-בכור פטר כל-רחם בבני
 ישראל באדם ובבהמה לי הוא: (טז) ויאמר
 משה אל-העם זכור את-היום הזה אשר

יצאתם ממצרים מבית עבדים כי בתוך
 יד הוציא יהוה אתכם מזה ולא יאכל
 חמץ: (ט) היום אתם יוצאים בחדש האביב:
 (י) והיה כירביאת יהוה אל ארץ הכנעני
 וקחתי והאמתי והחוני והיבוסני אשר
 נשבע לאבותיך לתת לך ארץ זבת חלב
 ודבש ועבדת אתי העבדה הזאת
 בחדש הזה: (יא) שבעת ימים תאכל מצות
 וביום השביעי חג ליהוה: (יב) מצות יאכל
 את שבעת הימים ולא יראה לך חמץ
 ולא יראה לך שאור בכל גבלך: (יג) והגדת
 לבנך ביום ההוא לאמר בעבור זה עשת
 יהוה לי בצאתי ממצרים: (יד) והיה לך
 לאות על ירך ולזכרון בין עיניך למען
 תהיה תורת יהוה בפיך בי בנד חזקה
 הוצאת יהוה ממצרים: (טו) ושמת את
 החקה הזאת למועדה מימים ימימה: (טז)
 (יז) והיה כירביאת יהוה אל ארץ הכנעני

כאשר נשבע לך ולאבותיך ונתנה לך:
 (יח) והעברת כל פטרתם ליהוה וכל
 פטר ו שגר בהמה אשר יהיה לך
 הזכרים ליהוה: (יט) וכל פטר חמר תפדה
 בשה ואם לא תפדה וערפתו וכל בכור
 אדם בכנעו תפדה: (כ) ויהי כירביאת
 בנד מחר לאמר מה זאת ואמרת אליו
 בתוך יד הוציאנו יהוה ממצרים מבית
 עבדים: (כא) ויהי כירביאת פרעה
 לשלחנו ויהרג יהוה כל בכור בארץ
 מצרים מבכר אדם ועד בכור בהמה
 עלבן אני זבח ליהוה כל פטר רחם
 הזכרים וכל בכור בני אפדה: (כב) והיה
 לאות על ירך ולמופת בין עיניך
 כי בתוך יד הוציאנו יהוה ממצרים:

ס ס ס

סדר בשלח

(י) ויהי בשלח פרעה את הַעֲמֵם ולא נתם

אלהים ירד ארץ פלשתים פי קרוב
 הוא פי ו אמר אלהים פדינתם העם
 בראתם מלחמה ושבו מצרימה: (ט) ויסב
 אלהים ו את העם הירד המדבר ויסוף
 נחמשים עלו בגרי ישראל מארץ מצרים:
 (י) ויקח משה את עצמות יוסף עמו כי
 השבע השביע את בני ישראל לאמר
 פקד ופקד אלהים אתכם והעליתם את
 עצמותי מזה אתכם: (י) ויסעו מספת ויחנו
 באתם בקצה המדבר: (כ) ויהנה הירד
 לפניהם יזמם בעמוד ענן לנהתם הירד
 ולילה בעמוד אש להאיר להם ללכת
 יזמם ולילה: (כ) לא ימיש עמוד הענן
 יזמם ועמוד האש לילה לפני העם: פ
 יד (א) וידבר יהוה אל משה לאמר:
 ודבר אל בני ישראל וישבו ויחנו לפני
 פי החירות בין מגדל ובין הים לפני בעל
 צפן נברו תקנו על הים: (י) ואמר פרעה

לכני ישראל נכבים הם בארץ סגור
 עליהם המדבר: (י) ויחזקתי את לב פרעה
 ודרת אחריהם ואפכה בפרעה ובכל
 חילו וידעו מצרים קראני יהוה ויעשו
 כן: (י) ויגד למלך מצרים כי ברח העם
 ויחפד לב פרעה ויעבדיו אלה העם
 ויאמרו מה זאת עשינו כי שלחנו את
 ישראל מעבדנו: (י) ויאסר את דרכו ואת
 עמו לקח עמו: (י) ויקח שש מאות רכב
 בחור וכל רכב מצרים ושלשם על קלו:
 (י) ויחזק יהוה את לב פרעה מלך מצרים
 וירדף אחרי בני ישראל ובני ישראל
 יצאים ביד רמה: (י) וירדפו מצרים
 אחריהם וישינו אותם הננים על הים כל
 סוס רכב פרעה ופרשיו וחילו על פי
 קחירת לפני בעל צפן: (י) ופרעה הקריב
 וישאו בגרי ישראל את עיניהם והנה
 מצרים ו נסע אחריהם ויראו מאד

ויצעקו בני ישראל אל אל יהוה: י ויאמר
 אל משה המבלי אין קברים במצרים
 לקחתנו למות במדבר מה זאת עשית
 לנו להוציאנו ממצרים: יב הלא יזה הדבר
 אשר דברנו אלך במצרים לאמר תכל
 ממנו וגעבדה את מצרים כי טוב לנו
 עבד את מצרים ממתנו במדבר: יג ויאמר
 משה אל העם אל תיראו התיצבו וראו
 את ישועת יהוה אשר געשה לכם היום
 כי אשר ראיתם את מצרים היום לא
 תספו לראותם עוד עד עולם: יד יהוה
 ילחם לכם ואתם תחישו: טו שליש
טז ויאמר יהוה אל משה מה תצעק אלי
 דבר אל בני ישראל ויסעו: יז ואתה
 תרם את מטף ונטה את ידך על תג
 ובקעהו וקבאו בני ישראל בתוך הים
 ביבשה: יח ואני הגני מחזק את לב
 מצרים וקבאו את ריגתם ואקבדה בסרעה

ואלו פרקבו ובפרשיו: יט וידעו
 מצרים כי אני יהוה בהקבתי בסרעה
 פרקבו ובפרשיו: כ ויסע מלאך ה' הים
 קהלו לפני מחנה ישראל וילך
 מאחריהם ויסע עמוד הענן מפניהם
 ויעמד מאחריהם: כא ויבא בין מחנה
 מצרים ובין מחנה ישראל ויהי הענן
 וחסך ויאר את הלילה ולא קרב זה
 אל זה כל הלילה: כב וישמעה את ידו
 על הים וילך יהוה את הים ברוח
 קדים עזה כל הלילה וישם את הים
 לחרבה ויבקעו המים: כג וקבאו בני ישראל
 בתוך הים ביבשה והמים להם חומה
 מימינם ומשמאלם: כד ויודעו מצרים
 וקבאו אחריהם כל סוס פרעה רכבו
 ופרשיו אל תוך הים: כה ויהי באשמת
 הבקר וישקף יהוה אל מחנה מצרים
 בעמוד אש וענן ויחם את מחנה מצרים:

(כט) חסר את אפן מרובתיו וינהגו
 בכבודתו ויאמר מצרים אנוסה מפני ישראל
 כי יהיה גלחם להם במצרים: פ ויביע
 (ל) ויאמר יהוה אל משה גמה את ידך על
 הים וישבו המים על מצרים על דרכו
 ועל פרשיו: (מ) וישל משה את ידו על הים
 וישב הים לפנות בקר לאיתנו ומצרים
 גסים לקראתו ונגער יהוה את מצרים
 בתוך הים: (מא) וישבו המים ויכסו את
 הרוב ואת הפרשים לכל חיל פרעה
 הבאים אחריהם בים לאישאר בהם
 עד אחר: (מב) ובגוי ישראל הלכו בבישה
 בתוך הים והמים להם חמה מימינם
 ומשמאלם: (מג) וישע יהוה ביום ההוא
 את ישראל מיד מצרים וירא ישראל
 את מצרים מת על שפת הים: (מד) וירא
 ישראל את הַד הגדלה אשר עשה
 יהוה במצרים ויראו העם את יהוה

ויאמינו ביהוה ובמשה עבדו: פ
 (מא) אז ישיר משה ובני ישראל את
 השירה הזאת ליהוה ויאמרו לאמר
 אשריה ליהוה קיינאה גאה סוס ורכבו
 רמה בים: (מב) עני וזמרת יה ויהי ליל
 לישועה זה אלי ואגוהו אלהי אבי
 וארממנהו: (מג) יהוה איש מלחמה יהוה
 שמו: (מד) מרובת פרעה וחילו ירה בים
 ומכתו שלשיו מבעו בים סוף: (מה) תהמת
 יבסימו ירדו במצולות כמו אבן: (מז) ימינה
 יהוה גאדתי בים ימינה חננה תרעין
 אויב: (מח) ויברכ גאונה תהרם קמיה תשלח
 תרנה יאכלמו בקש: (מט) ויברוח אפיך
 גערמו מים גצבו כמודגד גזלים קפאו
 תהמת בלביים: (נא) ואמר אויב ארדה אשיג
 אחלק שלל תמלאמו גפשי ארנה תרבי
 תורישמו ירי: (נב) גשפת ברונתה כסמו ים
 צללו בעופרת במים אדירים: (נא) מי רממה

כאלם יהיה מי כמכה נאדר בקדש
 נזרא תהלת עשה פלא: (ט) גשית ימינה
 תבלעמו ארץ: (י) גתית בחסדה עם יו
 גאלת גתלת בעיה אל-גרה קדשה:
 (יא) שמעו עמים רגזון חיל אחו ישבי
 פלשת: (יב) אז נבהלו אלופי אהום אילי
 מואב ואחזמו רעד נמגו כל ישבי כגעז:
 (יג) תפל עליהם אימתה ופחד בגדל ורועה
 דמו כאבן ער-געבו עמה יהנה ער
 יעבו עם יו קניית: (יד) תבאמו ותשעמו
 כהר גחלתה מבזן לשבתה פעלת יהנה
 מקדש ארצי כנגני דיה: (טו) יהנה וימלך
 לעלם ועד: (טז) כי בא סוס פרעה ברבבו
 ובפרשיו בים וישב יהנה עליהם את-מי
 הים וכני ישראל הלכו ביבשה בתוך
 הים: פ (יז) ותקה מרים הנביאה אהות
 אהרן את-התף בידה ותצאן כל-הנשים
 אהרנה בתפים ובמחלת: (יח) ותעז להם

מרים שירו ליהנה פירגאה נאה סוס
 ורכבו רמה בים: ס (כ) ויסע משה את-
 ישראל מים-סוף ויצאו אל-מדבר-שוור
 וילכו שלשת-ימים במדבר ולא מצאו
 מים: (כא) ויבאו מרתה ולא יכלו לשאת
 מים ממרה כי מרים הם על-פן קרא
 שמה מרה: (כב) וילנו העם על-משה לאמר
 מה-נשתה: (כג) ויצעק אל-יהנה ויורה
 יהנה עץ וישלך אל-המים ויתקו המים
 שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו:
 (כד) ויאמר אם-שמוע תשמע לקול יהנה
 אלהיה ותישר בעיניו תעשה והאזנת
 למצותיו ושמרת כל-חקיו כל-המחלה
 אשר-שמתי במצרים לא-אשים עליך
 כי אני יהנה רפאה: ס חמישי (כה) ויבאו
 אילמה ושם שתיים עשרה עינת מים
 ושבעים תמרים ויחגו-שם על-המים:
 מז (ס) ויסעו מאילם ויבאו כל-ענת בגר

ישראל אל-מדבר-סין אשר בין-אילים
 וכן סיני בחמשה עשר יום לתדוש השני
 לצאתם מארץ מצרים: (ט) וילינו כל-עדת
 בני-ישראל על-משה ועל-אהרן
 במדבר: (י) ויאמרו אלהם בני ישראל מי
 יתן מותנו ביד יהוה בארץ מצרים
 בשבתנו על-סיר הפשר באכלנו לחם
 לשבע פיהווצאתם אתנו אל-המדבר
 הזה להמית את-כל-הקהל הזה
 ברעב: (יא) ויאמר יהוה אל-משה הנני
 ממטיר לכם לחם מן השמים ויצא העם
 ולקמו דבריו ביום למען אנפנו
 הנלך בתורת אס-לא: (יב) והיה ביום
 הששי והכינו את אשר-ביאו והיה
 משנת על אשר-ילקמו יום ויום: (יג) ויאמר
 משה ואהרן אל-כל-בני ישראל ערב
 וידעתם פי יהוה הוציא אתכם מארץ
 מצרים: (יד) ובקר וראיתם את-כבוד יהוה

יולינו ק

בשמעו את-תלנותיכם על-יהוה ונתנו
 מה פי תלוננו עלינו: (טו) ויאמר משה
 בתת יהוה לכם בערב בעד לאכל
 ולחם בבקר לשבע בשמע יהוה את-
 תלנותיכם אשר-אתם טלנים עליו ונתנו
 מה לא-עלינו תלנותיכם פי על-יהוה:
 (טז) ויאמר משה אל-אהרן אמר אל-כל
 עדת בני ישראל קרבו לפני יהוה פי
 שמע את תלנותיכם: (יז) ויהי כדבר אהרן
 אל-כל-עדת בני-ישראל ונסנו אל-
 המדבר והנה כבוד יהוה נראה בענן: (יח)
 שש (יט) וידבר יהוה אל-משה לאמר:
 (כ) שמעתי את-תלונת בני ישראל דבר
 אלהם לאמר בין הערפים תאכלו בשר
 ובבקר תשבעו-לחם וידעתם פי אני
 יהוה אלהיכם: (כא) ויהי בערב ותעל השלו
 ותכם את-המחנה ובבקר היתה שכבת
 השל סביב למחנה: (כב) ותעל שכבת השל

יולינו ק

והנה על פני המדבר דק מחספס דק
כפפו על הארץ: (ט) ויראו בני ישראל
ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא
ידעו מה הוא ויאמר משה אליהם הוא
הלקח אשר נתן יהוה לכם לאכלה: (ט) וה
הדבר אשר צנה יהוה לקטו ממנו איש
לפי אכלו עמר לגלגלת מספר נפשתיכם
איש לאשר באהלו תקחו: (י) ויעשו בן
בני ישראל וילקטו המרבה והממעט:
(י) ויבאו בעמר ולא העדיף המרבה
והממעט לא החסיר איש לפי אכלו
לקטו: (י) ויאמר משה אליהם איש אל
יתר ממנו עד בקר: (י) ולא שמעו אל
משה ויתרו אנשים ממנו עד בקר וירם
תולעים ויבאש ויקצה עליהם משה:
(כא) וילקטו אתו בבקר בבקר איש כפי
אכלו ותם השמש וגמם: (כ) ויהי ביום
הששי לקטו להם משנה שני העמר

לאחד ויבאו כל נשיאי העדה ויגידו
למשה: (כ) ויאמר אליהם הוא אשר דבר
יהוה שבתון שבת קדש ליהוה מהר
את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו
בשלו ואת כל העוף הניחו לכם
למשמרת עד הבקר: (כ) ויניחו אתו עד
הבקר כאשר צנה משה ולא הבאיש
ורמה לא היתה בו: (כ) ויאמר משה
אכלהו היום כישבת היום ליהוה היום
לא תמצאוהו בשדה: (כ) ששתי ימים
תלקטוהו וביום השביעי שבת לא יהיה
בו: (כ) ויהי ביום השביעי יצאו מן העם
ללקט ולא מצאו: (כ) ויאמר יהוה אל
משה עד אנה מאנתם לשמו מצותי
ותורתי: (כ) ראו כי יהוה נתן לכם השבת
על בן הוא נתן לכם ביום הששי לחם
יומים שבו איש תחתיו אל יצא איש
ממקמו ביום השביעי: (ל) וישבתו העם

ביום השבעי: (א) ויקרא בית ישראל את
 שמו מן והוא כנרע נד לבן ומעמו
 בצפיתת בדבש: (א) ויאמר משה ויה
 הדבר אשר צנה יהיה מלא העמר ממנו
 למשמרת לדורותיכם למען ויראו את
 הלקם אשר האכלתי אתכם במדבר
 בהוציא אתכם מארץ מצרים: (א) ויאמר
 משה אל אהרן קח צנצנת אחת ותך
 שמה מלא העמר מן והנה אתו לפני
 יהיה למשמרת לדורותיכם: (א) באשר
 צנה יהיה אל משה ויניחהו אהרן לפני
 העדת למשמרת: (א) ובני ישראל אכלו
 אתהמן ארבעים שנה עד באם אל
 ארץ נושבת אתהמן אכלו עד באם
 אל קצה ארץ כנען: (א) והעמר עשרית
 האיפה הוא: פ שבע וז (א) ויסעו כל
 עדת בני ישראל ממדבר סיני למסעותם
 עלפי יהיה ונחנו בריסדים וצין מים

לשתת העם: (א) וירב העם עס-משה
 ויאמרו תנודלנו מים ונשתה ויאמר
 להם משה מה-תריבון עמדי מה-תנסון
 את-יהוה: (א) ויצאא שם העם למים וילן
 העם על-משה ויאמר למה זה העליתנו
 ממצרים להמית אתי ואת-בני ואת-
 מקני בצמא: (א) ויצעק משה אל-יהוה
 לאמר מה אעשה לעם הזה עוד מעט
 ויסקלני: (א) ויאמר יהוה אל-משה עמד
 לפני העם וקח אהרן מזקני ישראל
 ומסך אשר הכית בו את-הואד קח בידך
 והלקת: (א) והגני עמד לפניך שם ו על
 הצור בחדב והכית בצור והצאו ממנו
 מים ושתה העם בשש בן משה לעיני
 זקני ישראל: (א) ויקרא שם המקום מסה
 ומריבה על-דיב בני ישראל ועל נפתם
 את-יהוה לאמר הלא יהיה בקרבנו אס
 מן: פ (א) ויבא עמלק וילחם עמו ישראל

בְּרַפְיֹדִם: (ט) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה
 בְּחַר־לִּנּוּ אַנְשִׁים וְצֵא הִלַּחֵם בְּעַמְלֶק
 מִחַר אֹנְכִי נֹצֵב עַל־רֹאשׁ הַגְּבֻעָה וּמִמֶּנּוּ
 הָאֱלֹהִים בִּידֵי: (י) וַיַּעַשׂ יְהוָה כַּאֲשֶׁר
 אָמַר לֹו מֹשֶׁה לְהִלַּחֵם בְּעַמְלֶק וּמֹשֶׁה
 אֶהְרֵן וְחֹור עָלוּ רֹאשׁ הַגְּבֻעָה: (יא) וְהָיָה
 כַּאֲשֶׁר יָרִים מֹשֶׁה יָדוֹ וְגִבּוֹ יִשְׂרָאֵל וּכַאֲשֶׁר
 יִגִּיחַ יָדוֹ וְגִבּוֹ עַמְלֶק: (יב) וַיְדֹבֵר מֹשֶׁה
 בְּכַדָּיִם וַיִּקְחוּ אֲבִיָן וַיְשִׁימוּ תַחְתָּיו וַיָּשֹׁב
 עָלָיו וְאֶהְרֵן וְחֹור תָּמְכוּ בְיָדָיו מִזֶּה אֶחָד
 וּמִזֶּה אֶחָד וַהֲיִי יָדָיו אֲמוּנָה עַד־בֹּא
 הַשָּׁמֶשׁ: (יג) וַיַּחֲלֵשׁ יְהוָה אֶת־עַמְלֶק
 וְאֶת־עַמּוֹ לְפַרְחֵי־רֶב: (יד) וַיֹּאמֶר יְהוָה
 אֶל־מֹשֶׁה כְּתֹב זִכְרוֹן בְּסֵפֶר וְשִׂים
 בְּאָזְנוֹ יְהוָה כִּי־מָחָה אֶמְחֶה אֶת־גִּבּוֹ
 עַמְלֶק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם: (טו) וַיְכַן מֹשֶׁה
 מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יְהוָה נֹסִי: (טז) וַיֹּאמֶר

כִּי־יָד עַל־כֶּסֶף הָיָה מִלְחָמָה לַיהוָה בְּעַמְלֶק
 מִדֹּבֵר דָּב: פ פ פ
 סדר יתרו

יח (א) וַיִּשְׁמַע יִתְרוֹ כֹּהֵן מִדֵּיָן חֹתֵן מֹשֶׁה
 אֵת כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהִים לְמֹשֶׁה
 וּלְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ כִּי־הוֹצִיא יְהוָה אֶת־
 יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם: (ב) וַיָּקָח יִתְרוֹ חֹתֵן מֹשֶׁה
 אֶת־צִפּוֹרָה אִשְׁתּוֹ מִמִּצְרָיִם אֶחָד שְׁלוֹחִיָה:
 (ג) וְאֵת שְׁנֵי בָנָיָהּ אֲשֶׁר שָׂם הָאֵחָד גֵּרְשֹׁם
 כִּי אָמַר נָר הִייתִי בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם: (ד) וְשֵׁם
 הָאֶחָד אֱלִיעֶזֶר כִּי־אָלְתָיו אָבִי בְּעוֹרֵי
 וַיִּצְלַנִּי מִתֶּרֶב פְּרָעָה: (ה) וַיָּבֹא יִתְרוֹ חֹתֵן
 מֹשֶׁה וּבָנָיו וְאִשְׁתּוֹ אֶל־מֹשֶׁה אֶל־
 הַמִּדְבָּר אֲשֶׁר־הָיָה חֹתֵן שָׂם הָרַ
 הָאֱלֹהִים: (ו) וַיֹּאמֶר אֶל־מֹשֶׁה אֲנִי חֹתֵן
 יִתְרוֹ בָּא אֶלְכֶם וְאִשְׁתְּךָ וּשְׁנֵי בָנָיָהּ עִמָּה:
 (ז) וַיָּצֵא מֹשֶׁה לִּקְרָאתָם חֹתֵנוֹ וַיִּשְׁתַּחֲוֶי וַיִּשְׂקוּ
 לוֹ וַיִּשְׂאֵלוּ אֵיךְ־לָבִיבֶנִי לְשָׁלוֹם וַיָּבֹא

הַהִלָּחָה: (ט) וַיִּסְפַּר מֹשֶׁה לְחַתְּנוֹ אֵת כָּל־
 אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְפָרְעָה וּלְמִצְרַיִם עַל־
 אוֹתָת יִשְׂרָאֵל אֵת כָּל־הַתְּלָאָה אֲשֶׁר־
 מַצַּאתֶם בְּדַבַּר וַיִּצְלַם יְהוָה: (י) וַיִּתְּן יְתרוֹ
 עַל כָּל־הַמּוֹכֵה אֲשֶׁר־עָשָׂה יְהוָה
 לְיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הִצִּילוּ מִיַּד מִצְרַיִם:
 (י) וַיֹּאמֶר יְתרוֹ בְּרוּךְ יְהוָה אֲשֶׁר הִצִּיל
 אֶתְכֶם מִיַּד מִצְרַיִם וּמִיַּד פָּרְעָה אֲשֶׁר־
 הִצִּיל אֶת־הָעָם מִתַּחַת יַד־מִצְרַיִם:
 (יא) עַתָּה יְדַעְתִּי כִּי־גָדוֹל יְהוָה מִכָּל־הָאֱלֹהִים
 כִּי כִדְבַר אֲשֶׁר נָדַו עֲלֵיהֶם: (יב) וַיִּשַׁח יְתרוֹ
 חַתֵּן מֹשֶׂה עֲלֵה וּזְבָחִים לָאֱלֹהִים וַיָּבֵא
 אֶתְרוֹ וְכָל־זֵרְעוֹ יִשְׂרָאֵל לֶאֱכֹל לֶחֶם עִם־
 חַתֵּן מֹשֶׂה לִּפְנֵי הָאֱלֹהִים: (יג) וַיְהִי
 מִמָּחֳרָת וַיִּשָּׁב מֹשֶׁה לִשְׁפַט אֶת־הָעָם
 וַיַּעֲמֵד הָעָם עַל־מֹשֶׁה מִן־בִּקְרָע עַד־
 הָעֶרֶב: (יד) וַיֵּרָא חַתֵּן מֹשֶׁה אֵת כָּל־אֲשֶׁר־
 עָשָׂה לָעָם וַיֹּאמֶר מִה־נִּדְבַר מִתְּ

אֲשֶׁר אָתָּה עָשָׂה לָעָם מִדּוֹעַ אָתָּה וַיִּשָּׁב
 לְבִדְדוֹ וְכָל־הָעָם נֹאֲבָ עֲלָיו מִן־בִּקְרָע עַד־
 עֶרֶב: (טו) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְחַתְּנוֹ כִּי־בָא אֵלַי
 הָעָם לְדַרְשׁ אֱלֹהִים: (טז) כִּי־הִלָּחָה לָהֶם דְּבַר
 כִּי אֵלֵי וַיִּשְׁפָּטֵתִי בֵּין אִישׁ וּבֵין בְּעֵהוּ
 וַהֲוֹדַעְתִּי אֶת־חֲקֵי הָאֱלֹהִים וְאֶת־תּוֹרַתֵי: (יז)
 וַיֹּאמֶר חַתֵּן מֹשֶׁה אֵלָיו לֹא־טוֹב הַדְּבַר
 אֲשֶׁר אָתָּה עָשָׂה: (יח) נָבֵל תִּבְלַגְּם־אָתָּה
 גַּם־הָעָם הַזֶּה אֲשֶׁר עִמָּךְ כִּי־כִבַּד מִמָּךְ
 נִדְבַר לֹא־תוֹכֵל עֲשׂוֹהוּ לְבִדְדוֹ: (יט) עַתָּה
 שָׁמַע בְּקִלִּי אִיעֲצֶךָ וַיְהִי אֱלֹהִים עִמָּךְ
 הִינֵה אָתָּה לָעָם מוֹל הָאֱלֹהִים וְהִבְאֵת
 אָתָּה אֶת־הַדְּבָרִים אֶל־הָאֱלֹהִים:
 (כ) וַהֲזַחֲרַתָּ אֶתְכֶם אֶת־הַחֲקִים וְאֶת־
 הַתּוֹרָה וַהֲוֹדַעְתָּ לָהֶם אֶת־דִּבְרֵי יְלִבּוֹ
 כִּהֵנְּ וְאֶת־הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ: (כא) וְאָתָּה
 סַמְרָה מִכָּל־הָעָם אֲנִישֵׁי־חֵיל יִדְּעֵי
 אֱלֹהִים אֲנִישֵׁי אֱמֶת שֹׁנְאֵי בָצַע וְשֹׁמֵת

עלהם שרי אלפים שרי מאות שרי
 חמשים ושרי עשרת: (כ) וישפטו את העם
 בכל־עת והיה כֹּל־הַדָּבָר הַגָּדֹל יִבְיֹאוּ
 אֵלֶיךָ וְכֹל־הַדָּבָר הַקָּטָן יִשְׁפֹּטוּ־הֶם
 וְהִקְלִי מֵעַלֶיךָ וַיִּשְׂאוּ אֹתָךְ: (כא) אִם אֵת־
 הַדָּבָר הַזֶּה תַּעֲשֶׂה וַיִּזְוֶה אֱלֹהִים וַיִּבְלֹת
 עִמָּךְ וְגַם כָּל־הָעָם הַזֶּה עַל־מִקְמוֹ יָבֹא
 בְּשָׁלוֹם: שְׁלֹשׁ (כב) וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה לְקוֹל הַתָּנִי
 וַיַּעַשׂ כֹּל אֲשֶׁר אָמַר: (כג) וַיִּבְחַר מֹשֶׁה
 אֲנָשֵׁי־חֵיל מִכָּל־יִשְׂרָאֵל וַיִּתֵּן אֹתָם רִאשִׁים
 עַל־הָעָם שְׁרֵי אֲלָפִים שְׁרֵי מֵאוֹת שְׁרֵי
 חֲמִשִּׁים וְשְׁרֵי עֶשְׂרֹת: (כד) וַיִּשְׁפֹּטוּ אֶת־
 הָעָם בְּכָל־עֵת אֶת־הַדָּבָר הַקָּטָן יִשְׁפֹּטוּ־הֶם
 אֶל־מֹשֶׁה וְכֹל־הַדָּבָר הַקָּטָן יִשְׁפֹּטוּ־הֶם:
 (כה) וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה אֶת־הַתָּנִי וַיִּלְדָּ לֹו אֶל־
 אֲרָצוֹ: פ וַיֵּבֶ יַעַב (כ) בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי
 לַבָּאֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֲרָץ מִצְרַיִם בַּיּוֹם
 הַזֶּה בָּאוּ מִדְבַר סִינַי: (ז) וַיִּסְעוּ מִרְפִּידִים

וַיִּבְאוּ מִדְבַר סִינַי וַיִּחַנו בַּמִּדְבָּר וַיִּחַזְּשׁוּ
 יִשְׂרָאֵל נֶגֶד הַהָר: (ח) וּמֹשֶׁה עָלָה אֶל־
 הָאֱלֹהִים וַיִּקְרָא אֵלָיו יְהוָה מִן־הַהָר
 לֵאמֹר כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב וּתְגִיד
 לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל: (ט) אֲתֵם רְאִיתֶם אֲשֶׁר עָשִׂיתִי
 לְמִצְרַיִם וְאֲשֶׁא אֲתֵכֶם עַל־פְּנֵי גִשְׁרִים
 וְאָבֹא אֲתֵכֶם אֵלָי: (י) וְעַתָּה אִם־שָׁמַעַתְּ
 תִשְׁמָעוּ בְּקוֹלִי וְשָׁמַרְתֶּם אֶת־בְּרִיתִי
 וְהָיִיתֶם לִי סֻגְלָה מִכָּל־הָעַמּוֹת כִּי־לִי
 כָּל־הָאָרֶץ: (יא) וְאַתֶּם תִּהְיוּ־לִי מַמְלַכַת
 כֹּהֲנִים וְגוֹי קָדוֹשׁ אֵלֹה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
 תִּדְבֹּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: חֲמִשִּׁי (יב) וַיָּבֹא מֹשֶׁה
 וַיִּקְרָא לְיוֹקָנָן הָעָם וַיִּשֶׂם לְפָנֵיהֶם אֶת
 כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֹה אֲשֶׁר צִוָּהוּ יְהוָה:
 (יג) וַיַּעֲנוּ כָל־הָעָם יְחָדָו וַיֹּאמְרוּ כֹּל אֲשֶׁר
 דִּבֶּר יְהוָה נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע מֹשֶׁה אֶת־דְּבַר
 הָעָם לֵא־יְהוָה: (יד) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
 הִנֵּה אָנֹכִי בָּא אֵלֶיךָ בְּעַבַת הָעֲגֹן בְּעֵבֹר

ישמע העם ברברי עמד וגם בך יאמינו
 לעולם ויגד משה את דברי העם אל-
 יהוה: ^(ט) ויאמר יהוה אל-משה לך אל-
 העם וקדשתם היום ומחר וכבסו
 שמלתם: ^(י) והיו נכנים ליום השלישי ביו
 ביום השלישי יגד יהוה לעיני כל העם
 על-הר סיני: ^(יא) והגבלת את העם סביב
 לאמו השמרו לכם עלות בקר וגנע
 בקצהו כל הנגע בקר מות ימת: ^(יב) לא-
 תגע בו יד פירסוקל או ירה ירה
 אם בבהמה אם איש לא יחיה במשך
 היבל המה יעלו בקר: ^(יג) ויגד משה מן
 הקר אל העם וקדש את העם וכבסו
 שמלתם: ^(יד) ויאמר אל העם היו נכנים
 לשלשת ימים אל תגשו אל-אשה:
^(טו) ויהי ביום השלישי בהנת הבקר ויהי
 קלת וברקים וענן כבוד על-הקר וקל
 שפר תזק מאד ויתרד כל העם אשר

במחנה: ^(טז) ויצא משה את העם לקראת
 האלהים מן המחנה ותיצבו בתחתית
 הקר: ^(יז) ותר סיני עשן בלו מפני אשר
 יגד עליו יהוה באש ויעל עשנו בעשן
 הכבשן ויתרד כל הקר מאד: ^(יח) ויהי קול
 השפר הולך ותזק מאד משה ודבר
 והאלהים יעננו בקול: ^(יט) ויגד יהוה
 על-הר סיני אל ראש הקר ויקרא יהוה
 למשה אל ראש הקר בעל משה:
^(כ) ויאמר יהוה אל משה רד העד בעם
 פני הרוסו אל יהוה לראות ונפל מפניו
 רב: ^(כא) וגם הכהנים הנגשים אל יהוה
 יתקדשו פני יפריץ בהם יהוה: ^(כב) ויאמר
 משה אל יהוה לא יוכל העם לעלת
 אל-הר סיני בראפה העדתה בנו לאמר
 הגבל את הקר וקדשתו: ^(כג) ויאמר אליו
 יהוה לך רד ועלית אפה ואהרן עמד
 ותקדשים והעם אל-הרוסו לעלת אל-

יהוה פדו יפרץ בם: (ט) ויחד משה אל-
 העם ויאמר אליהם: ס כ (א) וידברו אליהם
 את כל הדברים האלה לאמר: ס
 (ב) אנכי יהוה אלהי אשר הוצאתיך מארץ
 מצרים מבית עבדים: (ג) לא יהנה לך
 אלהים אחרים על פני: (ד) לא תעשה לך
 פסל וכל תמונה אשר בשמים ממעל
 ואשר בארץ מתחת ואשר במים ו
 מתחת לארץ: (ה) לא תשתחוה להם
 ולא תעבדם כי אנכי יהוה אלהיך אל
 קדוש פקד עין אבות על בנים על שלשים
 ועל רבעים לשנאי: (ו) נעשה חסד
 לאלפים לאבני ולשמרי מצותי: ס
 (ז) לא תשא את שם יהוה אלהיך לשוא
 כי לא ינקה יהוה את אשר ישא את-
 שמו לשוא: פ (ח) זכור את יום השבת
 לקדשו: (ט) ששת ימים תעבד ועשית כל-
 מלאכתך: (י) ניום השביעי שבת ליהוה

אלהיך לא תעשה כל מלאכה אתה ו
 ובנדך ובתך עבדך ונאמתיך ובדמתיך
 ונדה אשר בשעריך: (יא) כי ששת ימים
 עשה יהוה את השמים ואת הארץ את-
 הים ואת כל אשר בם וינה ביום
 השביעי על כן ברך יהוה את יום
 השבת ויקדשהו: ס (יב) פגד את אביו
 ואת אמו למען יארכו ימיו על
 האדמה אשר יהוה אלהיך נתן לך: ס
 (יג) לא תרצח: ס לא תנאף: ס לא
 תגנב: ס לא תענה ברעך עד שקר: ס
 (יד) לא תחמד בית רעה: ס לא תחמד
 אשת רעה ועבדו ונאמתו ושורו וחמורו
 וכל אשר לרעה: פ שבע (טו) וכל העם
 ראים את הקולת ואת הלפידים ואת קול
 השפך ואת החרק עשן וירא העם ויגעו
 ויעמדו מרחק: (טז) ויאמרו אל משה ואל-
 אתה עמנו וגשמעה ואל ידבר עמנו

אלהים סדקנות: ^(י) ויאמר משה אל העם
 אל תיראו כי לבקבור נסות אתכם בא
 האלהים ובקבור תהיה יראתו על
 פניכם לבלתי תחמאו: ^(י) ויעמד העם
 מרחק ומשה נגש אל הערפל אשר
 שם האלקים: ^{ס מסד} ^(י) ויאמר יהוה
 אל משה כה תאמר אל בני ישראל
 אתם ראיתם בי מן השמים דברתי
 עמכם: ^(י) לא תעשוני אתי אלהי כסף
 ואלהי זהב לא תעשו לכם: ^(יא) מזבח
 אדמה תעשה לי ונבחת עליי ארד
 עלתיה ואת שלמתי את צאנך ואת
 בקרך בכל המקום אשר אזכיר את
 שמי אכזב אליך וברכתך: ^(יב) ואם מזבח
 אבנים תעשה לי לא תבנה אתהן גזית
 כי חרבת הנפת עליה נתחלקה: ^(יג) ולא
 תעלה במעלת עלי מזבחי אשר לא
 תגלה ערותה עקיו: פ פ פ

סדר משפטים

פא ^(ט) ואלה המשפטים אשר תשים
 לפניך: ^ט כי תקנה עבד עברי שש
 שנים יעבד ובשבעת יצא לחפשי הנם:
^ט אם בנפו יבא בנפו יצא אם בעל אשה
 הוא ויצאה אשתו עמו: ^ט אם אדניו
 יתן לו אשה וילדה לו בנים או בנות
 האשה וילדיה תהיה לאדניו והוא יצא
 בנפו: ^ט ואם אמר יאמר העבד אהבתי
 את אדני את אשתי ואת בני לא יצא
 חפשי: ^ט והגישו אדניו אל האלהים
 והגישו אל הדין או אל המזבח ורצע
 אדניו את אזנו בפרצע ועבדו לעלם: ^ט
^ט וקרימכו איש את בתו לאמה לא תצא
 מצאת העבדים: ^(ט) אם רעה בעיני אדניו
 אשר לא יענה והסדה לעם נכרי לא
 ימשל למכה בבגדו כה: ^(ט) ואם לבנו
 יענה במשפט הבנות יעשה לה: ^ט אם

אחרת יקחלו שארה כסותה וענתה
לא יגרע: (ט) ואם שלש-אלה לא יעשה
לה ויצאה חנם אין כסף: (י) מכה איש
ומת מות יומת: (יא) ואשר לא צדה והוא הים
אנה לידו ושמתי לך מקום אשר יגוס
שמה: (יב) וכי יוד איש על-העו להרגו
בערמה מעם מזבחי תקחנו למות: (יג)
(יד) ומכה אביו ואמו מות יומת: (טו) ונגנ
איש ומכרו ונמצא בידו מות יומת: (טז)
(יז) ומקלל אביו ואמו מות יומת: (יח) וכי-
ירבן אנשים והכרה איש את-דעהו
באבן ידו באגרף ולא ימות ונפל
למשכב: (יט) אם-יקום והתהלך בחזן על-
משענתו ונקה המכה רק שבתו יתן
ורפא ורפא: (כ) שני (כ) וכי יכה איש
את-עבדו או את-אמתו בשבט ומת
תחת ידו נקם ינקם: (כא) אך אם-יום או
יומים יעמד לא יקם כי כסף הוא: (כב)

(כג) וכי ינצו אנשים ונגפו אשה הרה
ויוצאו ילדיה ולא יהיה אסון ענוש
בעש כאשר ישית עליו בעל האשה
וגתו בפללים: (כד) ואם-אסון יהיה
וגתתה גפוש תחת גפוש: (כה) עין תחת
עין שן תחת שן יד תחת יד רגל
תחת רגל: (כו) כויה תחת כויה פצע
תחת פצע חבורה תחת חבורה: (כז)
(כח) וכי יכה איש את-עין עבדו או-את-
עין אמתו ושחתה לחפשי ישלחנו תחת
עינו: (כט) ואם-שן עבדו או שן אמתו יפיל
לחפשי ישלחנו תחת שנו: (ל) וכי-
יכה שור את-איש או את-אשה ומת
סקול יסקל השור ולא יאכל את-בשרו
ובעל השור נקי: (לא) ואם שור נגה הוא
סתמל שלשם והועד בקעליו וקלא
ישמרנו והמית איש או אשה השור
יסקל וגם-בעליו יומת: (לב) אם-יפגור יושנת

עליו ונתן פדיון נפשו בכל אשר יושט
עליו: (א) או רבן יגח או רבת יגח כמשפט
הנה יעשה לו: (א) אם עבד יגח השור או
אמה פסח | שלשים שקלים יתן לאדונו
והשור יסקל: (א) וכרופתה איש פוד
או כרופתה איש פד ולא יכסנו ונפל-
שמה שור או חמור: (א) בעל הבור ישלם
פסח ישיב לבעליו והמת יהיה לו: (א)
(א) וכרופת שור איש את שור רעהו ומת
ומכרו את השור החי והצו את פסחו
וגם את המת יחצו: (א) או נודע כי שור
גנח הוא מתמול שלשם ולא ישמרנו
בעליו שלם ישלם שור פחת השור
והמת יהיה לו: (א) כי יגנב איש שור
אדמה ומכרו או מכר חמשה בקד
ישלם פחת השור והרבעוון פחת
סוה: כב (א) אם במתרת ימצא הנגב
והנה ומת אין לו דמים: (א) אם ערתה

כסוח ק

השמש עליו דמים לו שלם ישלם אם-
אין לו וגמבר פנגבתו: (א) אם המצא
תמצא בידו הנגבה משור עד חמור
עד שיה חיים שנים ישלם: (א) שלש (א) כי
יבער איש שדה או כרם ושלח את-
בעירו ובער בשדה אחר מיטב שדהו
ומיטב פרמו ישלם: (א) כרתצא אש
ומצאה קצים וגאכל גדו יש או חקמה או
השדה שלם ישלם המבער את-
הבעה: (א) כריתו איש אל רעהו
פסח או כלים לשמד ונגב מבית האיש
אם ימצא הנגב ישלם שנים: (א) אם לא
ימצא הנגב ונקרב בעל הבית אל
האלהים אם לא שלח ידו במלאכת
רעהו: (א) על פל דבר פשע על שור על-
חמור על שיה על שלמה על פל אבדה
אשר יאמר כיהוא זה עד האלהים
יבא דבר שניהם אשר ירשיען אלהים

ישלם שנים לרעהו: **ס** **ש** כִּי־יִתֵּן אִישׁ
 אֶל־רֵעֵהוּ חֲמוֹר אֶרְשׁוֹר אֶרְשֵׁה וְכֹל־
 בַּהֲמָה לְשִׁמּוֹ וּמֵת אִו גִּשְׁבֵּר אֶרְנִשְׁבָּה
 אִין רֹאֵה: **ס** שְׁבַעַת יְהוָה תִּהְיֶה בֵּין שְׁנֵיהֶם
 אִם־לֹא שָׁלַח יָדוֹ בְּמִלְאֲכַת רֵעֵהוּ וְלָקַח
 בְּעֻלּוֹ וְלֹא יִשְׁלֹם: **ס** **א** וְאִם־גָּנַב יִגְנַב מֵעַמּוֹ
 יִשְׁלֹם לְבָעָלָיו: **ס** **ב** אִם־טָרַף יִטָּרַף יִבְאֵהוּ
 עַד הַטָּרְפָה לֹא יִשְׁלֹם: **פ** **י** וְכִי־יִשְׁאֵל
 אִישׁ מֵעַם רֵעֵהוּ וּגְשֵׁבֵר אֶרְמֵת בְּעֻלּוֹ
 אִין עַמּוֹ שֹׁלֵם יִשְׁלֹם: **י** **א** אִם־בְּעֻלּוֹ עַמּוֹ
 לֹא יִשְׁלֹם אִם־שָׂכִיר הוּא בָּא בְּשִׁכְרוֹ: **ס**
ש **ו** וְכִי־יִפְתָּה אִישׁ בְּתוּלָה אֲשֶׁר לֹא־
 אִרְשָׁה וְשָׁכַב עִמָּה מֵהוּ יִמְהַרְגָהּ לֹו
 לֹא־אִשָּׁה: **ס** **א** אִם־מָאֵן יִמָּאֵן אִבְיָה לְתַתָּהּ
 לֹו כָּסֵף יִשְׁקַל כַּמֵּהר הַבְּתוּלָת: **ס**
י מִכְשָׁפָה לֹא תַחֲיֶה: **י** **י** כָּל־שָׁכַב
 עִם־בַּהֲמָה מוֹת יוּמָת: **ס** **י** **י** וְכִם
 לְאֵלֵהֶם יִחַרם בְּלִשִׁי לִיהַרְה לְכַדוֹ:

יבמה ק

י וְגַר לֹא־תוֹנֶה וְלֹא תִלְחָצֶנּוּ כִּי־גֵרִים
 הֵייתֶם בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם: **כ** **א** כָּל־אֲלֻמָּגָה
 וְיִתּוֹם לֹא תַעֲנוּן: **כ** **ב** אִם־עָנָה תַעֲנֶה
 אֹתוֹ כִּי אִם־צָעַק יִצְעַק אֵלַי שָׁמַע אֲשַׁמַּע
 צָעַקְתּוֹ: **כ** **ג** וְהָרָה אִפְּי וְהִרְגֵתִי אֶתְכֶם
 בַּחֶרֶב וְהָיוּ נְשֵׁיכֶם אֲלֻמָּנוֹת וּבְנֵיכֶם
 יִתָּמִים: **פ** **כ** **ד** אִם־כָּסַף תִּלְוָה אֶת־עַמִּי
 אֶת־הָעֲנִי עִמָּךְ לֹא־תִהְיֶה לֹו כְּנִשָּׁה
 לֹא־תִשְׁיָמוּן עָלָיו גִּישׁוֹ: **כ** **ה** אִם־חָבַל
 תַּחֲבֹל שְׁלֵמַת רֵעֶךָ עַד־כָּא הַשֶּׁמֶשׁ
 תִּשְׁיָכְנוּ לֹו: **כ** **ו** כִּי הוּא כְּסוּתָהּ לְכַדָּהּ
 הוּא שְׁמֵלְתוֹ לְעָרְוֹ בַּמָּה יִשְׁכַּב וְהָיָה
 כִּי־יִצְעַק אֵלַי וְשָׁמַעְתִּי כִּי־חָנוּן אֲנִי: **ס**
י **כ** **ז** אֲלֵהֶם לֹא תִקְלָל וְגִשְׁיָה
 בְּעַמָּךְ לֹא תֵאָדָר: **כ** **ח** מִלְּאֲחָתְךָ וּדְמַעַךְ לֹא
 תֵאָחֵד בְּכֹדֶר כְּנִיף תִּתְּנֵלִי: **כ** **ט** כִּן תַּעֲשֶׂה
 לְאִשְׁרָךְ לְצִאֲנֶךָ שְׁבַעַת יָמִים יִהְיֶה עִם־
 אִמּוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי תִתְּנֵלִי: **י** **י** וְאִנְשֵׁר

קדש תהיין לי ובשר בשנה מרפה לא
 תאכלו לכלב תשלקון אותו: ס כג (א) לא
 תשא שמע שווא אל-תשת ידך עם-
 רשע להיות עד חמס: (א) לא-תהינה אחר-
 רבים לרעה ולא-תענה על-דב לנמה
 אחרי רבים להטות: (א) וְדָל לֹא תהדר
 בריבו: ס (א) כִּי תפגע שור אִיבָה או
 חמור תענה השב תשיבנו לו: ס (א) כִּי
 תראה חמור שנאף רבין תחת משאו
 וחדלת מעזב לו עזב תעזב עמו: ס
 חטט (א) לא תפדה משפס אִיבָה בריבו:
 (א) מדבר שקר תרחק ונקי וצדיק אל-
 תהרג כִּי לא אצדיק רשע: (א) ושחר לא
 תקח כִּי השחר יעור פקחים ויסלק
 דברי צדיקים: (א) וגר לא תלקח ואתם
 ידעתם את-נפש הגר ברגלים ביותם
 בארץ מצרים: (א) ושש שנים תזרע את-
 ארצך ואספת את-תבואתה: (א) והשביעת

תשמנה ותשחה ואכלו אִיבָה עמך
 ויתום תאכל חנת השדה בן-תעשה
 לברכה לזיתך: (א) ששת ימים תעשה
 מעשיך ובלום השביעי תשבת למען
 ינוח שורך וחמורך ונפש עד-אמתך
 ונהגך: (א) ובכל אשר-אמרתי אליכם
 תשמרו ושם אלהים אחרים לא תזכירו
 לא ישמע על-סוף: (א) אל-שלוש רגלים תהג לי
 בשנה: (א) את-תג המצות תשמר שבעת
 ימים תאכל מצות באשר צויתך למועד
 תדש האביב פרכו יצאת ממצרים
 ולא-תראו פני ריקם: (א) ותג הקציר בפורה
 מעשיך אשר תזרע בשדה ותג האסף
 בצאת השנה באסף את-מעשיך מן
 השדה: (א) שלש פעמים בשנה יראה כל-
 בורך אל-פני הארץ ויהנה: (א) לא-תזבח
 על-המזן נס-זבחך ולא-זלזן תלביחך
 עד-בקר: (א) יראה שית בפורה אדמתך תביא

בית יהונה אלהיה לא תבשל גדי בחלב
 אמר: פ שש (ו) הנה אנכי שלח מלאכי
 לפניך לשמרך בדרך ולהביאך אל
 המקום אשר הבנתי: (זא) השמר מפני
 ושמע בקולו אל תמר בו כי לא ישא
 לפשעכם כי שמי בקרבן: (כב) כי אם
 שמוע תשמע בקלו ועשית כל אשר
 אדבר ואובתי את אביך וערתי את
 צדריך: (כג) כי ילך מלאכי לפניך והביאך
 אל האמרי והחתי והפריז והפגעני החי
 והיבסי והכחתי: (כד) לא תשתחוה
 לאלהיהם ולא תעבדם ולא תעשה
 כמעשיהם כי הרס תהרסם ושבר
 תשבר מצבותיהם: (כה) ועבדתם את יהונה
 אלהיכם וברך את לחמך ואת מים
 ואת חסותי מחלה מקרבך: ס שני (ט) לא
 תהנה משבחה ועמרה בארצה את
 מספר ימיך אמלא: (י) את ארצתי אשלח

לפניך והמתי את כל העם אשר תבא
 בהם ונתתי את כל אביך אליך ערף:
 (כז) ושלחתי את הצדעה לפניך וגרשה
 את החי את הפגעני ואת החתי
 מלפניך: (כח) לא אגרשנו מפניך בשנה
 אחת פדתהנה הארץ שממה ורבר
 עליך תנת השדה: (כט) מעט מעט אגרשנו
 מפניך עד אשר תפדה ונחלת את
 הארץ: (ל) ונשתי את גבלך מיסוה ועד
 ים פלשתים וממדבר עד הנגה כי
 אתן בידכם את יבני הארץ וגרשתמו
 מפניך: (לא) לא תכרת להם ולא להיהם
 ברית: (לב) לא ישבו בארצה פדוחמיאו
 אתך לי כי תעבד את אלהיהם כיהנה
 לך למוקש: פ כד (א) ואל משה אמר
 עלה אליהנה אפה ואחרן נדב ואביהוא
 ושבעים מזקני ישראל והשתחויתם
 מרחק: (ב) ונגש משה לבדו אליהנה והם

לא יגשו והעם לא יעלו עמו: (ט) ויבא
 משה ויספר לעם את כל דברי יהוה
 ואת כל המשפטים ויען כל העם קול
 אחד ויאמרו כל הדברים אשר דבר
 יהוה נעשה: (י) וכתב משה את כל דברי
 יהוה וישכם בבקר בקן מזבח תחת
 ההר ושפים עשרה מצבה לשנים עשר
 שבטי ישראל: (יא) ושלח את גערי בני
 ישראל ויעלו עלת ויזבחו זבחים שלמים
 ליהוה פרים: (יב) ויקח משה חצי הדם וישם
 באגנות וחצי הדם זרק על המזבח:
 (יג) ויקח ספר הברית ויקרא באזני העם
 ויאמרו כל אשר דבר יהוה נעשה
 ונשמע: (יד) ויקח משה את הדם ויזרק
 על העם ויאמר הנה הם הברית אשר
 קבת יהוה עמכם על כל הדברים
 האלה: (טו) ויעל משה ואהרן ונדב ואביהו
 ושבעים מזבחי ישראל: (טז) ויראו את אלה

ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנות
 הפסיר ובעצם השמים לטהר: (יז) ואל
 אצילו בני ישראל לא שלח ידו ויחזו
 את האלהים ויאכלו וישתו: (יח) ויאמר
 יהוה אל משה עלה אלי ההרה והנה
 שם ואתנה לך את לחת האבן והתורה
 והמצוה אשר כתבתי להורתם: (יט) ויקם
 משה ויהושע משרתו ויעל משה אל
 הר האלהים: (כ) ולא הזקנים אמר שכר
 לנו בזה עד אשר נשוב אליכם והנה
 אהרן וחור עמכם מירבעל דברים יגש
 אליהם: (כא) ויעל משה אהרן ויקם העגן
 את ההר: מספר (כב) ויששכר כבוד יהוה על
 הר סיני ויכפהו העגן שששת ימים ויקרא
 אל משה ביום השביעי מתוך העגן:
 (כג) וטראה כבוד יהוה באש אכלת בראש
 ההר לעיני בני ישראל: (כד) וקרא משה
 בתוך העגן ויעל אל ההר והי משה

קָהָר אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה:

פ פ פ

סדר תרומה

כה (א) וידבר יהוה אל-משה לאמר:
 (ב) דבר אל-בני ישראל ויקחו-לי תרומה
 מאת כל-איש אשר ידבנו לבו תקחו-את-
 תרומתי: (ג) וזאת התרומה אשר תקחו
 מאתם זהב וכסף ונחשת: (ד) ותכלת
 וארנמן ותולעת שני ושש ועזים: (ה) ועדת
 אילכם מאדמים ועדת תחשים ועצי
 שמים: (ו) שמן למאד בשמים לשמן
 המשחה ולקמחת הפנים: (ז) אבני-שהם
 ואבני מלאים לאפד ולהשן: (ח) ועשו-לי
 מקדש ושכנתי בתוכם: (ט) ככל אשר
 אני מראה אותך את תבנית המשכן
 ואת תבנית כל-כליו וכן תעשו: ס
 י ועשו צרון עצי שמים אמתים ורחצי ארז
 ואפר ורחצי רחבו ואמה ורחצי קמתו:

(א) וצפית אתו זהב טהור מבית ומחוץ
 תצפנו ועשית עליו זר זהב סביב:
 (ב) ויצקת לו ארבע טבעת זהב ונתתה על
 ארבע פגמתי ושתתי טבעת על-צלעו
 האחת ושתתי טבעת על-צלעו השנית:
 (ג) ועשית כדי עצי שמים וצפית אתם
 זהב: (ד) והבאת את-הכבדים בטבעת על
 צלעת הצרון לשאת את-הצרון בהם:
 (ה) בטבעת הצרון יהיו הכבדים לא יסרו
 ממנו: (ו) ונתת אל-הצרון את העדת אשר
 אמן אליה: שני (ז) ועשית כפדת זהב טהור
 אמתים ורחצי ארזה ואמה ורחצי רחבה:
 (ח) ועשית שנים כרבים זהב מקשה
 תעשה אתם משני קצורת הכפדת:
 (ט) ועשה כרוב אחד מקצה מזה וכרוב-
 אחד מקצה מזה מן-הכפדת תעשו את-
 הכרבים על-שני קצותיו: (י) והיו הכרבים
 פושי הַנֹּסִים למעלה כדבים בגביהם

על הכפרת ופניהם איש אל אחיו אל
 הכפרת יהיו פני הקרבים: (ט) ונתת את
 הכפרת על הארץ מלמעלה ואל הארץ
 תתן את העדת אשר לתן אליה:
 (י) ונועדתי לה שם ודברתי אתך מעל
 הכפרת מבין שני הקרבים אשר על
 ארון העדת את כל אשר אצוה אותך
 אל בני ישראל: פ (יא) ועשית שלחן
 עצי שטים אמתים ארכו ואמה רחבו
 ואמה וחצי קמתו: (יב) וצפית אתו זהב
 מהור ועשית לו זר זהב סביב: (יג) ועשית
 לו מסגרת טפח סביב ועשית זר זהב
 למסגרתו סביב: (יד) ועשית לו ארבע
 טבעות זהב ונתת את הטבעות על ארבע
 הפאות אשר לארבע רגליו: (טו) לעמת
 המסגרת תהיון הטבעות לבתים לבדים
 לשאת את השלחן: (טז) ועשית את
 הבדים עצי שטים וצפית אתם זהב

ונשאתם את השלחן: (יז) ועשית
 קערתיו וכפתיו וקשותיו ומנקיותיו אשר
 יסוד בהן זהב מהור תעשה אתם:
 (יח) ונתת על השלחן לחם פנים לפני
 תמיד: פ (יט) ועשית מערת זהב מהור
 מקשה תעשה המגורה ירכה וקנה
 גביעה בפתחה ופתחה ממנה יהיו:
 (כ) וששה קנים יצאים מצדה שלשה ו
 קני מגרה מצדה האחד ושלושה קני
 מגרה מצדה השני: (כא) שלשה גבעים
 משקדים בפתח האחד בפתח ופוח
 ושלושה גבעים משקדים בפתח האחד
 בפתח ופוח בין לעשות הקנים היצאים
 מן המגרה: (כב) ובמגרה ארבעה גבעים
 משקדים בפתחה ופתחה: (כג) וכפתור
 פחת שני הקנים ממנה וכפתור פחת שני
 הקנים ממנה וכפתור פחת שני הקנים
 ממנה לששרת הקנים היצאים מן

המנחה: (א) כפתריהם וקנתם ממנה יהיו
 בלה מקשה אחת זהב טהור: (ב) ועשית
 את־נרתיה שבעה והעלה את־נרתיה
 והאיר על־עבר פניה: (ג) ומלקחיה
 ומחתתיה זהב טהור: (ד) כפר זהב טהור
 יעשה אתה את בלהבלים האלה:
 (ה) וראה ועשה בתבניתם אשר־אתה
 מראה בקר: ס שליש כו (ו) ואת־המשכן
 תעשה עשר יריעת שש משוך ותבלת
 וארנמן ותולעת שני פרקים מעשה
 חשב תעשה אתם: (ז) ארד | היריעה
 האחרת שמונה ועשרים באמה ורחב
 ארבע באמה היריעה האחת מנה אחת
 לכל־היריעת: (ח) חמש היריעת תהיין
 חברת אשרה אל־אחתה וחמש יריעת
 חברת אשרה אל־אחתה: (ט) ועשית
 ללאות תכלת על שפת היריעה האחת
 מקצה תבנית וזו מעשה בשעת

היריעה הקיצונה במחברת השנית:
 (י) חמשים ללאות תעשה ביריעה
 האחת וחמשים ללאות תעשה בקצה
 היריעה אשר במחברת השנית מקבילת
 הלאות אשרה אל־אחתה: (יא) ועשית
 חמשים קרסי זהב וחברת את־היריעת
 אשרה אל־אחתה בקרסים והיה המשכן
 אחד: (יב) ועשית יריעת עזים לאהל על־
 המשכן עשתי־עשרה יריעת תעשה
 אתם: (יג) ארד | היריעה האחת שלשים
 באמה ורחב ארבע באמה היריעה
 האחת מנה אחת לעשתי עשרה יריעת:
 (יד) וחברת את־חמש היריעת לכד ואת־
 שש היריעת לכד וכפלת את־היריעה
 הששית אל־מול פני האהל: (טו) ועשית
 חמשים ללאות על שפת היריעה האחת
 הקיצנה בחברת וחמשים ללאות על
 שפת היריעה החברת השנית: (טז) ועשית

קרטי נחשת חמשים והבאת את
 הקרסים בללאת וחפרת את האהל והיה
 אחד: (ט) וסרה העדה בירעת האהל
 חצי הירעה העדפת תסלח על אחרי
 המשכן: (י) והאמה מזה והאמה מזה
 בעדה באחד וירעת האהל יהיה סרום
 על צדי המשכן מזה ומזה לכפתו:
 (יא) ועשית מכסה לאהל ערת אלים
 מאדמים ומכסה ערת תחשים מלמעלה:
 וביע (יב) ועשית את הקרשים למשכן
 עצי שטים עמדים: (יג) עשר אמות
 אחד הקרש ואפס ויצי האמה רחב
 הקרש האחד: (יד) שתי ידות לקרש
 האחד משלבת אשה אל אחתה בן
 תעשה לכל קרשי המשכן: (טו) ועשית
 את הקרשים למשכן עשרים קרש
 לפאת נגבה תימנה: (טז) וארבעים אדני
 כסף תעשה פחת עשרים הקרש שני

אדנים פחת הקרש האחד לשתי ידיו
 ושני אדנים פחת הקרש האחד לשתי
 ידיו: (יז) ולצלע המשכן השנית לפאת
 צפון עשרים קרש: (יח) וארבעים אדניהם
 כסף שני אדנים פחת הקרש האחד
 ושני אדנים פחת הקרש האחד:
 (יט) ולרפתי המשכן יפה תעשה ששה
 קרשים: (כ) ושני קרשים תעשה למקצעת
 המשכן בירכתים: (כא) ויהיו תאמם מלמטה
 ויחיו יהיו תמים על ראשו אל השבועת
 האחת בן יחיה לשניהם לשני המקצעת
 יהיו: (כב) והיו שמנה קרשים ואדניהם
 כסף ששה עשר אדנים שני אדנים פחת
 הקרש האחד ושני אדנים פחת הקרש
 האחד: (כג) ועשית בריהם עצי שטים
 חמשה לקרשי צלע המשכן האחד:
 (כד) ותמשה בריהם לקרשי צלע המשכן
 השנית ותמשה בריהם לקרשי צלע

המשכן לירכתים ימה: (כח) והקריח התיכן
 בתוך הקרשים מברם מן הקצה אל
 הקצה: (כט) ואת הקרשים תצפה זהב
 ואת טבעתיהם תעשה זהב קתים
 לקריחם וצפית את הקריחם זהב:
 (ל) והקמת את המשכן כמשפטו אשר
 הראית בהר: ס חמיש (לא) ועשית פרכת
 תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משוך
 מעשה חשב ועשה אותה פרקים:
 (לב) ונתתה אותה על ארבעה עמודי
 שמים מצפים זהב וזיהם זהב על
 ארבעה אדני כסף: (לג) ונתתה את
 הפרכת תחת הקרשים והבאת שמה
 מבית לפרכת את ארון העדות והבדילה
 הפרכת לכם בין הקדש ובין קדש
 הקדשים: (לד) ונתת את הכפרת על ארון
 העדות בקדש הקדשים: (לה) ושמת את
 השלחן מניח לפרכת ואת המנורה נכח

השלחן על צלע המשכן תימנה והשלחן
 תתן על צלע צפון: (לו) ועשית מסך לפתח
 האהל תכלת וארגמן ותולעת שני ושש
 משוך מעשה רקם: (לז) ועשית למסך
 חמישה עמודי שמים וצפית אתם זהב
 וזיהם זהב וצקת להם חמישה אדני
 נחשת: ס שש כז (י) ועשית את המזבח
 עצי שמים חמש אמות ארך וחמש
 אמות רחב רבוע יהיה המזבח ושלוש
 אמות קמתו: (י) ועשית קרנתיו על ארבע
 פנתיו ממנו תהיו קרנתיו וצפית אתו
 נחשת: (י) ועשית סירתיו לדשנו ויעו
 ומזרקתיו ומזלגתיו ומחתתיו לכל בליו
 תעשה נחשת: (י) ועשית לו מכפר מעשה
 נשת נחשת ועשית על הרשת ארבע
 טבעות נחשת על ארבע קצותיו: (י) ונתתה
 אותה תחת פרקב המזבח מלמטה
 והיתה הרשת עד חצי המזבח: (י) ועשית

בדיים למזבח בני עצי שמים וצפית
 אתם נחשת: (א) והובא את־בדיו במבועת
 והיו הבדים על־שתי צלעות המזבח
 בשאת אתו: (ב) גבוב לחת מעשה אתו
 באשר הראה אתך בהר בין יעשו: ס
 שביע (ג) ועשית את חצר המשכן לפאת
 גב־תימנה קלעים לחצר שש משוך
 מאה באמה ארך לפאה האחת: (ד) ועמדו
 עשרים ואדניהם עשרים נחשת ווי
 העמידים וחשקיהם כסף: (ה) וכן לפאת
 צפון בארך קלעים מאה ארך ועמדו
 עשרים ואדניהם עשרים נחשת ווי
 העמידים וחשקיהם כסף: (ו) ורחב החצר
 לפאת־ים קלעים חמשים אמה עמדיהם
 עשרה ואדניהם עשרה: (ז) ורחב החצר
 לפאת קדמה מזחקה חמשים אמה:
 (ח) וחמש עשרה אמה קלעים לפאת
 עמדיהם שלשה ואדניהם שלשה:

תרומה כ

(ט) ולפתח השנית חמש עשרה קלעים
 עמדיהם שלשה ואדניהם שלשה:
 (י) ולשער החצר מסך ועשרים אמה
 תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משוך
 מעשה רקס עמדיהם ארבעה ואדניהם
 ארבעה: מסך (יא) כל עמודי החצר סביב
 מחשקים כסף וויהם כסף ואדניהם
 נחשת: (יב) ארך החצר מאה באמה
 ורחב חמשים בחמשים וקמה חמש
 אמות שש משוך ואדניהם נחשת:
 (יג) לכל פלי המשכן בכל עבדתו וכל
 ימדתיו וכל־יתדת החצר נחשת:

ס ס ס

סדר תצוה

ט ואמה תצנה | את־בני ישראל ויקחו
 אליך שמן זית נדב כתיית למאור להעלות
 נר ממיד: (א) באהל מועד מהויץ לפרכת
 אשר על־העדת יערך אתו אהרן ויגיו

Tom. II.

מערב ערב בקר לפני יהוה תקח עולם
 לדורתם מאת בני ישראל: ׀
 כח ׀ ואתה הקרב אלך את אהרן
 אחיך ואת בניו אתו מתוך בני ישראל
 לבנהו לל אהרן גדב ואביהוא אלעזר
 ואיתמר בני אהרן: ׀ ועשית בגדי קדש
 לאהרן ואחיו לכהן ולתפארת: ׀ ואתה
 תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאתי
 רוח חכמה ועשו את בגדי אהרן לקדשו
 לבנהו לי: ׀ ואלה הבגדים אשר יעשו
 חשן ואפוד ומעיל וכתנת פשפון
 מצנפת ואבנט ועשו בגדי קדש לאהרן
 אחיך ולבניו לבנהו לי: ׀ והם יקחו את
 הזהב ואת התכלת ואת הארגמן ואת
 תולעת השני ואת השש: פ ׀ ועשו
 את האפוד זהב תכלת וארגמן תולעת
 שני ושש משור מעשה חשב: ׀ שתי
 כתפת תבורת יהוה לו אל שני קצותיו

וחקר: ׀ וחשב אפדתו אשר עליו
 כמעשהו ממנו יהוה זהב תכלת וארגמן
 ותולעת שני ושש משור: ׀ ולקחת
 את שתי אבני שיהם ופתחת עליהם
 שמות בני ישראל: ׀ ששה משמתם
 על האבן האחת ואת שמות הששה
 הנותרים על האבן השנית כתולדתם:
 ׀ מעשה חרש אבן פתוחי חתם תפתח
 את שתי האבנים על שמות בני ישראל
 מסכת משבצות זהב תעשה אתם:
 ׀ ושמת את שתי האבנים על כתפת
 האפוד אבני זכרון לבני ישראל ונשא
 אהרן את שמותם לפני יהוה על שתי
 כתפיו לזכרון: ׀ שני ׀ ועשית משבצת
 זהב: ׀ ושתי שרשרת זהב מהור
 מנבלת תעשה אתם מעשה עבת ונתתה
 את שרשרת העבת על המשבצת: ׀
 ׀ ועשית חשן משפט מעשה חשב

כמעשה אפד תעשנו זהב תכלת
 וארנמן ותולעת שני ושש משך
 מעשה אהו: (ט) רבוע יהיה כפול ויהי
 ארפו וזרת רחבו: (י) ומלאה בו מלאה
 אבן ארבעה טורים אבן טור אדם פטדה
 וברקת הטור האחד: (יא) והטור השני נפך
 ספיר ויהלם: (יב) והטור השלישי לשם
 שבו ואחלמה: (יג) והטור הרביעי פרשיש
 ושהם וישפה משבצים זהב יהיו
 עמלוואתם: (כא) והאבנים תהיון על
 שמת בני ישראל שתים עשרה על
 שמתם פתוחי חותם איש על שמו תהיון
 לשני עשר שבט: (כב) ועשית על החשן
 שרשת נבלת מעשה עבת זהב טהור:
 (כג) ועשית על החשן שתי טבעות זהב
 ונתת את שתי הטבעות על שני קצות
 החשן: (כד) ונתתה את שתי עבות
 עתהב על שתי הטבעת אל קצות החשן:

(כה) ואת שתי קצות שתי העבות תתן
 על שתי המשבצות ונתתה על כתפות
 האפד אל מול פניו: (כו) ועשית שתי
 טבעות זהב ושמת אתם על שני קצות
 החשן על שפתו אשר אל עבר האפד
 ביה: (כז) ועשית שתי טבעות זהב
 ונתתה אתם על שתי כתפות האפד
 מלמטה ממול פניו לעמת מחברתו
 ממעל לחשב האפד: (כח) וירכסו את
 החשן מטבעתו אל טבעת האפד
 בפתיל תכלת להיות על חשב האפד
 ולא יזח החשן מעל האפד: (כט) ונשא
 אהרן את שמורת בני ישראל בחשן
 המשפט על לבו בבא אל הקדש
 ליכרן לפני יהוה תמיד: (ל) ונתת אל
 חשן המשפט את האורים ואת התמים
 והיו על לב אהרן בבא לפני יהוה
 ונשא אהרן את משפט בני ישראל

על-לבו לפני יהוה תמיד: **ס** שליש
 (לא) ועשית את-מעיל האפוד כלי-
 תבלת: (לב) והיה פיראשו בתוכו שפה
 יהיה לפיו סביב מעשה ארג כפי תהרא
 יהיה-לו לא יקרע: (לג) ועשית על-שוליו
 רמזי תבלת וארמון ותולעת שני על-
 שוליו סביב ופעמני זהב בתוכם סביב:
 (לד) פעמון זהב ורמון פעמון זהב ורמון על-
 שולי המעיל סביב: (לה) והיה על-אחרון
 לשרת וגשמן קולו בבאוי הקדש לפני
 יהוה ובצאתו ולא ימות: **ס** (לו) ועשית
 ציץ זהב טהור ופתחת עליו פתוחי התם
 קדש ליהוה: (לז) ושמת אתו על-פתיל
 תבלת והיה על-המזנפת אל-מול פני
 המזנפת יהיה: (לח) והיה על-מצח אהרן
 וגשם אהרן את-עון הקדשים אשר
 יקדישו בני ישראל לכל-מתנת קדשיהם
 והיה על-מצחו תמיד לרצון להם לפני

יהוה: (לא) ושבעת התנת לשש ועשית
 מזנפת לשש ואבנט תעשה מעשה
 רקם: (לב) ולבני אהרן תעשה כתנת
 ועשית להם אבנטים ומגפעות תעשה
 להם לכבוד ולתפארת: (לג) והלבשת
 אתם את-אחרון אהוד ואת-כניו אתו
 ומשחת אתם ומלאת את-ידם וקדשת
 אתם וכהנר-לי: (לד) ועשה להם מכנס-
 בד לבסות פשו ערוה ממתנים ועד-
 ירכים יהיו: (לה) והיו על-אחרון ועל-
 כניו בבאם אל-אהל מועד או בנשתם
 אל-המזבח לשרת בקדש ולא-ישאו
 עון ומתו חקת עולם לו ולרעו אחריו: **ס**
 ויני כט (א) והה הדבר אשר תעשה
 להם לקדש אתם לבתן לי לקח פר
 אחד בזבחר ואילם שנים תמימים:
 (ב) ולחם מצות והלל מצת בלוקות
 בשמן ורקני מצות משחים בשמן

סלת חטים תעשה אתם: (י) ונתת
 אותם על־סל אחד והקרבת אתם בסל
 ואת־הפֶּר ואת־שֵׁנֵי הָאֵילִם: (י) ואת־אֶהָרֶן
 ואת־בָּנָיו תִּקְרִיב אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד
 ורחצת אתם במים: (י) ולקחת את־הַבָּנָדִים
 והלבשת את־אֶהָרֶן את־הַכֶּתֶנֶת ואת
 מַעֲלֵי הָאָפֶד ואת־הָאָפֶד ואת־הַחֹשֶׁן
 ואפרת לוֹ בְּחֹשֶׁב הָאָפֶד: (י) ושמת
 המצנפת על־ראשו ונתת את־גֵּז הַקֹּדֶשׁ
 על־הַמְּצַנֶפֶת: (י) ולקחת את־שֵׁמֶן
 המשחה ויצקת על־ראשו ומשחת אתו:
 (י) ואת־בָּנָיו תִּקְרִיב והלבשתם בַּתְּנִת:
 (י) והקרבת אתם אֶכְנֵס אֶהָרֶן וּבְנָיו והבשפת
 להם מִנְבֵּעֶת והיתת להם בָּהֶנָּה לַתְּנִת
 עוֹלָם ומלאת יד־אֶהָרֶן ויד־בָּנָיו:
 (י) והקרבת את־הַפֶּר לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד
 וסמך אֶהָרֶן וּבְנָיו את־יְדֵיהֶם על־ראש
 הַפֶּר: (י) וישחטת את־הַפֶּר לִפְנֵי יְהוָה

אֹהֶל מוֹעֵד: (י) ולקחת מִדָּם הַפֶּר ונתתה
 על־קַרְנֵת המִזְבֵּחַ בַּאֲצַבָּעָה ואת־כָּל־
 דָּמֵם תִּשְׁפֹּךְ אֶל־יְסוּד הַמִּזְבֵּחַ: (י) ולקחת
 את־כָּל־הַחֵלֶב הַמִּכֶּסֶה את־הַקָּרֶב ואת
 חֵיתָתוֹ על־הַכֶּבֶד ואת־שְׁתֵי הַכִּלִּית
 ואת־הַחֵלֶב אֲשֶׁר עָלֶיהֶן וְהַקְטַרְתָּ
 הַמִּזְבֵּחַ: (י) ואת־בֶּשֶׂר הַפֶּר ואת־עֹר
 ואת־פְּרָשׁוֹ תִשְׂרֹף בְּאֵשׁ מִחוּץ לַמִּחֲנֶה
 כַּטָּאֵת הוּא: (י) ואת־הָאֵיל הָאֶחָד תִּקַּח
 וּסְמָכוֹ אֶהָרֶן וּבְנָיו את־יְדֵיהֶם על־ראש
 הָאֵיל: (י) וישחטת את־הָאֵיל וְלִקַּחְתָּ אֶת־
 דָּמֹו וְזָרַקְתָּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: (י) ואת־
 הָאֵיל תִּנְתַּח לַנְּתֻחֹו ורחצת קִרְבֹו
 וּבְרָעֵיו ונתת על־נְתֻחֹו ועל־ראשו:
 (י) וְהַקְטַרְתָּ אֶת־כָּל־הָאֵיל הַמִּזְבֵּחַ עֲלֶיהָ
 הוּא לַיהוָה בֵּית גִּיחוֹם אֲשֶׁה לַיהוָה הוּא:
 חטט (י) ולקחת את־הָאֵיל הַשֵּׁנִי וְסָמְךְ
 אֶהָרֶן וּבְנָיו את־יְדֵיהֶם על־ראש הָאֵיל:

(ט) וישחטת את האיל ולקחת מדמו
 ונתתה על תנור און אהרן ועל תנור
 און בניו הימנית ועל בהן ידם הימנית
 ועל בהן רגלם הימנית וזקת את הדם
 על המזבח סביב: (כ) ולקחת מן הדם
 אשר על המזבח ומשמן המשחה והיתת
 על אהרן ועל בגדיו ועל בגדיו ועל בגדי
 בניו אתו וקדש הוא ובגדיו ובניו ובגדי
 בניו אתו: (כא) ולקחת מן האיל החלב
 והאליה ואת החלב המכסה את הפרב
 ואת יתרת הקבד ואת שתי הכלית
 ואת החלב אשר עליהן ואת שוק
 הימין כי איל מלאים הוא: (כב) וכפר לחם
 אחת והלת לחם שמן אחת ורקיק אחד
 מפל המצות אשר לפני יהוה: (כג) ושמת
 הכל על כפי אהרן ועל כפי בניו והנפת
 אתם תנופה לפני יהוה: (כד) ולקחת
 אתם מנדם והקטרת המזבחה על

העלה לבית גיהוה לפני יהוה אשה הוא
 ליהוה: (כ) ולקחת את החזר מאיל
 המלאים אשר לאהרן והנפת אתו
 תנופה לפני יהוה והיה לה למנה:
 (כא) וקדשת את חנה התנופה ואת שוק
 התרומה אשר הנתת ואשר הורם מאיל
 המלאים מאשר לאהרן ומאשר לבניו:
 (כב) והיה לאהרן ולבניו לחק עולם
 מאת בני ישראל כי תרומה הוא
 ותרומה יהיה מאת בני ישראל מזבתי
 שלמיהם תרומתם ליהוה: (כג) ובגדי
 קדש אשר לאהרן יהיו לבניו אחרי
 למשחה בהם ולמלאכם את ידם:
 (כד) שבעת ימים ילבשם הכהן תחתיו
 מבגדיו אשר יבא אל אהל מועד לשרת
 בקדש: (כה) ואת איל המלאים תקח
 ובשלת את בשורו במקום קדש: (כז) ואל
 אהרן ובניו את בגדיו אשר האיל ואת הלחם

אֲשֶׁר בַּסֵּל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: (ל) וְאָכְלוּ
 אֹתָם אֲשֶׁר בְּפֶר בָּהֶם לִמְלֵא אֶת־קֹדֶם
 לְקֹדֶשׁ אֹתָם וְיָרַךְ לֹא־יֹאכַל בִּי־קֹדֶשׁ הֵם:
 (מ) וְאִם־יִתֵּר מִבְּשַׂר הַמִּלֻּאִים וּמִן־הַלֶּחֶם
 עַד־הַבֶּקֶר וְשִׁרְפֵת אֶת־הַנּוֹתֵר בְּאֵשׁ לֹא
 יֹאכַל בִּי־קֹדֶשׁ הוּא: (נ) וְעָשִׂיתָ לְאַהֲרֹן
 וּלְבָנָיו כְּכֹהֵן כָּכָל אֲשֶׁר־צִוִּיתִי אֶתְכֶם
 שִׁבְעַת יָמִים תִּמְלֵא יָדָם: (ז) וְפֶר הַטָּמֵא
 תַעֲשֶׂה לַיּוֹם עַל־הַכֹּפְרִים וְהַטָּמֵא עַל־
 הַמִּזְבֵּחַ בַּבֶּקֶר עֲלֵיו וּמִשְׁחַת אֹתוֹ
 לְקֹדֶשׁ: (ח) שִׁבְעַת יָמִים תִּכְפֹּר עַל־הַמִּזְבֵּחַ
 וּקְדִשְׁתָּ אֹתוֹ וְהָיָה הַמִּזְבֵּחַ קֹדֶשׁ קִדְשִׁים
 כָּל־הַנִּגָּע בַּמִּזְבֵּחַ יִקְדָּשׁ: ט שֵׁשׁ יָהֳרָה
 אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה עַל־הַמִּזְבֵּחַ כְּבָשִׂים בְּנֵי־
 שָׁנָה שְׁנַיִם לַיּוֹם תִּמְיֵד: (י) אֶת־הַכֶּבֶשׂ
 הָאֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֶּקֶר וְאֶת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי
 תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבִים: (יא) וְעָשָׂתָּ סֹלֶת
 בְּרוּל בְּשֶׁמֶן פָּתִית רֹבַע הַהֵין וְגִסְדָּ

רְבִיעֵת הַהֵין יֵינן לְכֶבֶשׂ הָאֶחָד: (יב) וְאֶת
 הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבִים כַּמִּנְחָה
 הַבֶּקֶר וּכְגִסְדָּה תַעֲשֶׂה־לָּהּ לַיּוֹם נִחַח
 אִשָּׁה לַיהוָה: (יג) עֲלֵת תִּמְיֵד לְדַחֲתֵיכֶם
 פֶּתַח אֹהֶל־מוֹעֵד לִפְנֵי יְהוָה אֲשֶׁר אֹמַר
 לָכֶם שְׁמָה לְדַבֵּר אֵלֶיךָ שָׁם: (יד) וְגַעַדְתִּי
 שְׁמָה לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִקְדָּשׁ בְּכַבְדִּי:
 (טו) וְקִדְשְׁתִּי אֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ
 וְאֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־בָּנָיו אֶקְדָּשׁ לְכַהֵן לִי:
 (טז) וְשִׁכַנְתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהֵייתִי לָהֶם
 לְאֱלֹהִים: (יז) וַיִּדְעוּ כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם
 אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְשַׁכְנֵי
 בְּתוֹכָם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם: פ שְׁנַיִ
 ל (א) וְעָשִׂיתָ מִזְבֵּחַ מִקְטָר קִמְחַת עֲצֵי
 שִׁטִּים תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ: (ב) אִמָּה אַרְבֹּ וְאִמָּה
 רְחִבּוֹ רְבֹוע יְהִיָּה וְאִמְתִּים קִמְתּוֹ מִמֶּנּוּ
 קִרְנָתָיו: (ג) וְצִפִּיתָ אֹתוֹ זָהָב טְהוֹר אֶת־גִּבּוֹ
 וְאֶת־קִירֹתָיו סָבִיב וְאֶת־קִרְנֹתָיו וְעָשִׂיתָ

לו ער זהב סביב: (י) ושתי מבועת זהב
 תעשה-לו ומתחת לזרו על שתי צלעותיו
 תעשה על-שני צדיו והיה לבתים לבדים
 לשאת אתו בהמה: (יא) ועשית את-הבדים
 עצי שמים וצפית אתם זהב: (יב) ונתתה
 אתו לפני הפרכת אשר על-ארץ העדת
 לפני הפרכת אשר על-העדר אשר
 אנעד לך שמה: (יג) והקטיר עליו אהרן
 קטורת סמים בבקר בבקר בהימים
 את-הנרות וקטורה: (יד) מסיר (ט) ובהעלת
 אהרן את-הנרות בין הערבים וקטורה
 קטורת תמיד לפני יהוה לזאת-יכם:
 (טו) לא-תעלו עליו קטורת זרה ועלה
 ומנחה ונסך לא תסכו עליו: (טז) וכפר
 אהרן על-קרנתיו אחר בשנה מים
 המאת הכפרים אחת בשנה וכפר עליו
 לזאת-יכם קדש-קדשים הוא ליהוה:

פ פ פ

סדר כי תשא

(א) וידבר יהוה אל-משה לאמר: (ב) כי
 תשא את-ראש בני ישראל לסקרדיהם
 ונתנו איש כפר נפשו ליהוה בסקר
 אתם ולא יהיה בהם נגף בסקר אתם:
 (ג) והויתנו פל-העבר על-הסקרים מחצית
 השקל בשקל הקדש עשרים גרה:
 השקל מחצית השקל תרומה ליהוה:
 (ד) כל העבר על-הסקרים מבין עשרים
 שנה ומעלה יתן תרומת יהוה: (ה) העשיר
 לא ירבה והפל לא ימעט ממחצית
 השקל לתת את-תרומת יהוה לכפר
 על-נפשתיכם: (ו) וקקחת ארז-בסר
 הכפרים מאת בני ישראל ונתת אתו
 על-עבודת אהל מועד ויהיה לבני
 ישראל לזכרון לפני יהוה לכפר על-
 נפשתיכם: פ (ז) וידבר יהוה אל-משה
 לאמר: (ח) ועשית ביום גחשת וכנו גחשת

לרחצה ונתת אתו בין אהל מועד ובין
המזבח ונתת שמך מים: (ט) ורחצו אהרן
ובגיו ממנו את ידיהם ואת רגליהם:
(י) בבאם אל אהל מועד ירחצו מים ולא
ימתו או בגשתם אל המזבח לשרת
להקטיר אשה ליהוה: (יא) ורחצו ידיהם
ורגליהם ולא ימתו והיתה להם חקר
עולם לו וילרעו לדרתם: פ (כ) וידבר
יהוה אל משה לאמר: (כא) ואתה קח לך
בשמים ראש מרדורו חמש מאות
וקנמן בשם מחציתו חמשים ומאתים
וקנה בשם חמשים ומאתים: (כב) וקח
חמש מאות בשקל הקדש ושמן זית
היו: (כג) ועשית אתו שמן משחת קדש
רקח מרקחת מעשה רקח שמן משחת
קדש יהוה: (כד) ומשחת בו את אהל מועד
ואת ארון העדת: (כה) ואת השלחן ואת
כלביו ואת המנחה ואת כליה ואת

מזבח הקטרת: (כו) ואת מזבח העלה ואת
כלביו ואת הכיור ואת כננו: (כז) וקדשת
אתם והיו קדש קדשים כל הנגע בהם
יקדש: (כח) ואת אהרן ואת בגיו תמשה
וקדשת אתם לכהן לי: (כט) ואל בני ישראל
תדבר לאמר שמן משחת קדש יהוה
זה לי לדרת יכם: (ל) על בשר אדם לא יקד
ובמתכנתו לא תעשו כמהו קדש הוא
קדש יהוה לכם: (לא) איש אשר ירקח כמהו
ואשר יתן ממנו על זר ונקבת מעמיו: פ
(לב) ויאמר יהוה אל משה קח לך סמים
נמח וישחלת וחלבנה סמים ולבנה זכה
בד כבד יהוה: (לג) ועשית אתה קטרת
רקח מעשה רוקח ממלח מהור קדש:
(לד) ושחקת ממנה הדק ונתתה ממנה
לפני העדת באהל מועד אשר אנער לך
שמך קדש קדשים תהיה לכם:
(לה) ותקטרת אשר תעשה במתכנתה

לא תעשו לכם קדש תהיה לה ליהוה
 ולא איש אשר יעשה כמות להרית בה
 ונכרת מעמיו: ס לא א ונדבר יהוה
 אל משה לאמר: ט ואה קראתי
 בשם בעלאל בן אורי בן חור לממה
 יהודה: ט ואמלא אתו רוח אלהים
 בחכמה ובתבונה ובעצת ובכל מלאכה:
 ט לחשב מחשבת לעשות בזהב ובכסף
 ובנחשת: ט ובחרשת אבן למלאות
 ובחרשת עץ לעשות בכל מלאכה:
 ט ואני הנה נתתי אתו את אהליאב
 בן אחיסמך למטה דן ובלב כל חכם לב
 נתתי חכמה ועשו את כל אשר צויתך:
 ט את ואהלמועד ואת הארון לעדת ואת
 הכפרת אשר עליו ואת כל כלי האהל:
 ט ואת השלחן ואת בליו ואת המנחה
 הטהרה ואת כל כליה ואת מזבח
 הקטרת: ט ואת מזבח העלה ואת כל

כליו ואת הפיזר ואת כנני: ט ואת בנני
 השדר ואת בנני הקדש לאהרן הכהן
 ואת בנני בנני לכהן: ט ואת שמן
 המשחה ואת קטרת הסמים לקדש בכל
 אשר צויתך יעשו: פ ט ואמר יהוה אל
 משה לאמר: ט ואתה דבר אל בני ישראל
 לאמר אך את שבתתי תשמרו כי זאת
 הוא ביני וביניכם לדורותיכם לדעת כי
 אני יהוה מקדשכם: ט ושבתם את
 השבת כי קדש הוא לכם מחלליה מות
 יומת כי כל העשה בה מלאכה ונכרתה
 הנפש ההוא מקרב עמיה: ט ששת ימים
 יעשה מלאכה וביום השביעי שבת
 שבתון קדש ליהוה כל העשה מלאכה
 ביום השבת מות יומת: ט ושמר בנני
 ישראל את השבת לעשות את השבת
 לדורותם ברית עולם: ט ביני וביני בנני
 ישראל זאת הוא לעלם פי ששת ימים

עשה יהוה את השמים ואת הארץ
 ובים השביעי שבת וינפש: **ס** שני
 ויתן אל-משה ככלתו לדבר אתו בדרך
 סיני שני לחת העדת לחת אבן פתקים
 באצבע אלהים: **לב** **ו** וירא העם כר
 בשש משה לרדת מן ההר ויקהל העם
 על-אהרן ויאמרו אליו קום | עשה לנו
 אלהים אשר ילכו לפנינו כיתה | משה
 האיש אשר העלנו מארץ מצרים לא
 ידענו מה תביה לו: **ו** ויאמר אלהם אהרן
 פרו קו נזמי הנהב אשר באזני נשיכם
 בניכם ובנותיכם והביאו אלי: **ו** ויתפרקו
 כל העם את נזמי הנהב אשר באזניהם
 וביאו אל-אהרן: **ו** ויקח מידם ויצר אתו
 בתרט ויעשהו עגל מסכה ויאמרו אלה
 אלהינו ישראל אשר העלנו מארץ
 מצרים: **ו** וירא אהרן וכן מזבח לפני
 ויקרא אהרן ויאמר תג ליתנה ספר:

ו וישלמו ממחרת ויעלו עלת ויגשו
 שלמים וישב העם לאכל ושתו ויקמו
 לצחק: **פ** **ו** וידבר יהוה אל-משה לד
 רד בי שבת עמך אשר העלית מארץ
 מצרים: **ס** סרו מהר מן ההר אשר
 צויתם עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו
 ויבחרו לו ויאמרו אלה אלהינו ישראל
 אשר העלנו מארץ מצרים: **ו** ויאמר
 יהוה אל-משה ראיני את העם הזה
 והנה עם-קשה ערף הוא: **ו** ועמה הניחה
 לי ויחר אפי בהם ואכלם ואעשה אותה
 לגוי גדול: **ו** ויתל משה את-פני יהוה
 אלהיו ויאמר למה יהוה יחרה אפך
 בעמך אשר הוצאת מארץ מצרים
 בכח גדול וכבוד חזקה: **ו** למה יאמרו
 מצרים לאמר ברעה הוציאם לתר
 אתם בחרים ולכלתם מעל פני האדמה
 איב ספרון אפך והנתם על-ברעה

לְעַמּוּד: (י) זָכוּ לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל
 עֲבָדֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בְּךָ וּבְתַדְבַּר
 אֱלֹהִים אֲרַפֶּה אֶת־זְרַעְכֶם בְּבוֹכָבֵי
 הַשָּׁמַיִם וּבְלִהְיֹרֵץ הַזֹּאת אֲשֶׁר אָמַרְתִּי
 אִתִּי לְזֶרְעֶכֶם וּנְחַלּוּ לְעֵלָם: (י) וַיִּנָּחַם יְהוָה
 עַל־הַרְעָה אֲשֶׁר דִּבֶּר לַעֲשׂוֹת לְעַמּוּד: פ
 (ט) וַיִּפֶן וַיִּרְדַּ מֹשֶׁה מִן־הָהָר וַיִּשְׁנֵי לַחַת
 הַעֲרֵת בְּיָדוֹ לַחַת פְּתָכִים מִשְׁנֵי עֲבָרֵיהֶם
 מִזֶּה וּמִזֶּה הֵם פְּתָכִים: (ט) וְהִלַּחַת מַעֲשֵׂה
 אֱלֹהִים תִּמְהָ וְהַמְכַתֵּב מִכְתָּב אֱלֹהִים
 הוּא חֲרוּת עַל־הַלַּחַת: (י) וַיִּשְׁמַע יְהוֹשֻׁעַ
 אֶת־קוֹל הָעָם בֹּרֵעַ וַיֹּאמֶר אֶל־מֹשֶׁה
 קוֹל מִלְחָמָה בַּמַּחֲנֶה: (י) וַיֹּאמֶר אֵינִי קוֹל
 עֲנֹת גְּבוּרָה וְאֵינִי קוֹל עֲנֹת חַלוּשָׁה קוֹל
 עֲנֹת אֲנָכִי שָׁמַע: (י) וַיְהִי כַּאֲשֶׁר קָרַב אֶל־
 הַמַּחֲנֶה וַיִּרְא אֶת־הָעַגֹּל וּמַחֲלַת וַיִּסְרֹר
 אַף מֹשֶׁה וַיִּשְׁלַח מִדָּוֹ אֶת־הַלַּחַת וַיִּשְׁפֹּר
 אֹתָם פַּחַת הַהָר: (י) וַיִּקַּח אֶת־הָעַגֹּל

אֲשֶׁר עָשׂוּ וַיִּסְרֹף בְּאֵשׁ וַיִּטְחֶן עַד אֲשֶׁר
 דָּק וַיִּזַּר עַל־פְּנֵי הַמַּיִם וַיִּשַׁק אֶת־פְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל: (כ) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אֱהֲרֹן מַה
 עָשִׂה לָּךְ הָעָם הַזֶּה כִּי־הִבַּאתָ עָלָיו
 תַּטְאֵה גְדֹלָה: (כ) וַיֹּאמֶר אֱהֲרֹן אֲחֵר אַף
 אֲדַנִּי אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת־הָעָם כִּי בָרַע הוּא:
 (כ) וַיֹּאמְרוּ לִי עֲשֵׂה־לָּנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר יִלְכוּ
 לִפְנֵינוּ כִּי־זָה מֹשֶׁה הָאִישׁ אֲשֶׁר הֵעֵלָנוּ
 מִמִּצְרָיִם מִצְרַיִם לֹא יָדַעְנוּ מַה־הָיָה לוֹ:
 (כ) וַיֹּאמֶר לָהֶם לְמִי זֶה־בְּהִתְפָּרְקוֹ וַיִּתְנַוּ לִי
 וַאֲשַׁלְכֶהוּ בְּאֵשׁ וַיִּצְאָה הָעַגֹּל הַזֶּה: (כ) וַיִּרְא
 מֹשֶׁה אֶת־הָעָם כִּי פָרַע הוּא כִּי־פָרַעַה
 אָתָּה וְלִשְׁמֵעָה בְּקִמְיָהֶם: (כ) וַיַּעֲמֵד מֹשֶׁה
 בְּשַׁעַר הַמַּחֲנֶה וַיֹּאמֶר מִי לִיהוָה אֱלֹ
 וְאֶסְפוּ אֵלָיו כָּל־פְּנֵי לְוִי: (כ) וַיֹּאמֶר לָהֶם
 כַּה־אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שִׁימוּ אִישׁ־
 חַרְבּוֹ עַל־יָרְכוֹ עֲבְרוּ וְשׁוּבוּ מִשַּׁעַר
 לַשַּׁעַר בַּמַּחֲנֶה וְהָרְגוּ אִישׁ־אֶת־אָחִיו וְאִישׁ־

את דעתו ואיש את קרבן: (כח) ויעשו
 בני לוי בדבר משה ויפל מן העם ביום
 ההוא כשלושת אלפי איש: (כט) ויאמר
 משה מלאו ידכם היום ליהוה כי איש
 בכנו ובאחיו ולתת עליכם היום ברכה:
 (ל) ויהי ממחרת ויאמר משה אל העם אתם
 חטאתם חטאה גדלה ועתה אעלה אל-
 יהוה אולי אכפרה בעד חטאתכם:
 (לא) וישב משה אל יהוה ויאמר אנא חטא
 העם הזה חטאה גדלה ויעשו להם
 אלהי זהב: (לב) ועתה אסדת שא חטאתם
 ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת:
 (לג) ויאמר יהוה אל משה מי אשר חטא לי
 אמהנו מספרי: (לד) ועתה לד וגחה את-
 העם אל אשר דברתי לך הנה מלאכי
 ילך לפניך וביום פקדי ופקדתי עליהם
 חטאתם: (לה) ויגף יהוה את העם על אשר
 עשו את העגל אשר עשה אהרן: ס

לב (א) וידבר יהוה אל משה לד עלת
 מזה אפה והעם אשר העלית מארץ
 מצרים אל הארץ אשר נשבעתי
 לאבותיך ליתתך ולעקב לאמר לירעה
 אתנגה: (ב) ושלחתי לפניך מלאך וגרשתי
 את הכנעני האמרי והחתי והפרזי החוי
 והיבויסי: (ג) אל ארץ זבת חלב ודבש כי
 לא אעלה בקרבך כי עסקשה ערך
 אפה פדאכלה בדרך: (ד) וישמע העם
 את הדבר הרע הזה ויתאבלו ולא שתי
 איש עדיו עליו: (ה) ויאמר יהוה אל משה
 אמר אל בני ישראל אתם עסקשה
 ערך נגע אהרן אעלה בקרבך וכליתיך
 ועתה הורד עריך מעליך ואדעה מה
 אעשה לך: (ו) ויתנצלו בני ישראל את-
 עדים מתר חורב: (ז) ומשה יקח את-
 האהל ונטה לו ומהויץ למחנה הרחק
 מן המחנה וקרא לו אהל מועד והיה

פל־מבקש יהנה יצא אל־אהל מועד
 אשר מחוץ למחנה: (ט) והנה כצאת משה
 אל־האהל יקומי כל־העם ונצבוי איש
 פתח אהלו והביטוי אחרי משה עד־באוי
 האהלה: (ט) והנה כבא משה האהלה ירו
 עמוד העני ועמד פתח האהל ודבר
 עם־משה: (י) וראה כל־העם את־עמוד
 העני עמד פתח האהל וקם כל־העם
 והשתחווי איש פתח אהלו: (י) ודבר יהנה
 אל־משה פנים אל־פנים כאשר ידבר
 איש אל־בעהו ושב אל־המחנה ומשרת.
 יהושע בדרגון גער לא ימיש מתוך
 האהל: פ שלש (י) ויאמר משה אל־
 יהנה ראה אתה אמר אלי העל את־העם
 הנה ואתה לא הודעתני את אשר
 תשלח עמי ואתה אמרת ודעתך בשש
 וגם מצאת חן בעיני: (י) ועתה אסדגא
 מצאתי חן בעיניך הובעני נא את־דרךך

ואדעך למען אמצא־חן בעיניך וראה
 כי עמך הנני הזה: (י) ויאמר פני ילכו
 והנחתי לך: (ט) ויאמר אליו אס־אין פניך
 הלכים אל־תעלנו מזה: (ט) ובמה יודע
 אפוא פרמצאתי חן בעיניך אני ועמך
 הלא בלבתיך עמנו ונפלינו אני ועמך
 מכל־העם אשר על־פני האדמה: פריעי
 (י) ויאמר יהנה אל־משה גם את־הדבר
 הנה אשר דברת אעשה פרמצאת די
 בעיני ואדעך בשם: (י) ויאמר הלאני נא
 את־כבודך: (י) ויאמר אני אעביר כל־טובי
 על־פניך וקראתי בשם יהנה לפניך
 ונחתי את־אשר אחז ורחמתי את־אשר
 ארחם: (י) ויאמר לאלתובל לראת את־פני
 פי לא־יראני האדם וחי: (כ) ויאמר יהנה
 הנה מקום אתי ונצבת על־הצור: (כ) והנה
 בעבר כבדי ושמתך בנקבת הצור
 ושכתי כפי עלך עד־עברי: (כ) והסרתי

את דפני וראית את אחי וסני לא
 יבאו: פ חמיש לך (ט) ויאמר יהוה אל-
 משה פסל לך שני לוחות אבני-כ
 פראשנים וכתבתי על-הלוחות את-
 הדברים אשר היו על הלוחות הראשנים
 אשר שברת: (י) והיה נכון לבקר ועליה
 בבקר אלהך סיני ונצבת לי שם על-
 ראש הקר: (יא) ואיש לא-יעלה עמך וגם
 איש אליך בכל הקר גם הצאן והבקר
 אל-ירעו אל-מול הקר ההוא: (יב) ויפסל
 שני לוחות אבנים פראשנים וישבם משה
 בבקר ויעל אלהך סיני כאשר צוה
 יהוה אתו ויקח בידו שני לוחות אבנים:
 (יג) ויגד יהוה בענין ויתעב עמו ויקרא
 בשם יהוה: (יד) ויעבור יהוה על-פניו ויקרא
 יהוה ויהוה אל רחום וחנון ארך אפים
 ורחיב חסד ואמת: (טו) נצר חסד לאלפים
 נשא צנן ופשע וחספאה ונקמה לא ונקמה

י רבי

פקד | צנן אבות על-בנים ועל-בני בנים
 על-שלישים ועל-רבעים: (טז) וימחר משה
 ויקד ארצה וישתחו: (יז) ויאמר אסניא
 מצאתי חן בעיניך אדני ילדך נא אדני
 בקרבנו כי עם-קשה עורף הוא וסלחת
 לעוננו ורחמתנו וגחלתנו: שש
 (יח) ויאמר הנה אנכי פרת ברית נגד כל-
 עמך אעשה נפלאות אשר לא-נבראו
 בכל הארץ ובכל-הגוים וראוה כל-העם
 אשר אתה בקרבן את-מעשה יהוה כי-
 נורא הוא אשר אני עשה עמך: (יט) שמו
 לך את אשר אנכי מצוה היום הנני
 גרש מפניך את-האמרי והכנעני והחתי
 והפרזי והחזי והיבוסים: (כ) השמו לך פד
 תכרת ברית ליושב הארץ אשר אתה
 בא עליה פזידיה למקש בקרבך: (כא) כי
 ארזי מצותם תמצוץ ואת-מצבתם
 תשבירן ואת-אשריו תכרתו: (כב) כי לא

תשתתחה לאל אחר כי יהוה קנא שמו
 אל קנא הוא: (ט) פן תכרת ברית ליושב
 הארץ וגו' ו אחרי אלהיהם ונתת
 לאלהיהם וקרא לה ואכלת מזבחיו
 (ט) ולא תקח ממנתיו לבנה וגו' בנתיו אהו
 אלהיהן והגו את בניו אחרי אלהיהן:
 (י) ה' מסכה לא תעשה לה: (י) את חג
 המצות תשמר שבעת ימים תאכל
 מצות אשר צויתך למועד חדש האביב
 כי בחדש האביב יצאת ממצרים: (י) כל
 פטר חם לי וכל מקנה תזכר פטר שור
 ושה: (י) ופטר חמור תפדה בשה ואם
 לא תפדה וערסתו כל בכור בניה תפדה
 ולא יראו פני ריקם: (יא) ששת ימים תעבד
 ובלום השביעי תשבת בקריש ובקציר
 תשבת: (יב) ותג שבעת תעשה לה בכור
 קציר חטים ותג האסוף תקופת השנה
 (יג) שלש פעמים בשנה יראה כל זכור

י' רמז

את פני הארץ ו יהוה אלהי ישראל: (כ) בר
 אריש גוים מפניו והרחבתי את נבלך
 ולא יחמד איש את ארצה בעלתה
 לראות את פני יהוה אלהיו שלש
 פעמים בשנה: (כ) לא תשחט על חמץ
 דם זבחי ולא ילין לבקר זבח חג הפסח:
 (כ) ראשית כפורי אדמתך תביא בית יהוה
 אלהיו לא תבשל גדי בחלב אמו: פ
 שבע (כ) ולאמר יהוה אל משה פתב לך
 את הדברים האלה כי על פי הדברים
 האלה ברתי אתה ברית ואת ישראל:
 (כ) ויהי יום עם יהוה ארבעים יום
 וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא
 שתה וכתב על הלחת את דברי הברית
 עשרת הדברים: (כ) ויהי בנדת משה מתר
 סיני ושני לחת העדת ביד משה בדתו
 מזהה ומשה לא ידע כי קרן עור פניו
 בדרו אתו: (י) ורא אהרן וכל בניו

ישראל את משה והנה קרן עזר פניו
 ויראו מנשת אליו: (א) ויקרא אלהם משה
 וישבו אליו אהרן וכל הנשאים בעדה
 וידבר משה אלהם: (ב) ואחר כן נגשו
 כל בני ישראל ויצומו את כל אשר דבר
 יהוה אתו בהר סיני: (ג) ויכל משה
 מדבר אתם ויתן על פניו מסכה: (ד) ויבא
 משה לפני יהוה לדבר אתו יסיר את
 המסכה עד צאתו ויצא ודבר אל בני
 ישראל את אשר יצוה: (ה) וראו בני
 ישראל את פני משה כי קרן עזר פני
 משה והשיב משה את המסכה על
 פניו עד באו לדבר אתו: ס ס ס

סדר ויקהל

לה (א) ויקהל משה את כל עדת בני
 ישראל ויאמר אלהם אלה הדברים
 אשר צוה יהוה לעשת אתם: (ב) וששת
 ימים תעשה מלאכה ובעים השביעי

יהיה לכם קדש שבת שבתון ליהוה
 כל העשה בו מלאכה יומת: (ג) לא
 תבערו אש בכל משבתים ביום
 השבת: (ד) ויאמר משה אל כל עדת
 בני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה
 יהוה לאמר: (ה) קחו מאתכם תרומה ליהוה
 כל נדיב לבו יביאה את תרומת יהוה
 זהב וכסף ונחשת: (ו) ותבלת וארומן
 ותולעת שני ושש ועזים: (ז) ועדת אילם
 מאדמים ועדת תחשים ועצי שמים:
 (ח) ושמן למאור וכשמים לשמן המשחה
 ולקטורת הסמים: (ט) ואבני שהם ואבני
 מלאים לאפוד ולהשן: (י) וכל חכם לב
 בקם יבאו ויעשו את כל אשר צוה
 יהוה: (יא) את המשכן את אהליו ואת
 מכסהו את קרסיו ואת קרשיו ואת
 בדיהו ואת עמךיו ואת אדניו: (יב) את
 הארן ואת בדיו ואת הכפרת ואת סגרת

המקדו: (י) את השלחן ואת בידיו ואת
 כל כליו ואת לחם הפנים: (י) ואת מנחת
 המאור ואת פליה ואת גרתייה ואת שמן
 המאור: (ט) ואת מזבח הקטרת ואת בידיו
 ואת שמן המשחה ואת קטרת הסמים
 ואת מקדו הפתח לפתח המשכן: (ט) אתו
 מזבח העולה ואת מקבץ הנחשת אשר
 לו את בידיו ואת כל כליו את הכיור
 ואת פגיו: (י) את קלעי החצר את עמודיו
 ואת אדניה ואת מסך שער החצר
 (י) את יתדות המשכן ואת יתדת החצר
 ואת מיתריהם: (ט) את בגדי השחר
 לשרת בקדש את בגדי הקדש לאהרן
 הכהן ואת בגדי בניו לכהן: (ט) ויצאו כלי
 עבת בני ישראל מלפני משה: (כ) ויצאו
 כל איש אשר נשאו לבו וכל אשר
 נדבה רוחו אתו הביאו את תרומת
 יהוה למלאכת אהל מועד ולכל עבודתו

ולבגדי הקדש: (כ) ויצאו האנשים על-
 הנשים כל נדיב לב הביאו חה ונזם
 וטבעת וכומז כל כלי זהב וכל איש
 אשר הנף תנופת זהב ליהוה: (כ) וכל
 איש אשר נמצא אתו תכלת וארנמן
 ותולעת שני ושש ועזים ועלת אילים
 מאדמים וערת תחשים הביאו: (כ) כל
 מרים תרומת כסף ונחשת הביאו את
 תרומת יהוה וכל אשר נמצא אתו עצי
 שמים לכל מלאכת העבודה הביאו:
 (כ) וכל אשר חכמת לב בידיה טווי ויצאו
 מטה את התכלת ואת הארנמן את
 תולעת השני ואת השש: (כ) וכל הנשים
 אשר נשא לבן אתנה בחכמה טווי את
 העזים: (כ) והנשאים הביאו את אבני
 השהם ואת אבני המלאים לאפוד
 ולחשן: (כ) ואת הבשם ואת השמן
 למאור ולשמן המשחה ולקטרת הסמים:

(כט) כל-איש ואשה אשר נדב לבם אתם
 להביא לכל-המלאכה אשר צוה יהוה
 לעשות ביד-משה הביאו בני-ישראל
 נדבה ליהוה: פ שלש (שני כסס עסודין)
 (ל) ויאמר משה אל-בני ישראל ראו קרא
 יהוה בשם בצלאל בן-חור
 למטה יהודה: (לא) וימלא אתו רוח-יהוה
 בחכמה בתבונה וברעת ובכל-מלאכה:
 (לב) ולחשב מחשבת לעשה בזהב
 ובכסף ובנחשת: (לג) ובחרשת אבן
 למלאות ובחרשת עץ לעשות בכל
 מלאכת מחשבת: (לד) ולהזרות נתן בלב
 הוא ואהליאב בן-אחיסמך למטה-דן:
 (לה) מלא אתם חכמת-לב לעשות כל
 מלאכת חרש וחרשב ורקם בתכלת
 ובארנמן בתולעת השני ובשש וארג
 עשי כל-מלאכה וחרשכי מחשבת:
 לו (ס) ועשה בצלאל ואהליאב וכל

איש חכם-לב אשר נתן יהוה חכמה
 ותבונה בהמה לדעת לעשת את-כל-
 מלאכת עבדת הקדש לכל אשר-צוה
 יהוה: (ו) ויקרא משה אל-בצלאל ואל-
 אהליאב ואל כל-איש חכם-לב אשר
 נתן יהוה חכמה בלבם כל אשר נשאו
 לבו לקרבה אל-המלאכה לעשת אתה:
 (ז) ויקחו מלפני משה את כל-התרומה
 אשר הביאו בני ישראל למלאכה
 עבדת הקדש לעשת אתה והם
 הביאו אליו עוד נדבה בפקד בפקד:
 (ח) ויבאו כל-החכמים העשויים את כל-
 מלאכת הקדש איש-איש ממלאכתו
 אשר-קמה עשויים: (ט) ויאמרו אל-משה
 לאמר מרבים העם להביא מדי העבודה
 למלאכה אשר-צוה יהוה לעשת אתה:
 (י) ויצו משה ויעבירו קול במחנה לאמר
 איש ואשה אל-יעשו עוד מלאכה

לתרומת הקדש ויכלא העם מהביא:
 (י) והמלאכה היתה רים לכל המלאכה
 לעשות אתה וזהוהו: ס וביע (ח) ויעשו
 כל חכמים לב בעשי המלאכה את
 המשכן עשר ויריעת שש משנר ותכלת
 וארגמן וזולעת שני ברכים מעשה
 השב עשה אתם: (ט) ארך היריעה האחת
 שמונה ועשרים באמה ורחב ארבע
 באמה היריעה האחת מדה אחת לכל
 היריעת: (י) ויחבר את חמש היריעת אחת
 אל אחת וחמש יריעת חבר אחת אל
 אחת: (יא) ויעש ללאות תכלת על שפת
 היריעה האחת מקצה במחברתו בין
 עשה בשפת היריעה הקיצונה במחברת
 השנית: (יב) חמשים ללאות עשה ביריעה
 האחת וחמשים ללאות עשה בקצה
 היריעה אשר במחברת השנית מקבילת
 הלאות אחת אל אחת: (יג) ויעש חמשים

ברוסי זהב ויחבר את היריעת אחת
 אל אחת בקרבים ויהי המשכן אקד: פ
 (ט) ויעש יריעת עזים לאהל על המשכן
 עשתי עשרה יריעת עשה אתם: (ט) ארך
 היריעה האחת שלשים באמה וארבע
 אמות רחב היריעה האחת מדה אחת
 לעשתי עשרה יריעת: (ט) ויחבר את חמש
 היריעת לבד ואת שש היריעת לבד:
 (י) ויעש ללאות חמשים על שפת היריעה
 הקיצונה במחברת וחמשים ללאות עשה
 על שפת היריעה קחברת השנית:
 (יא) ויעש ברוסי נחשת חמשים לחבר את
 האהל להיות אקד: (יב) ויעש מכסה לאהל
 ענת אילם מאדמים ומכסה ענת
 תחשים מלמעלה: ס חמשי (י) ויעש את
 הקרשים למשכן עצי שטים עמדים:
 (ט) עשר אמת ארך הקרש ואמה וחצי
 האמה רחב הקרש האקד: (כ) שתי ידות

לְקַרְשׁ הָאֶחָד מִשְׁלֹבֹת אֶחָת אֶל־אֶחָת
בֶּן עֹשֶׂה לְכָל קַרְשֵׁי הַמִּשְׁכָּן: (א) וַיַּעַשׂ
אֶת־הַקַּרְשִׁים לַמִּשְׁכָּן עֶשְׂרִים קַרְשִׁים
לְפָאֵת נֹגֵב תִּימָנָה: (ב) וְאַרְבָּעִים אַדְנִי־
כֶסֶף עֹשֶׂה תַחַת עֶשְׂרִים הַקַּרְשִׁים שְׁנֵי
אַדְנִים תַּחַת הַקַּרְשׁ הָאֶחָד לְשֵׁתֵי יְדָתָיו
וּשְׁנֵי אַדְנִים תַּחַת הַקַּרְשׁ הָאֶחָד לְשֵׁתֵי
יְדָתָיו: (ג) וּלְצַלַע הַמִּשְׁכָּן הַשְּׁנַיִת לְפָאֵת
צִפּוֹן עֹשֶׂה עֶשְׂרִים קַרְשִׁים: (ד) וְאַרְבָּעִים
אַדְנִי־הֶם בְּכֶסֶף שְׁנֵי אַדְנִים תַּחַת הַקַּרְשׁ
הָאֶחָד וּשְׁנֵי אַדְנִים תַּחַת הַקַּרְשׁ הָאֶחָד:
(ה) וְלִירְבֵּתֵי הַמִּשְׁכָּן יָמָּה עֹשֶׂה שֵׁשׁ
קַרְשִׁים: (ו) וּשְׁנֵי קַרְשִׁים עֹשֶׂה לְמַקְצֵעַ
הַמִּשְׁכָּן בִּירְבֵּתָיו: (ז) וְהַיּוֹתוֹ אֲמַם מִלְּמַטֵּה
וְהַדּוֹ וְהַיּוֹתוֹ תַמִּים אֶל־רֹאשׁוֹ אֶל־הַמַּבְעַת
הָאֶחָת בֶּן עֹשֶׂה לְשְׁנֵי הָאֲמַם לְשְׁנֵי הַמַּקְצֵעוֹת:
(ח) וְהָיוּ שְׁמֹנֶה קַרְשִׁים וְאַדְנֵיהֶם בְּכֶסֶף
שֵׁשׁ עָשָׂר אַדְנִים שְׁנֵי אַדְנִים שְׁנֵי אַדְנִים

תַּחַת הַקַּרְשׁ הָאֶחָד: (א) וַיַּעַשׂ בְּרִיחֵי עֲצֵי
שִׁטִּים הַמִּשְׁכָּה לְקַרְשֵׁי צַלַע הַמִּשְׁכָּן
הָאֶחָת: (א) וְהַמִּשְׁכָּה בְּרִיחֶם לְקַרְשֵׁי צַלַע
הַמִּשְׁכָּן הַשְּׁנַיִת וְהַמִּשְׁכָּה בְּרִיחֶם לְקַרְשֵׁי
הַמִּשְׁכָּן לִירְבֵּתָיו יָמָּה: (א) וַיַּעַשׂ אֶת־
הַבְּרִיחַ הַתִּיבֹן לְכָרֶם בְּתוֹךְ הַקַּרְשִׁים
מִן־הַקְּצֵה אֶל־הַקְּצֵה: (א) וְאֵת־הַקַּרְשִׁים
צִפּוֹן זָהָב וְאֵת־מַבְעָתָם עֹשֶׂה זָהָב בְּתָם
לְבְרִיחֶם וַיִּצַּף אֶת־הַבְּרִיחֶם זָהָב: (א) וַיַּעַשׂ
אֶת־הַפְּרֹכֶת תְּבֵלֶת וְאַרְבָּעֹן וְתוֹלַעַת שְׁנֵי
וְשֵׁשׁ מִשְׁנֵר מִעֵשֶׂה הַשֵּׁב עֹשֶׂה אֶתֶּה
בְּרִבְבִים: (א) וַיַּעַשׂ לָהּ אַרְבָּעֵה עֶמֶדֶי שִׁטִּים
וַיַּצַּפֵּם זָהָב וְהָיוּ זָהָב וַיִּצַק לָהֶם אַרְבָּעֵה
אַדְנֵי־בְכֶסֶף: (א) וַיַּעַשׂ מִסָּךְ לְפָתַח הָאֹהֶל
תְּבֵלֶת וְאַרְבָּעֹן וְתוֹלַעַת שְׁנֵי וְשֵׁשׁ מִשְׁנֵר
מִעֵשֶׂה רַבָּם: (א) וְאֵת־עֶמֶדֶי הַמִּשְׁכָּה
וְאֵת־זַנִּיחֶם וְצִפּוֹתָם רֹאשֵׁיהֶם וְהַשְּׁקִיחֶם זָהָב
וְאַדְנֵיהֶם חֲמִשָּׁה נְהֻשֹׁת: פ לז (א) וַיַּעַשׂ

בצלאל את הארץ עצי שטים אמתים
 וחצי ארפו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי
 קמתו: (ט) ויצפהו זהב טהור מבית ומחוץ
 ויעש לו זר זהב סביב: (י) ויצק לו ארבע
 טבעות זהב על ארבע פעמתיו ושתי
 טבעות על צלעו האחת ושתי טבעות על
 צלעו השנית: (יא) ויעש בדי עצי שטים
 ויצף אתם זהב: (יב) ויבא את הברדים
 בטבעות על צלעות הארץ לשאת את
 הארץ: (יג) ויעש כפרת זהב טהור אמתים
 וחצי ארפה ואמה וחצי רחבה: (יד) ויעש
 שני כרבים זהב מקשה עשה אתם
 משני קצות הכפרת: (טו) פרוב אחד מקצה
 מזה וקרוב אחד מקצה מזה מן הכפרת
 עשה את הכרבים משני קצותיו: (טז) והיו
 הכרבים פושי כנפים למעלה סבכים
 ככנפיהם על הכפרת ופניהם איש אל
 אחיו אל הכפרת היו פני הכרבים: פ

קצותיו ק

ויעש את השלחן עצי שטים אמתים
 ארכו ואמה רחבו ואמה וחצי קמתו:
 (יא) ויצף אתו זהב טהור ויעש לו זר זהב
 סביב: (יב) ויעש לו מסגרת טפח סביב
 ויעש זר זהב למסגרתו סביב: (יג) ויצק
 לו ארבע טבעות זהב ויתן את הטבעות
 על ארבע הפאות אשר לארבע רגליו:
 (יד) לעמת המסגרת היו הטבעות בתיים
 לברדים לשאת את השלחן: (טו) ויעש
 את הברדים עצי שטים ויצף אתם זהב
 לשאת את השלחן: (טז) ויעש את הכלים
 אשר על השלחן ארת קצרתיו ואת
 כפתיו ואת מנקותיו ואת הקשות אשר
 יסד בהן זהב טהור: פ ששי (שלישי כססו
 כסותיו) (יז) ויעש את המנרה זהב טהור
 מקשה עשה את המנרה ירבה וקנה
 גביעיה כפתוריה ופרחיה ממנה היו:
 (יח) וששה קנים יצאים מצדיה שלשה קנג

מנדה מצדה האחד ושלשה קני מנדה
מצדה השני: (ט) שלשה גבעים משקדים
בקנה האחד פפתו ופחה ושלשה
גבעים משקדים בקנה אחד פפתו
ופחה בן לששת הקנים הוצאים מד
המנדה: (ט) ובמנדה ארבעה גבעים
משקדים בפתייה ופתייה: (טא) ובפתו
פחת שני הקנים ממנה ובפתו פחת
שני הקנים ממנה ובפתו פחת שני
הקנים ממנה לששת הקנים הוצאים
ממנה: (טב) בפתייהם וקנתם ממנה היו
פלה מקשה אחת זהב טהור: (טג) ויעש
את גרתייה שבעה וסלקתיה ומהתתיה
זהב טהור: (יד) בכר זהב טהור עשה אתה
ואת בל-פליה פ (טד) ויעש את-מזבח
הקמדת עצי שמים אמה ארבו ואמה
רבו רבוע ואמתיים קמתו ממנו היו
קרנתי: (טו) ויצק אתו זהב טהור את-גבולו

ואת-קורתיו סביב ואת-קרנתי ויעש
לו זר זהב סביב: (טז) ושתי טבעת זהב
עשה לו מתחת לזר על שתי צלעתי
על שני צדיו לבתים לבדים לשאת אתו
פקם: (טז) ויעש את הבדים עצי שמים ויצק
אתם זהב: (טז) ויעש את-שמן המשחה
קדש ואת-קמדת הסמים טהור מעשה
הקח: ס שבעי (כ) לח (טז) ויעש את-
מזבח העלה עצי שמים חמש אמות
ארבו וחמש-אמות רחבו רבוע ושלש
אמות קמתו: (יז) ויעש קרנתי על ארבע
פנתיו ממנו היו קרנתי ויצק אתו
נהשת: (יז) ויעש את-כל-כלי המזבח את-
הסירת ואת-הזעים ואת-המזרקת את-
המזלגת ואת-המחתת כל-כליו עשה
נהשת: (יח) ויעש למזבח מכבד מעשה
כשת נהשת פחת פרקבו מקמטה עד-
תציו: (יט) ויצק ארבע טבעת בארבע

הקצות למכפר הנחשת בתיים לבדים:
 ויניעש את הבדים עצי שמים ויצף אתם
 נחשת: (ט) ויבא את הבדים בטבעת על
 צלעות המזבח לשאת אתו בהם נכוב
 לחת עשה אתו: (ח) ויניעש את הכפור
 נחשת ואת כננו נחשת במראת הצבאות
 אשר צבאו פתח אהל מועד: (ז) ויניעש
 את החצר לפאתו נגב תימנה קלעי
 החצר שש משור מאה באמה: (ו) עמודיהם
 עשרים ואדניהם עשרים נחשת וני
 העמודים וחשקיהם כסף: (ה) ולפאת צפון
 מאה באמה עמודיהם עשרים ואדניהם
 עשרים נחשת וני העמודים וחשקיהם
 כסף: (ד) ולפאת ים קלעים חמשים באמה
 עמודיהם עשרה ואדניהם עשרה וני
 העמודים וחשקיהם כסף: (ג) ולפאת קדמה
 מזרחה חמשים אמה: (ב) קלעים חמש
 עשרה אמה אל-הקתף עמודיהם שלשה

ואדניהם שלשה: (א) ולקתף השנית מזנה
 ימנה לשער החצר קלעים חמש עשרה
 אמה עמודיהם שלשה ואדניהם שלשה:
 (ט) כל-קלעי החצר סביב שש משור:
 (ח) והאדנים לעמודים נחשת וני העמודים
 וחשקיהם כסף וצפוי ראשיהם כסף
 והם מחשקים כסף כל עמדי החצר:
 (ז) ומסך שער החצר מעשה רגלם
 תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משור
 ועשרים אמה ארך וקומה ברחב חמש
 אמות לעמת כלעי החצר: (ו) ועמודיהם
 ארבעה ואדניהם ארבעה נחשת וניהם
 כסף וצפוי ראשיהם וחשקיהם כסף:
 (ט) וכל-היתדות למשכן ולחצר סביב
 נחשת: ס ס ס

סדר פקודי

(כא) אלה פקודי המשכן משכן העדות
 אשר פקד על-פי משה עבד ה' הלויים

בְּיַד אֵיתָמָר בְּדֹאֲהֶרֶן הַכֹּהֵן: (ט) וּבַעֲלֵאֵל
 בְּדֹאֲרֵי בְּדֹהוּר לְמִטָּה יְהוּדָה עֲשֵׂה אֵת
 כָּל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: (י) וְאֵת
 אֲהִלְיָאֵב בְּדֹאֲחִיסְמֵד לְמִטָּה דָּן חָדָשׁ
 וְחֹשֶׁב וְרָקִים בְּתַבְלַת וּבְאַרְגָּמָן וּבְתוֹלַעַת
 הַשָּׁנִי וּבַשֵּׁשׁ: (יא) כָּל הַזֹּהֵב הָעֲשׂוּי
 לְמִלְאָכָה בְּכָל מְלֹאכֶת הַקֹּדֶשׁ וַיְהִי
 עֲקֵב הַתְּנוּפָה תִּשַׁע וְעֶשְׂרִים כֶּכֶר וְשִׁבְעַת
 מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים שֶׁקֶל בַּשֶּׁקֶל הַקֹּדֶשׁ:
 (יב) וּבִסָּף פְּקוּדֵי הָעֹדָה מֵאֵת כֶּכֶר וְאַלְפָּה
 וְשִׁבְעַת מֵאוֹת וְחֲמִשָּׁה וְשִׁבְעִים שֶׁקֶל
 בַּשֶּׁקֶל הַקֹּדֶשׁ: (יג) בָּקַע לְגִלְגָּלֶת מַחְצִית
 הַשֶּׁקֶל בַּשֶּׁקֶל הַקֹּדֶשׁ לְכָל הָעֹבֵר עַל-
 דִּפְקוּדִים מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה
 לְאִשׁ מֵאוֹת אֶלְפָּה וּשְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וְחֲמִשָּׁה
 מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים: (יד) וַיְהִי מֵאֵת כֶּכֶר הַסָּף
 לְצִקָּת אֵת אֲדֹנֵי הַקֹּדֶשׁ וְאֵת אֲדֹנֵי
 הַסָּרְקֶת מֵאֵת אֲדֹנִים לְמֵאֵת הַכֶּכֶר כֶּכֶר

לְאֲדֹנֵי: (טו) וְאֵת הָאֶלְפָּה וְשִׁבְעַת מֵאוֹת
 וְחֲמִשָּׁה וְשִׁבְעִים עֲשֵׂה וַיְהִי לְעֹמֵדִים
 וְצִפָּה רֵאשִׁיָּהֶם וְחֲשֵׁק אֲתָם: (טז) וַיִּחְשַׁת
 הַתְּנוּפָה שִׁבְעִים כֶּכֶר וְאַלְפִים וְאַרְבַּע
 מֵאוֹת שֶׁקֶל: (יז) וַיַּעַשׂ כֹּה אֵת אֲדֹנֵי פֶתַח
 אֲהִלְמֹעֵד וְאֵת מִזְבַּח הַנִּחֹשֶׁת וְאֵת מִכְבַּר
 הַנִּחֹשֶׁת אֲשֶׁר לוֹ וְאֵת כָּל כְּלֵי הַמִּזְבֵּחַ:
 (יח) וְאֵת אֲדֹנֵי הַחֶצֶר סָבִיב וְאֵת אֲדֹנֵי שַׁעַר
 הַחֶצֶר וְאֵת כָּל יִתְדֵת הַמִּשְׁכָּן וְאֵת כָּל-
 יִתְדֵת הַחֶצֶר סָבִיב: (יט) וּמִן הַתַּבְלַת
 וְהָאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת הַשָּׁנִי עֲשׂוּ בְגָדֵי שָׂרָד
 לְשָׂרֵת בְּקֹדֶשׁ וַיַּעֲשׂוּ אֶת-בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ
 אֲשֶׁר לְאֹהֲרֹן כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת-
 מֹשֶׁה: פ שְׁנֵי (חֲמִישִׁי כֶסֶן עֶסְרִינִי)

(א) וַיַּעַשׂ אֶת-הָאֶפֶד זָהָב תַּבְלַת וְאַרְגָּמָן
 וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מְשֻׂרָר: (ב) וַיִּרְקְעוּ אֶת-
 פְּתֵי הַזָּהָב וּקְצִץ פְּתִילִם לַעֲשׂוֹת בְּתוֹךְ
 הַתַּבְלַת וּבְתוֹךְ הָאַרְגָּמָן וּבְתוֹךְ תוֹלַעַת

ציפני וזבתוך השש מעשה חשב
 כי בתפת עשו לך חכרת על שני קצותי
 חקר: כי והשב אפדתו אשר עליו ממנו
 הוא כמעשהי זהב תבלת וארגמן
 ותולעת שני ושש משור פאשר צנה
 הנה את משה: כי ויעשו את אבני
 החשה מסבת משבצת זהב מסתחת
 פתוחי חותם על שמות בני ישראל:
 כי וישם אתם על בתפת האפד אבני
 זרזון לבני ישראל פאשר צנה יהנה את
 משה: פ כי ויעש את החשן מעשה
 חשב כמעשה אפד זהב תבלת וארגמן
 ותולעת שני ושש משור: כי רבוע הנה
 פסול עשו את החשן זרת ארפו ונת
 רחבו פסול: כי וימלאו בו ארבעה טורי
 אבן טור אדם פטדה וברקת המור
 האחד: כי והמור השני נפד ספיר והלם:
 כי והמור השלישי לשם שבו ואחלקה:

קמחז ק

כי והמור הרביעי תרשיש שהם וישפך
 מוסבת משבצת זהב במלאתם:
 כי והאבנים על שמות בני ישראל הנה
 שתיים עשרה על שמותם פתוחי חתם
 איש על שמו לשנים עשר שבט: כי ויעשו
 על החשן שרשרת נבלת מעשה עבת
 זהב טהור: כי ויעשו שתי משבצת זהב
 ושתי מבעת זהב ויתנו את שתי המבעת
 על שני קצות החשן: כי ויתנו שתי
 העבתות זהב על שתי המבעת על
 קצות החשן: כי ואת שתי קצות שתי
 העבתות נתנו על שתי המשבצת ויתנם
 על בתפת האפד אמול פגיו: כי ויעשו
 שתי מבעת זהב וישימו על שני קצות
 החשן על שפתו אשר אל עבר האפד
 ביתה: כי ויעשו שתי מבעת זהב ויתנם
 על שתי בתפת האפד מלמטה ממול
 פגיו לעמת מחברתו ממעל לחשב

10

האפד: (א) וירבסו את החשן ממבעתי
 אל טבעת האפד בפתיל תכלת להיות
 על חשב האפד ולא יתח החשן מעל
 האפד כאשר צוה יהוה את משה: פ
 שליש (שש) (כב) ויעש את מעיל האפד
 מעשה ארג כליל תכלת: (ט) ופיר המעיל
 בתוכו בפיו תהרא שפה לפיו סביב לא
 יקבע: (כה) ויעשו על שולי המעיל רמוני
 תכלת וארגמן ותולעת שני משוך:
 (כו) ויעשו פעמני זהב טהור ויתנו את
 הפעמנים בתוך הרמנים על שולי המעיל
 סביב בתוך הרמנים: (טז) פעמן ורמן
 פעמן ורמן על שולי המעיל סביב לשנת
 כאשר צוה יהוה את משה: פ (טז) ויעשו
 את הכתנת שש מעשה ארג לאהרן
 ולבניו: (יט) ואת המצנפת שש ואת פאר
 המצנפת שש ואת מכנסי הכד שש
 קשור: (כ) ואת האבנט שש קשור

ותכלת וארגמן ותולעת שני מעשה
 רגם כאשר צוה יהוה את משה: פ
 (ל) ויעשו ארבעין גזר הקדש זהב
 טהור ויקתבו עליו מכתב פתוחי חותם
 קדש ליהוה: (לא) ויתנו עליו פתיל
 תכלת לתת על המצנפת מלמעלה
 כאשר צוה יהוה את משה: פ
 (לב) ותכל כל עבודת משכן אהל מועד
 ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה יהוה
 את משה בן עשו: פ וביע (לג) וביאו את
 המשכן אל משה את האהל ואת כל
 כליו קרסיו קרשיו בריחו ועמדיו ואדניו:
 (לד) ואת מקסה עורת האילים המאדמים
 ואת מקסה ערת התחשים ואת פרסת
 המסך: (לה) את ארון העדת ואת בקדיו
 ואת הכפרת: (לו) את השלחן ואת כל
 כליו ואת לחם הפנים: (לז) את המנורה
 הטהרה את נרותיה נרת המערכה ואת

בל-בליה ואת שמן המאור: (לח) ואת
 מזבח הזהב ואת שמן המשחה ואת
 קמחת הסמים ואת מסך פתח האהל:
 (לט) את מזבח הנחשת ואת מכבד
 הנחשת אשר-לו את-בדיו ואת-כל
 כליו את-הכיר ואת-כגו: (מ) את קלעי
 החצר את-עמדיה ואת-אדניה ואת-
 המסך לשער החצר את-מיתריו
 ויתרתיה ואת כל-כלי עבדת המשכן
 לאהל מועד: (מא) את-בגדי השנד
 לשרת בקודש את-בגדי הקודש לאהרן
 הכהן ואת-בגדי בגיו לכהן: (מב) ככל
 אשר-צוה יהוה את-משה בן עשו
 בני ישראל את כל-העבודה: (מג) וירא
 משה את-כל-המלאכה והגה עשו
 אותה כאשר צוה יהוה בן עשו ויברך
 אתם משה: פ חמישי (שביעי כסן עמוכין)
 מ (ס) וידבר יהוה אל-משה לאמר:

ביום-החדש הראשון באחד לחדש
 תקים את-משכן אהל מועד: (ס) ושמרת
 שם את ארון העדות וסבת על-הארץ
 את-הפרכות: (סא) והבאת את-השלחן
 וערכת את-ערפו והבאת את-המנחה
 והעלית את-נרותיה: (סב) ונתתה את-
 מזבח הזהב לקמרת לפני ארון העדת
 ושמרת את-מסך הפתח למשכן:
 (סג) ונתתה את מזבח העלה לפני פתח
 משכן אהל-מועד: (סד) ונתת את-הכיר
 ביד-אהל מועד ובין המזבח ונתת שם
 מים: (סה) ושמרת את-החצר סביב ונתת
 את-מסך שער החצר: (סו) ולקחת את-
 שמן המשחה ומשחת את-המשכן
 ואת-כל-אשר-בו וקדשת אותו ואת-
 כל-כליו והיה קדש: (סז) ומשחת את-
 מזבח העלה ואת-כל-כליו וקדשת את-
 המזבח והגה המזבח קדש קדשים:

(א) וּמִשְׁחַתְּ אֶת־הַכִּיֹּד וְאֶת־כְּנֹו וּקְדַשְׁתָּ
 אֹתוֹ: (ב) וְהִקְרַבְתָּ אֶת־אֹהֲרֹן וְאֶת־
 בָּנָיו אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְרַחֲצֵתָ אֹתָם
 בַּמַּיִם: (ג) וְהִלַּבְשְׁתָּ אֶת־אֹהֲרֹן אֶת
 הַקֹּדֶשׁ וּמִשְׁחַתָּ אֹתוֹ וּקְדַשְׁתָּ אֹתוֹ וְכִתְּנָה
 לָיו: (ד) וְאֶת־כְּנֹו תַקְרִיב וְהִלַּבְשְׁתָּ אֹתָם
 בְּתַגָּת: (ה) וּמִשְׁחַתָּ אֹתָם בְּאֲשֶׁר מִשְׁחַתָּ
 אֶת־אֲבִיֲהֶם וְכִתְּנֵי לֵי וְהִוְתָה לְהִיֵּת לָהֶם
 מִשְׁחַתְּם לְכַהֲנֵת עוֹלָם לְדוֹרָתָם: (ו) וַיַּעַשׂ
 מֹשֶׁה כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ בֶּן
 עֲשָׂה: מ ש ש (י) וַיְהִי בַחֲדָשׁ הָרִאשֹׁן
 בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִיָּת בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ הַיְקָם
 חֲמִשָּׁנָה: (י) וַיְקַם מֹשֶׁה אֶת־הַמִּשְׁכָּן וַיִּתֵּן
 אֶת־אֲדָנָיו וַיִּשֶׂם אֶת־קַרְשָׁיו וַיִּתֵּן אֶת־
 בְּרִיתוֹ וַיְקַם אֶת־עַמּוּדָיו: (י) וַיִּפְרֹשׂ
 אֶת־הָאֹהֶל עַל־הַמִּשְׁכָּן וַיִּשֶׂם אֶת־מַכְסֵה
 הָאֹהֶל עָלָיו מִלְּמַעְלָה בְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
 אֶת־מֹשֶׁה: מ י וַיִּקַּח וַיִּתֵּן אֶת־הָעֵדוּת

אֶל־הָאֹרֹן וַיִּשֶׂם אֶת־הַבַּדִּים עַל־הָאֹרֹן
 וַיִּתֵּן אֶת־הַכַּפֹּרֶת עַל־הָאֹרֹן מִלְּמַעְלָה:
 (ט) וַיָּבֵא אֶת־הָאֹרֹן אֶל־הַמִּשְׁכָּן וַיִּשֶׂם
 אֶת־פָּרֹכֶת הַמִּסָּךְ וַיִּסֹּךְ עַל אֹרֹן הָעֵדוּת
 בְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: מ (כ) וַיִּתֵּן
 אֶת־הַשְּׁלֵחָן בְּאֹהֶל מוֹעֵד עַל יָרֵךְ הַמִּשְׁכָּן
 צִפְנָה מִחוּץ לַפָּרֹכֶת: (כ) וַיַּעֲרֹךְ עָלָיו
 עֲרֹךְ לֶחֶם לִפְנֵי יְהוָה בְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
 אֶת־מֹשֶׁה: מ (כ) וַיִּשֶׂם אֶת־הַמִּנְחָה
 בְּאֹהֶל מוֹעֵד גִּבַּח הַשְּׁלֵחָן עַל יָרֵךְ
 חֲמִשָּׁנָה נֹגֵבָה: (כ) וַיַּעַל הַנֶּחֱת לִפְנֵי
 יְהוָה בְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: מ
 (כ) וַיִּשֶׂם אֶת־מִזְבַּח הַזֶּהָב בְּאֹהֶל מוֹעֵד
 לִפְנֵי הַפָּרֹכֶת: (כ) וַיִּקְמַר עָלָיו קַמָּרֹת
 סָמִים בְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: מ
 שְׁבִיעִי (כ) וַיִּשֶׂם אֶת־מִסַּךְ הַפֶּתַח לַמִּשְׁכָּן:
 (כ) וְאֶת מִזְבַּח הָעֹלָה לִשְׂם פֶּתַח מִשְׁכָּן
 אֶת־לְמוֹעֵד וַיַּעַל עָלָיו אֶת־הָעֹלָה

וְאֶת־הַמִּנְחָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־
 מֹשֶׁה׃ ם (ל) וַיֵּשֶׁם אֶת־הַכִּיֹּר בֵּין־אֹהֶל־
 מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וַיִּתֵּן שֵׁמֶה מִים
 לְרַחֲצָה׃ (לא) וְרַחֲצוּ מִמֶּנּוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
 וּבְנֵיהֶם וְאֶת־יְדֵיהֶם וְאֶת־רַגְלֵיהֶם׃ (לב) בְּבֹאֹם
 אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד וּבְקִרְבָּתְכֶם אֶל־הַמִּזְבֵּחַ
 יְרַחֲצוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃ ם
 (לג) וַיִּקָּם אֶת־הַחֲצֵר סָבִיב לַמִּשְׁכָּן
 וְלַמִּזְבֵּחַ וַיִּתֵּן אֶת־מֶסֶךְ שַׁעַר הַחֲצֵר
 וַיִּכַל מֹשֶׁה אֶת־הַמְּלָאכָה׃ פ ספטר
 (לד) וַיְכַס הָעֵגֹן אֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וּבְכוֹד
 יְהוָה מָלָא אֶת־הַמִּשְׁכָּן׃ (לה) וְלֹא יִכַל
 מֹשֶׁה לָּבוֹא אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד כִּי־שָׁבַן
 עָלָיו הָעֵגֹן וּבְכוֹד יְהוָה מָלָא אֶת־
 הַמִּשְׁכָּן׃ (לו) וּבַהֲעֵלֹת הָעֵגֹן מֵעַל הַמִּשְׁכָּן
 יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל־מַסְעֵיהֶם׃ (לז) וְאִם־
 לֹא יֵעֲלֶה הָעֵגֹן וְלֹא יִסְעוּ עַד־יוֹם
 הָעֲלֹתוֹ׃ (לח) כִּי עָנַן יְהוָה עַל־הַמִּשְׁכָּן

וְאִם וְאִם תִּהְיֶה לַיְלָה בּוֹ לְעֵינַי כָּל־
 בַּיִת־יִשְׂרָאֵל בְּכָל־מַסְעֵיהֶם׃

חוק

סכום מסוקי דספר ואלה שמות אלף ומאתים ותשעה אר"פ
 סימן: וחציו אלהים לא תקלל. ופרשותיו י"א. אי זה בית
 אשר תבנו לי סימן: וסדריו כ"פ. ולילה ללילה יהוה רעת
 סימן: ומסקתתיו י"ד. ופרקיו מ'. תורת אלהיו בלבו סימן:
 פנין הפתוחות תשע וששים. והפתוחות חמש ותשעים
 וכל מאה וששים וארבע פרשות ישלח עוד מקרא
 ומציון יסעדך סימן:

שמות השעמים לה סדר האשכנזים

זרקא סגול מנח רביע פזר תלישא
גדולה קדמא ואזלא תלישא קמנרה
מהפך פישמא זקף קמזן זקף גדול דרגא
תביר מרכא טפחא אתנחתא אזלא גרש
גרשים יתיב פסיק ושלשלת ירה קן
יומו קרני פרה מרכא כפולה טפחא
מתג מקרי סוף פסוק:

שמות השעמים לה סדר הספרדים

זרקא מקרי שופר הולך סגולתא פזר גדול
ירח קן יומו קרני פרה געא תלישא אזלא
גריש פסק ו רביע שופר מהופך קדמא
תרי קדמין זקף קמזן זקף גדול שלשלת
שני גרישין תרי טעמי דרגא תביר מאריך
טרחה אתנה רפא דגש יתיב תרצה
שבולת שבולת מפיק פהא שבה געא
געא שבה פנה פסוק:

ברכת ההפטר

קדם קריאת הספירה וזאת עמנו סגול יצק הספירה ברכה ז'

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר פתר
ענביאים מרבים ורצה בדבריהם הנאמרים באמת:
ברוך אתה יי הבורא בתורה ובמשה עבדו
והישראלי עמו ובנביאי האמת והצדק:

סדר הספירה יצק הספירה ל' ברכה חלו:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם צור כל
העולמים צדיק בכל הדורות האל הנאמן האומר
ועשה המדבר ומקיים שכל דבריו אמת וצדק:
נאמן אתה הוא יי אלהינו ונאמנים דבריה ודבר
אחד מדבריה אחר לא ישוב ריקם כי אל מלך נאמן
(נרמזין) אתה. ברוך אתה יי האל הנאמן בכל
דבריו:

רחם על ציון כי היא בית חיינו ולעלובת נפש
תולשיה במנרה הקימו. ברוך אתה יי משפט
ציון בדנית:

שפחנו יי אלהינו באלהינו הנביא עבדך ובסלכות
בית דוד משיתך במנרה ובא ונגל לבני על-בסא
לא ישוב דך ולא יגזלו עוד אנשים את בבוד.
כי בשם קדשך נשבעתם לו שלא יקנה נח לעולם
עוד. ברוך אתה יי מנן הוד:

אל תתורה ועל תעבירה ועל תביאים ועל תם
תשבת תוח ששנת לט " אלהינו לקדשה ולמנוחה
לקבוד ולתפארת. על דבול " אלהינו אנחנו
סודים לך ומברכים אותך. תברך שמך בפי כל
סי מסיד לעולם ועד: ברוך אתה " מקדש השבת:

הפסרת שמות (כמנהג הספרדים)

ברמיה סימן א'

הפסרת הקרי בנאים, ולטטה הכתיב כר להקל על הקורא.
דברי יצחק בן הלל יהו סוד המנונים אשר
פעלוהו בארץ בנימן: אשר הנה דברי יהוה אלי
פני ואשר ברצוני מלך דונה בשלש עשרה
שנה לסלבו: והיו בימי הויקום בראשיתו מלך
יהוה עד תום עשתי עשרה שנה לצדקתו בך
אשר מלך דונה עד גלות ירושלם בתש
תמישי: מתי דברי יהוה אלי לאמר: בטרם אצדך
בבטן יושביך ובטרם מציא מרחם הקדוש שמיך
בניא לנוים בתפוח: ואמר אלה אדני יהוה הנה
לא ידעתי ותר ביישר אנכי: ואמר יהוה אלי
אל תאמר גשר אנכי כי על כל אשר אשאלם
לך יהוה כל אשר אצונו תברך: אל תירא

ספנתם בראשיתו אני להאלף נאמר יהוה: וישלח
יהוה את ידו ונגע על פני ואמר יהוה אלי הנה
נתתי דברי בפיך: ראה הפקדתיך ו היום הנה
על הנשים ועל המלכות לנתוש ולנתוץ ולקאבד
ולחרסם לבנות ולנשים: ותי דברי יהוה אלי
לאמר מה אפתה ראה ידמיחו ואמר מקל שקד
אני ראה: ואמר יהוה אלי היטבת לראות בך
שקד אני על דברי לעשות: והיו דברי יהוה ו
אלי שנית לאמר מה אפתה ראה ואמר סוד נפוח
אני ראה ופניו מפני צפונה: ואמר יהוה אלי
מפסון הפסח הרעה על כל ישיב הארץ: כי ו
קני קרא לכל משפחות ממלכות צפונה נאמר
יהוה ויבאו ונתנו איש כסאו פסח ו שעבר ירושלם
ועל כל חומותיה סביב ועל כל ערי יהודה:
ונפרתי משפטי אותם על כל רשתם אשר עבדתי
מקדתי לאלהים אחרים וישפטו למעשי ביותם:
ועתה מאמר סתניך נחמת ודברת אליהם אמר
כל אשר אנכי אצוה את מוחת מפניהם פן אהותך
לפניהם: ואני הנה נתתך היום לשיר מבצד
ולעמוד ברוך ולחמות גהשית על כל הארץ למכרי
יהוה לשדתי לכהניה ולעם הארץ: וגדתו

אלוף ולא יקלו לך כי אחת אני נאם יהוה
 להצילך: והי דברי יהוה אלי לאמר: הלוך וקראת
 באזני ירושלם לאמר: כה אמר יהוה וברתי לך
 חסד ועווד אהבת כלילתיך לבחך אחלי במדבר
 בארץ לא זרעה: קדש ישראל ליהוה ראשית
 תבואתה כל אגליו ואשמו רעה תבא אליהם
 נאם יהוה:

הפסרת שמות (כמנהג האשכנזים)
 בישעה סימן כז.

הבאים ושרש יעקב יצין הפרח ישראל ומלא
 פני תבל תנובה: הכמפת מברו הברו אמר בתרנ
 הרניו הרג: בסאפאה בשלחה הריבנה הרג
 ברוחו הקשה ביום קדים: לכן בואת יכפר ערך
 יעקב וזה כל פרי החר תפאתו בשומו וכל
 אבני מופת באבני נגר מנפצות לא יקמו אשחים
 ותפנים: כי עיר בצורה כד נה משלח געז
 במדבר שם ירעה עגל ושם ידבן וכלה סעסיה:
 ביבש קצירה תשברנה גלים באות מאיחה
 אותה כי לא עסבינות הוא על כן לא ירחמו
 עשאו ויצרו לא יתנו: והיה ביום יהיה יחמם
 יהוה טשפתת החר עד גחל מצרים ואחם

הלקחו אחד אחד גני ישראל: ותנה ביום
 שהוא יתקע בשופר גדול וכלו האבדים בארץ
 אשר והנדהים בארץ מצרים והשתחוו ליהוה
 בחר הקדש בירושלם: הוי עשרת גאח שבו
 אפרים וצין נבל צבי תפארתו אשר על ראש
 גיא שמנים הלוי יין: הגה חזק ואמן לאדני
 ביום כרד שער קטב ביום מים בפרים שטפים
 הנים לארץ ביד: ברגלים תרמסנה עשרת גאח
 שבו אפרים: והיתה ציצת נבל צבי תפארתו
 אשר על ראש גיא שמנים בבכורה פתחם קיין
 אשר יראה הראה אותה בעודה בבסו בלעפה:
 ביום שהוא יהיה יתה צבאות לעשרה צבי
 ולעשרת תפארה לשאר עמו: ולרוח משפט
 ליושב על המשפט ולגבורה משיבי מלחמה
 לעדה: ונס אלה ביין שנו ובשכר תעו בתן
 ונביא שנו בשכר נבלשו מן דמיון תעו מן השכר
 שנו בראה פקו פלילה: פי כל שלחנות מלא
 קיא צאה בלי מקום: את מי יתה רעה ואחסי
 יבין שמועה נמולי מחלב שתיקי משחים: פי ע
 לצו צו לצו קו לקו קו לקו ועיר שם ועיר שם:
 פי פלעגי שפה וכלשון אחרת ידבר אל העם

הנה: אשר ו אמר אליהם זאת הפנוחה הנקחה
לעוף והאח המרנעה ולא אבוא שמוע: והנה
להם דבר-יחיה צו לצו צו לצו קו לקו קו לקו
זעיר שם זעיר שם למען ילכו ויבשלו אחור
והשפירו ונקשו ונלכדו: לכן בזה-אמר: הנה אל
בית-יעקב אשר פדה את-אברהם לא-עתה יבוא
יעקב ולא עתה פגיו יחורו: כי בראותו ילדו
מעשה ידי בקרבו יקבילו שמי ויקדו וישו את-
סדוש יעקב ואת-אלהי ישראל יעריצו:

הפסרת וארא

ביחוקאל סימן כ"ח כ"ט.

בזה-אמר אדוני יהוה בקבצי ו את-בית ישראל
מזרח-עמים אשר נפצו כם ונקבשתי כם לעיני
הגוים וישבו על-אדמתם אשר נתתי לעבדי
לעקב: וישבו עליה לבטח ויבנו בתים ונמטעו
קרמים וישבו לבטח בעשותי שפטים בכל
השואמים אותם מסביבתם וידעו כי אני יהוה
אלהיהם: בשנה העשירית בעשירי בשנים אשר
לתדוש הנה דבר-יהוה אלי לאמר: בן-אדם שים
סניף על-פרעה מלך מצרים והנבא עלי ועל-

מצרים בלילה: דבר ואמרף בזה-אמר ו אדוני יהוה
הנני עליך פרעה מלך-מצרים המגים הגדול
הרבץ פתוד יאדיו אשר אמר לי יאני נאני
עשיתיני: ונתתי חיים בלתיך ותדבקתי דנת-
יאריך בקשקשתיך ותעליתיך מתוד יאריך והא
כל-דנת יאריך בקשקשתיך מדבק: ונשחתיך
המדברה אותך והא כל-דנת יאריך על-פי
השדה תפול לא תאסף ולא תקבץ לבית הארץ
ולעוף השמים נתתיך לאכלה: וידעו כל-ישוב
מצרים כי אני יהוה יען היוותם משענת קנה
לבית ישראל: בתפושם קנה בכה תרוץ ובקשת
להם כל-פתח ויבשענים עליה תשבר ותעמד
להם כל-מתנים: לכן בזה אמר אדוני יהוה הנני
מביא עליך חרב והביתי מן אדם ובהמה:
והיתה ארץ מצרים לשממה ותרופה וידעו כי אני
יהוה יען אמר יאד לי נאני עשיתי: לכן הנני
אליך ואל-יאריך ונתתי את-ארץ מצרים לחרבות
חרב שממה ממגדל סוגה ועד-גבול בוש: לא
תעבר-בה רגל אדם ורגל בהמה לא תעבר-בה
ולא תשב ארבעים שנה: ונתתי את-ארץ מצרים
שממה פתוד ו ארצות נשמות ועריה פתוד ערים

מחרבות יהיון שממה ארבעים שנה והמאזני את-
 מצרים בגוים וזריתים בארצות: כי בה אמר אדני
 יהוה מקץ ארבעים שנה אקפץ את מצרים מן
 העמים אשר נפצו שמה: ושבתו את-שבות
 מצרים נחשבותי אתם ארץ פתרום על-ארץ
 מכורתם והיו שם ממלכה שפלה: מן-הממלכות
 פתורה שפלה ולא-תתנשא עוד על-הגוים
 והקשיתם לכלתי רדות בגוים: ולא יהיה עוד
 לבית ישראל למבטח מזכיר עון בפנותם אחריהם
 וידעו כי אני אדני יהוה: והיו בעשרים ושבע שנה
 קראשון באחד לחודש היה דבר יהוה אל לאמר:
 כן אדם נביכודראצר מלך-בבל העביר את-חילו
 שבדה גדלה אל-צור בל-ראש מקרה וכל-בתה
 סרומה ושכר לא-היה לו ולחילו מצד על-העבדה
 אשר-עבד עליה: לכן בה אמר אדני יהוה הנני
 מן לנביכודראצר מלך-בבל את-ארץ מצרים
 ונשא המנה ושלל שללה ובזז בזה והותה שכר
 לחילו: פעלתו אשר-עבד בה נתתי לו את-ארץ
 מצרים אשר עשו לי נאם אדני יהוה: ביום ההוא
 אצמיח לרן לבית ישראל ויהי אמן פתחון-פה
 ויהיכם וידעו כי אני יהוה:

ברמיה סימן מז.

נדבר אשר דבר יהוה אל-ירמיהו הנביא לבוא
 ונביכודראצר מלך בבל לנפוח את-ארץ מצרים:
 הנניו במצרים ותשמישו במגדל ותשמישו בנה
 ובסחפנותם אמרו התישב ודבן לך כי-אללה תרב
 מביביך: מדוע נסחף אביביך לא עמד כי יהוה
 תדפו: הרבה פושל גם-נפל איש אל-דשו
 ויאמר קומה ונשכה אל-עפנו ואל-ארץ
 מולדתנו מפני תרב הינה: קראו שם פרעה מלך-
 מצרים שאזן העביר המומד: חי-אני נאם-המלך
 יהוה צבאות שמו כי בתבדו ביהוים ובקמל בים
 יבוא: כלי נולה עשיל לך יושבת בת-מצרים כי
 נה לשפה חיה ונאתה מאין יושב: עגלה עוד
 פיה מצרים קרץ ממשון בא בא: גם-שכרה
 בקרבה בעגלי מרבק כי-נסדמה הפנו נסו יתני
 לא עמדו כי יום אידם בא עליהם עת פקדתם:
 קולה בנחש לך כי-בתחיל לכו ובקדמות בא
 לח פחשבי עצים: פרתו ישרה נאם-יהוה כי לא
 יתקד כי רבו מארבה ואין להם מספר: תבששה
 בת-מצרים נתנה ביד עם-צמון: אמר יהוה צבאות

אלתי ישראל חגגי סוקד אל אסון מנא ועל
 פדעה ועל מצרים ועל אלקיה ועל מלכיה ועל
 פרעה ועל הבטחים בו: ונתתים קרן מכש
 נפשים וביד נבוכדראצר מלך-בבל וביד עבדי
 אחיזיקן תשכן קיימקדם נאסיהוה: ואתה אל
 פדא עבדי יעקב ואל-פחת ישראל בי חגגי
 משיעף מרחוק ואת-רעה מארץ שקיב ועב
 יעקב ושקט ושאנו ואין מחריד: אתה אל-תירא
 עבדי יעקב נאסיהוה בי אתה אני בי אשעח
 קלה בכל-הגוים ו אשר הדרתיך שמה ואתך לא-
 אעשה קלה ויפרתיך למשפט ונקח לא אנקוד:

הפטרות בשלח

בשופטים סימן ד' וסימן ה' וספרדים מחזיקין להן ותשר.

ובבורה אשה נביאה אשת לפידות היא שפטה
 את ישראל בעת הקיא: והיא יושבת פחת-הספר
 דבורה בין הרמה ובין בית-אל בהר אפרים ויעלו
 אליה בני ישראל למשפט: ותשלח ותקרא לברק
 בן-אבינעם מקדש נפתלי ותאמר אליו הלא-
 אנה ויהנה אלת ישראל לך ומשכת בחר תבור
 ולקחת עמך עשרת אלפים איש מבני גפתלי

אמבני זבלון ומשכתי אליך אל-נחל קישון את-
 סיסרא שר-צבא יבין ואת-רכבו ואת-חמוס
 ונתתיהו בידך: ויאמר אליך ברק אמרתי עמי
 ותלכתי ואם-לא תלכי עמי לא אלך: ותאמר תלך
 עלך עמך ואם בל לא תרעה תפארתך על-הרר
 אשר אתה הולך בי ביד-אשה יסב ידך את-
 סיסרא ותקם דבורה ותלך עם-ברק קדשה: וזעק
 ברק את-זבולון ואת-גפתלי קדשה ויעל ברנלי
 עשרת אלפי איש ותפל עמו דבורה: ותקר סקיני
 בחרד מלון מבני חלב ותזן משח בם אהלו עד-
 אלון בצעננים אשר את-קדש: ונגדו לסיסרא
 כי עלה ברק בן-אבינעם הר-תבור: וזעק סיסרא
 את-כל-רכבו תשע מאות רכב ברוח ואת-כל-
 העם אשר אתו מחרשת הגוים אל-נתל קישון:
 ותאמר דבורה אל-ברק קום כי זה היום אשר
 גתן יהנה את-סיסרא בידך הלא יהנה יצא לפניך
 נכרד ברק מחר תבור ועשרת אלפים איש אחרי:
 ויהם יהנה את-סיסרא ואת-כל-הרכב ואת-כל-
 המחנה לפי-הרכב לפני ברק ויכרד סיסרא מעל
 המרכבה וינם ברנלי: וברק רדף אתו והכר
 ואחר המחנה עד חרשת הגוים ופלל כל-מחנה

סִימָא לְמִי־חָרַב לֹא נִשְׁאָר עַד־אֶחָד׃ וְסִימָא נִסְיָ
 בְּרַגְלָיו אֶל־אֶהָל יַעַל אֲשֶׁחַ תְּבַר בְּקִינִי בִי שְׁלוֹם
 בֵּין יָבִין מִלֶּד־חֲצוֹר וּבֵין בֵּית תְּבַר בְּקִינִי׃ נִסְיָ
 יַעַל לִקְרֹאת סִימָא וְתִמְסַר אֵלָיו מוֹרַח אֲדָנִי מוֹרַח
 אֵלִי אֶל־יִמִּינָא וְיִסַר אֵלָיִךְ הַאֲחִלְדָּה וְתִכְפְּרוּ
 בְּשִׂמְיָכֶּךָ׃ נִימְסַר אֵלָיִךְ תְּשַׁקִּינִינָא מַעֲט־מִים בִּי
 צְמִתִּי וְתִסְמַח אֶת־נְאוֹד הַחֶלֶב וְתִשְׁקְרוּ וְתִכְפְּרוּ׃
 נִימְסַר אֵלָיִךְ עַמְד פֶּתַח הָאֶהָל וְהִדָּה אִם־אֵינִי
 יָבֵא וְשִׁאלְךָ וְאִמְרַת תִּשְׁפֹּה אִישׁ וְאִמְרַת אִינִי
 נִתְּקָה יַעַל אֲשֶׁת־חֶבֶר אֶת־יְתִד הָאֶהָל וְתִשָּׁם אֶת־
 הַמַּקְבֵּל בְּיָדָהּ וְתִבָּא אֵלָיו בְּלֹאט וְתִתְקַע אֶרֶץ־
 תִּימֵד בְּרַקְלָו וְתִצְנַח בְּאֶרֶץ וְהוּא־נִרְבַּח בְּעַף
 נִמְסַת׃ וְהִנֵּה בְּרַק הַרְף אֶת־סִימָא וְתִצְאָ יַעַל
 לִקְרֹאתוֹ וְתִמְסַר לוֹ לֶךְ וְאִרְאֵךְ אֶת־הָאִישׁ אֲשֶׁר־
 אִתָּהּ מִבְּקֶשׁ וְיָבֵא אֵלָיִךְ וְהִנֵּה סִימָא נִפְלַ מִרָּה
 וְתִימֵד בְּרַקְלָו׃ וּבִכְנַע אֱלֹהִים בְּיָוִם הַזֶּה אֵת יָבִין
 מִלֶּד־כְּנַעַן לְפָנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וְתִלְךָ עַד בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 מִלֶּד־קִשְׁטָה עַל יָבִין מִלֶּד־כְּנַעַן עַד אֲשֶׁר הִרְרִיתִי
 אֵת יָבִין מִלֶּד־כְּנַעַן׃

בְּכָל מַחֲסֵי־הַמַּדְרֵסִים׃

וְתִשָּׁר דְּבוּרָה וּבְרַק בְּנֵי־אֲבִינֵגֶם בְּיָוִם הַזֶּה

לְאִמְרַ׃ בְּמַרְע פְּרַעוֹת בִּישְׂרָאֵל בְּהַתְּנַבֵּב עִם בְּרַקִּי
 יְהוָה׃ שְׁמַעו מַלְכִּים תְּאֻזְנוּ רִזְגִים אֲנִכִּי לִיחֹה
 אֲנִכִּי אֲשִׁירָה אֲנִפֵּר לִיחֹה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל׃ יְהוָה
 בְּצִאֲתָךְ מִשְׁעִיר בְּצַעֲדֶךָ מִשְׁרָה אֲרוֹם אֲרַךְ רַעֲשׂוֹת
 גַּם־שָׁמַיִם נִטְפוּ גַם־עֲבָיִם נִטְפוּ מִיָּם׃ הָרִים נִזְלוּ
 מִפָּנֵי יְהוָה הִנֵּה סִינֵי מִפָּנֵי יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל׃
 בְּיָמֵי שְׁמֵר בְּנֵי־עֲגַת בְּיָמֵי יַעַל חֲדָלוּ אֲרָחוֹת וְהִלְבִּי
 נְתִיבוֹת יִלְכוּ אֲרָחוֹת עַקְלִקְלוֹת׃ חֲדָלוּ בְּרַדִּין
 בִּישְׂרָאֵל חֲדָלוּ עַד שַׁקְמִי דְּבוּרָה עַקְמִי אִם
 בִּישְׂרָאֵל׃ יִכְחַר אֱלֹהִים חַדְשִׁים אִם לְחַם שְׁעָרִים
 מִגֵּן אִם־יִרְאֵה וְיִמַח בְּאֲרַבְעִים אֵלֶּף בִּישְׂרָאֵל׃
 לְכִי לְחֻקְךָ יִשְׂרָאֵל חֲמַתְּנִדְכִים בְּעַם בְּרַכּוֹ יְהוָה׃
 רַבְבֵּי חַתְּנוֹת צְחֹרוֹת יִשְׁבִּי עַל־מִדְיָן הַחֶלְבִּי עַל־
 בְּרַד שִׁיחֹו׃ מִקּוֹל מְתַצְעִים בֵּין מִשְׁאֲפִים שָׁם יִתְנֶה
 צְדָקוֹת יְהוָה צְדָקוֹת פְּרוּזוֹ בִּישְׂרָאֵל אִם יִרְדּוּ
 לְשַׁעֲרִים עַם־יְהוָה׃ עוֹרֵי עוֹרֵי הַבוּרָה עוֹרֵי עַד־
 דְּבָרֵי־שִׁיר קוֹים בְּרַק וְשִׁבְחָה שְׁבוּתָה בְּנֵי־אֲבִינֵגֶם׃
 אִם יִרְדּוּ שׁוֹרֵד לְאֲדִירִים עִם יְהוָה יִרְדְּלוּ בְּגִבּוֹרִים׃
 מִנֵּי אֲפָרִים שְׂרָשָׁם בְּעַטְלָק אֲחֻרְךָ בְּנִימִין בְּעַמְמִינֵךְ
 מִנֵּי מְבִיר יִרְדּוּ מְתַקְקִים וּמִזְכוּרִין מְשֻׁכִּים בְּשִׁבְט
 סָר׃ וְשׁוֹרֵי בִישְׁטָר עַם־דְּבוּרָה וְשִׁשְׁבָר בֵּין אֶרֶץ

ששמי מדבבותיו: חכמות שרותיה תענה אה-
היא תשיב אמריה לה: הלא ימצאו יחלקו שלל
בחם החמלים לראש זכר שלל צבעים לסיסרא
שלל צבעים רקמה צבע רקמתיים לצוארי שלל:
בין יאברו כל-אויבך יהוה ואחביו כצאת השמש
בגברתו ותשקט הארץ ארבעים שנה:

הפטרות יתרו

בישעה סימן ר

בשנת-מות המלך עזיהו ואראה את-ארני ישב
על-כסא רם ונשא ושליו מלאים את-ההיכל:
שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים שש כנפים
לאחד בשפתים ויכסה פניו וכשפתים יכסה רגליו
ובשפתים יעופף: וקרא יְהוָה אל-עֹה ואמר קדוש ו
קדוש קדוש יהוה צבאות מלא כל-הארץ כבודו:
תלעו אמות הספים מקול הקורא והבית ימלא
עשן: ואמר אוי-לי כי-נדליתי כי איש טמא-
שפתים אנכי ובחוד עש-טמא שפתים אנכי ישב
כי את-המלך יהוה צבאות ראו עיני: ויעף אלי
אחד מן-השרפים וקרו רצפה במלקחיים לקח
פעל ספוקים: ונע על-פי נאמר הנה נגע נח

בעמק שלח בגלגליו בסלעות ראוהו גדולים הקקיר
לב: לפה יעבם בין המשפטים לשמע שרקור
עדרים לסלעות ראוהו גדולים הקקיר-לב: גלעד
בעבר הירדן שכן חזן לפה גידר אגרות אשר ישב
לתוף ימים ועל-מסרציו ישבון: ובלון עם הרף
גפשו למות ונפתלי על מרמי שדה: באו מלכים
גלחמו או גלחמו מלכי בגען בתענד על-מי מגדו
גצע בסף לא לקחו: מן-שמים גלחמו הכוכבים
ממסילותם גלחמו עם סיסרא: גחל קישון גרפם
גחל קדומים גחל קישון מדרכי גפשי עז: או
הלמו עקבי-סוס מדברות דברות אפיריו: אורי
מרוז אמר מלאך יהוה אורי אורור ישביה בני לא-
באו לעזרת יהוה לעזרת יהוה פגבורים: תברך
מגשים ועל אשת חבר נפגי מגשים באהל תברך:
מים שאל חלב נתנה בספל אדירים הקריבר
המאח: ידה לתד תשלחנה ומינה להלמות
עמלים והלמה סיסרא מחקה ראשו ומחצה
והלפה בקתו: בין רגליה ברע גפל שקב בין
רגליה ברע גפל כנאשר ברע שם גפל שרוד:
געד בחלון גשקפה ותעבב אם סיסרא געד
נאאנג מינע פישש רבנו לבוא טרוע אחר

על שפתיך וקר עניך וחסאתך ודברי: ואשפט
 את קול אדני אמר אתמי אשלח ופי ילד לבט
 ואמר הנני שלחני: ואמר לד ואמרת לעם הנה
 שמעו שמוע ואל תמליכו וראו ראו ואל תדעו:
 השמן לב העם הזה ואזניו כבד ועיניו השט
 פד ראה בעיניו ובאזניו ישמע ולבבו יבין ושכ
 ורסא לו: ואמר עד סתי אדני ואמר עד אשר
 אם שאו עינים מאין יושב ובתים מאין אדם
 והאדמה תשמה שטמה: ורסק יהנה את האדם
 ורבה העמקה בקרב הארץ: ועוד בה עשיריה
 ושבה והיתה לבשר בגלח ובאלון אשר בשלכת
 סצבת עם ובע קדש סצבתה:

כל וקיימים ספרדים. חבל סלעכמים וסיפיק ויהי בימי.

יהי בימי אהו בן יחם בן עזריהו מלך יהודה
 אלה רצון מלך אדם ופסח בן דרמליהו מלך
 ישראל ירושלם לפלחמה עליה ולא יכל להלחם
 עליה: ויגד לבית דוד לאמר נחה ארם על אפרים
 ונגע לבבו ולבב עמו בגוש עזריהו שפני רוח:
 ואמר יהוה אל ישעיהו צא נא לקראת אהו
 אמה ושאר ישוב הגד אל קצה תעלת הברכה
 קטלינה אל קטלת שנה כולם: ואמרת אל

השמר והשקט אל תליא ולקבדו אל ידו משגי
 נבות האדום העשנים האלה בחר צדק רצון
 נאדם וכן דמליהו: שן בירעין עליה אדם רעה
 אפרים וכן דמליהו לאמר: נעלה ביהודה ונקצנה
 ונקצנה אלונו ונמליך מלך בתוכה את בן
 סבאל: בן ילד ילד לנו בן נסן לנו ותהי המשרה
 על שכמו וקרא שמו פלא יעין אל גבור אביר
 עד שר שלום: למרבה המשרה ולשלום אירקין
 על צמא דוד ועל ממלכתו לחבני אמה ולמשרה
 במשפט ובצדקה מטהו ועד שלם קנאת יהנה
 צבאות תעשה זאת:

הפטרות משפטים

כל נר יקלים פועלים על שקלים. פועל עם הנה רוח פ
 סתרי חרש.

בירמיהו פסוק לד.

הדבר אשר היה אל ירמיהו סאת יהנה אתי
 ברת הפלך צדקיהו ברית את בל העם אשר
 בירושלם לקרא להם יהוה: לשלח איש את
 שדו ואיש את שפחתו העברי והעבריה חפשים
 לבלתי שדו גם קיהווי אהיוו איש: ושקש

בְּלִישׁוֹנֵי וְכָל־הַעַם אֲשֶׁר־בָּאוּ בְּבִרְיֹת לִשְׁלַח
 אִישׁ אֶת־עַבְדּוֹ וְאִישׁ אֶת־שִׁפְהָתוֹ הַפְּשִׁים לְבִלְתִּי
 עֲבֹד־בָּם עוֹד וְשָׁמְעוּ וַיִּשְׁלַחוּ: וַיָּשׁוּבוּ אַחֲרֵי־כֵן
 וַיָּשׁוּבוּ אֶת־הָעַבְדִּים וְאֶת־הַשִּׁפְחוֹת אֲשֶׁר שְׁלַחוּ
 הַפְּשִׁים וַיְכַבְּשׁוּם לְעֲבָדִים וְלִשְׁפָחוֹת: וַיְהִי דְבַר־
 יְהוָה אֶל־יְרֵמְיָהוּ מֵאֵת יְהוָה לֵאמֹר: כֹּה־אָמַר
 יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲנֹכִי בְרִית בְּרִית אֶת־אֲבוֹתֵיכֶם
 בְּיָוֵם הַזֶּה וְיָצִיא אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים
 לֵאמֹר: מִקֵּץ שְׁבַע שָׁנִים תִּשְׁלַחוּ אִישׁ אֶת־אֲהוּי
 הָעַבְדִּי אֲשֶׁר יִכְבַּר לְךָ וְעֲבָדָךְ שֵׁשׁ שָׁנִים וְשִׁלַּחְתּוּ
 הַפְּשִׁי מֵעִמָּךְ וְלֹא־שָׁמְעוּ אֲבוֹתֵיכֶם אֵלַי וְלֹא הִסְדּוּ
 אֶת־אָזְנוֹם: וַתָּשׁוּבוּ אִתָּם הַיּוֹם וַתַּעֲשׂוּ אֶת־חֵישׁוֹ
 כְּעֵינִי לְקַרְא דְרוֹר אִישׁ לְבַעְדּוֹ וַתִּקְרְתּוּ בְרִית
 לִפְנֵי בְּרִית אֲשֶׁר־נִקְרָא שְׁמִי עָלָיו: וַתָּשׁוּבוּ
 וַתַּחֲלִלּוּ אֶת־שְׁמִי וַתָּשׁוּבוּ אִישׁ אֶת־עַבְדּוֹ וְאִישׁ
 אֶת־שִׁפְהָתוֹ אֲשֶׁר־שִׁלַּחְתֶּם הַפְּשִׁים לְנַפְשָׁם
 וַתִּכְבְּשׁוּ אוֹתָם לְחֻזּוֹת לָכֶם לְעַבְדִּים וְלִשְׁפָחוֹת:
 לָכֵן כֹּה־אָמַר יְהוָה אֱתֶם לֹא־שָׁמַעְתֶּם אֵלַי לְקַרְא
 דְרוֹר אִישׁ לְאֲחִיו וְאִישׁ לְבַעְדּוֹ הִגַּנִּי קוֹרֵא לָכֶם
 וְרוֹר נֹאֲסִי וְהוּא אֶל־הַתּוֹרֵב אֶל־הַדְּבָר וְאֶל־הָרַעֵב
 וְנִתְּתִי אֶתְכֶם לְעֹצָה לְכָל מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ: וְנִתְּתִי

יִכְבְּשׁוּם ב' יְלוֹמֵה ב'

אֶת־הָאֲנָשִׁים הָעַבְרִים אֶת־בְּרִיתִי אֲשֶׁר לֹא־הִקְיִמּוּ
 אֶת־דְּבַר הַבְּרִית אֲשֶׁר בְּרַתִּי לִפְנֵי הַעַמִּל אֲשֶׁר
 בְּרַתִּי לְשָׁנִים וַיַּעֲבְדוּ בֵּין בְּתָרִי: שְׁלִי יְהוּדָה
 וְשְׁרֵי יְרוּשָׁלַם הַסּוֹסִים וְהַבְּהֵמִים וְכָל עַם הָאָרֶץ
 הָעַבְרִים בֵּין בְּתָרִי הַעַמִּל: וְנִתְּתִי אוֹתָם בְּיַד
 אֲיִכֵּיָם וּבְיַד מִבְּקָשֵׁי נַפְשָׁם וְהִיתָה נִבְלָתָם
 לְמִאֲכָל לְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְבִהֶמַת הָאָרֶץ: וְאֶת־
 צִדְקֵיהֶי מִלֶּדֶד־יְהוּדָה וְאֶת־שְׁרֵי אֶתֵן בְּיַד אֲיִכֵּיָם
 וּבְיַד מִבְּקָשֵׁי נַפְשָׁם וּבְיַד חֵיל מִלְּדָ בְּכָל הָעָלִים
 מֵעַלְיָכֶם: הִנְנִי מִצְוָה נֹאֲסִי וְהוּא וְהַשְׁבֹּתִים אֶל־
 הָעִיר הַזֹּאת וְנִלְחַמְנִי עֲלֶיהָ יִלְבְּדָהּ וְשָׂרְפָהּ כְּאִשׁ
 וְאֶת־עָרֵי יְהוּדָה אֶתֵן שָׂמָמָה מֵאִן יָשׁב: כֹּה אָמַר
 יְהוָה אֱסֹלֵא בְרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה חֻקֹּת שָׁמַיִם
 וְאֶרֶץ לֹא־שְׂמַתִּי: גַּם־יִרְעַע יַעֲקֹב וְדוֹד עַבְדִּי
 אֲמָאֵם מִקַּחַת מִזְרַעוֹ מִשְׁלִים אֶל־יִרְעַע אֲבֵרְתָם
 יִשְׁחַק וַיַּעֲקֹב כִּי־אָשִׁיב אֶת־שְׁבוֹתָם וְרַחֲמַתִּים:

הפטרות תרומה

במלכים א סי ה'

וַיְהוֹה נָתַן חֲכֵמָה לְשִׁלְמֹה כְּאֲשֶׁר דִּבְרַתְלוֹ וַתְּתִי
 שָׁלֵם בֵּין חֵירָם וּבֵין שְׁלֹמֹה וַיְבָרְתוּ בְרִית שְׁנֵיהֶם:

ועל המלך שלמה סם מכל ישראל והי הפס
 שלשים אלף איש: וישלחם לבנונה עשרת
 אלפים בחודש חלילות חדש יהי כלבנון שנים
 חדשים בביתו ואדניוים עלהם: והי לשלמה
 שבעים אלף נשא סבל ושמנים אלף חצב בהר:
 לבר משרי הנצבים לשלמה אשר עלהפלוקר
 שלשת אלפים ושלש מאות הרדים בעם העשים
 במלאכה: ויצן המלך וישעו אבנים גדולות אבנים
 יקרות ליסד הבית אבני גזית: ויסלוי בני שלמה
 ובני חירם והגבלים ויכינו העצים והאבנים
 לבנות הבית: והי בשמונים שנה וארבע מאות
 שנה לצאת בני ישראל מארץ מצרים בשנה
 הרביעית בתוך או הוא החדש השני למלך
 שלמה על ישראל ויבן הבית להקדש: והבית
 אשר בנה המלך שלמה להקדש ששים אמה ארבע
 ועשרים רחבו ושלשים אמה קומתו: והאולם
 על פני היכל הבית עשרים אמה ארבו על פני
 רחב הבית אשר באמה רחבו על פני הבית:
 ויש לו בית חלוני שקפים אטמים: ויבן על קוד
 הבית יציע סביב את קירות הבית סביב לחיקל
 ורקיר וישש אלעות סביב: הצייע סתרת

המסורת תרומה ב

חמש באמה רחבה והתיכנה שש באמה רחבה
 ותשלשית שבע באמה רחבה כי מגרשה נס
 לבית סביב חוצה לכלפי אחז בקירות הבית
 והבית בהבנתו אבן שלמה מסע נבנה ומקבת
 והבנון כלכלי ברזל לא נשמע בבית בהבנתו
 פתח הצלע התיכנה אל פתח הבית סתומה
 וכלולים יעלו על התיכנה ומד התיכנה אל
 השלשים: ויבן את הבית ויכלהו ויספן את הבית
 צבים ושרה בארזים: ויבן את הצייע על קוד
 הבית חמש אמות קומתו ויבן את הבית בעצי
 ארזים: והי ובר ידעה אל שלמה לאמר: הבית
 הזה אשר אתה בנה אמר המלך ברוקחי ואת
 משפטי תעשה ואתה אתה ברוקחי ואת
 קדם תקומתי את דברי אהרן אשר דברתי אל
 דוד אבדי: ויכנהו בראד בני ישראל ולא נשג
 שתי עשי ישראל:

המסורת תצוה

כל נדרים וכו' המסורת על פני הכתוב

כחוקאל סימן טז

אמה בן אדם ויבן את בית ישראל את הבית

ויצוה כ

וקלמו משנתתם ומדודי ארז-תבנית: ואם
 נבלמו מכל אשר-עשו צורת הבלית התבוננו
 ומצאיו ומבואיו וכל-צורתיו ואת כל-הקתיו וכל-
 צורתיו וכל-החיותיו הנדע אותם וקחב לעיניהם
 וישירו את-כל-צורתו וארז-כל-הקתיו ועשו
 אותם: ואת הודת הבלית על-ראש תירי כל-גללו
 סביב וסביב קדש קדשים הנה-ואת הודת הבלית:
 ואלה מדות הסופות באמות אמה וטפח
 וזיס האמה ואמה רחב וקבלה אל-שפתה סביב
 גבת האחד וזה גב הסופות: ומחיק הארץ עד
 המורה התחתונה שמים אמות ורחב אמה אחת
 ומהעורה הקטנה עד-העורה הגדולה ארבע אמות
 ורחב האמה: ותקראל ארבע אמות ומהארזאל
 ולמעלה הקרנות ארבע: ותארזאל שמים עשרה
 ארז בשמים עשרה רחב רבוע אל ארבעת
 רבועיו: והעורה ארבע עשרה ארז בארבע עשרה
 רחב אל ארבעת רבועיה וקבל סביב אותה חצי
 האמה ותחיק לה אמה סביב ומעלתהו פנות קדים:
 ויאמר אלי בן-אדם בזה אמר אדני יהוה אלתי
 תקות הסופות ביום העשותו לתעלות עליו עלה
 ולזרק עליו דם: ותתתה אל-הבלים הלולים אשר
 יצרו כ יצרו כ יצרו כ יצרו כ יצרו כ יצרו כ

על מלע זרוק הקדים אלי נאם אדני יהוה
 לעתהי פר בן-גבר לתפארת: ולקחת מדים
 ותקחה על ארבע קרנותיו ואל-ארבע פנות הערות
 ואל-סגבל סביב ותפארת אותה ובפרתהו: ולקחת
 פה נפר תפארת וקרנו ומקדו הבלית מרזן
 למקדש: וכיום חשלי מקריב שער-עזים חמים
 לתפארת ותפארת ארז-הסופות באשר תפארת בפרז
 סבלתהו תפארת מקריב פר בן-גבר חמים ואיל
 מן-הצאן חמים: ותקדבתם לפני ידנה והשלם
 הבגדים עליהם מלח ותשליו אותם עלה ליהודה
 שבעת ימים תעשה שער-תפארת ליום ופר בן
 גבר ואיל מן-הצאן חמים יעשו: שבעת ימים
 יקחו את-הסופות וקדו אותה ומלא קדו: ויבילו
 שד-חמים ותהו ביום השמיני והקדאה יעשו
 תבונתם על-הסופות את-שלותיכם ואת-שלמילם
 ותיצאו אתכם נאם אדני יהוה:

המסורת כי תשא

פה נזק ספרים מסמלים לקוח וישלח אהוב ומבטח ספרדים.
 במלכים א' סימן יח.

ויהי ימים רבים וקטן יהוה יהוה אל-אלה
 יצרו כ יצרו כ

בשנה השלישית לאמר לך הריני אל-אחאב
 ותאנה מסר על-פני האדמה: בלדך אליהו להראות
 אל-אחאב הרעב הזק בשמרון: ויקרא אחאב
 אל-עבדיו אשר על-הבית ועבדיו היה יהוה
 את-יהוה מאד: ויהי בהבית איזבל את נביאי
 יהוה וישק עבדיו מאה נביאים ויחפאם חמשים
 איש בפערה וכלכלם לחם ומים: ויאמר אחאב
 אל-עבדיו לך בארץ אל-כל-מעני המים ואל-
 כל-הנחלים אילי: ונמצא חציר ונתיה סוס ופרד
 ולא נבית מהביתמה: ויחלקו להם את-הארץ
 לעבר-פה אחאב הלך בדרך אחד לבדו ועבדיו
 הלך בדרך-אחד לבדו: ויהי עבדיו בדרך והפה
 אליהו לקראתו ויברכו וישל על-פניו ויאמר האיתה
 זה אדני אליהו: ויאמר לו אני לך אמר לאדניך
 חנה אליהו: ויאמר מה חסאתי כי-אתה נתן את-
 שברך ביד-אחאב להמיתני: חי: יהוה אליהו אס-
 יש-גוי וממלכה אשר לא-שלח אדני שם לבקשך
 ואמר אין והשביע את-הממלכה ואת-הגוי כי לא
 ימצאנה: ועתה אתה אמר לך אמר לאדניך חנה
 אליהו: והיה אני: ואלך מאתך ויהי יהוה ישאף
 על-אשר לא-אלע ויבאתי להביד לאחאב ולא

פ' חמשה ב'

ימצאך ויהרגני ועבדך יבא את-יהוה מנערי: הלא
 הניד לאדני את אשר-עשיתי בהרני איזבל את
 נביאי יהוה ונחאב מנביאי יהוה מאה איש
 חמשים חמשים איש בפערה ואכלכלם לחם ומים:
 ועתה אתה אמר לך אמר לאדניך הנה אליהו
 הדרגני: ויאמר אליהו חי יהוה אבאות אשר עמדת
 לפני כי היום אראה אליו: וילך עבדיו לקראת
 אחאב בעד-לך בלדך אחאב לקראת אליהו: ויהי
 בקראת אחאב את-אליהו ויאמר אחאב אליו
 האתה זה עבר ישראל: ויאמר לא עברתי את-
 ישראל כי אס-אתה וביח אביך בעזבכם את-
 מצות יהוה ותלך אחרי המעלים: ועתה שלח
 קבץ אלי את-כל-ישראל אל-הר הכרמל ואת-
 נביאי המעל ארבע מאות וחמשים ונביאי האשרה
 ארבע מאות אכלי שלחן איזבל:

כל מחלים המסידים והאיטליאני וקק ספרים.

וישלח אחאב בכל-בני ישראל ויקבץ את-
 הנביאים אל-הר הכרמל: וישל אליהו אל-כל-
 העם ויאמר עד-מת אחס פסחים על-שתי
 הסעפים אם-יהוה האלהים לנו אלהינו ואם-הבעל
 לנו אלהינו ולא-ענו העם אתו דבר: ויאמר אליהו

על השם אני מתרמי נביא ליהוה לכהי ונביא
 הפעל ארבע מאות וחמשים איש: והגור-לנו
 שנים פורים וכתרו להם הפך האחד וינהגוהו
 ישימו על העצים ואש לא ישימו ואני אעשה ו
 את-הפך האחד ונחמי על-העצים ואש לא
 פוסים: וקראתם בשם אלהיכם ואני אקרא בשם-
 יהוה והיה האלהים אשר-ענה באש הוא האלהים
 ניצן פל-העם ויאמרו מוב הדבר: ויאמר אליהו
 לנביאי הפעל פתרו לכם הפך האחד ועשו
 ראשונה כי אתם הרבים וקראו בשם אלהיכם
 ואש לא תשימו: ונקחו את-הפך אשר-נתן להם
 ועשו וקראו בשם הפעל מהפך ועד-הצהרים
 לאמר הפעל עגנו וניצן קול וניצן ענה והפסחו על-
 המזבח אשר עשה: והיה בצדדים מהפל בתם
 עליהו ויאמר קראו בקול גדול באלהים הוא
 בישים וכי-שיג לו וכי-תדף לו אולי ישן הוא
 ויקץ: וקראו בקול גדול ויתגדדו במשפכם
 בתרבות וברמתיים עד-ששפך-דם עליהם: והיה
 בשכר הנהגים ויתגבאו עד לעלות המנחה ואידך
 קול ואידך ענה וניצן קשב: ויאמר אליהו לכל-העם
 בשו עלי מיטו כל-העם אלי ונפאו את-מזבח

יהוה הקרום: וניקח אליהו שתיים עשרה אבנים
 ומספר שבטי בני-יעקב אשר היה דבר-החור
 אליו לאמר ישראל יהיה שמך: ויבנה את-האבנים
 מזבח בשם יהוה ומעש תעלה כבית סאתים ורע
 סביב למזבח: וישרף את-העצים ונפח את-הפך
 משם של-העצים: ויאמר סלאו ארבעה כדים מים
 הזקו על-העלה ושל-העצים ויאמר שנו מיטו
 ויאמר שלשו וישלשו: וילכו המים סביב למזבח
 וגם את-התעלה מלא-מים: והיה בעלות הפסחה
 מנש אליהו הנביא ויאמר יהוה אלני אברהם
 יצחק וישראל היום ידוע בראתה אלהים ביקח
 ואני שגדך ויבדדך עשיתי את כל-הדברים
 האלה: ענני יהוה שגני מדעי העם הזה כי-אתה
 יהוה האלהים ואתה הסבת את-לכם את-קמית:
 ותפל אש-יהוה ותאכל את-העלה ואת-העצים
 ואת-האבנים ואת-העפר ואת-המים אשר-בתעלה
 לתקה: והוא פל-העם וישלו על-פניהם ויאמרו
 יהוה הוא האלוהים יהוה הוא האלוהים:

הפסרת ויקהר (כטוהג ספרדים)

במלכים א' ס' ו'
 וישלח המלך שלמה ניקח את-החרם מצר:

וְדָאֵשׁ אֶלְמִנָּה הָיָא מִפְּטוֹחַ נֶפְתְּלִי וְאָבִיו אִישׁ
 עַד הָרֵשׁ גִּחְשָׁת וְיִפְלֵא אֶת־הַחֲקִמָה וְאֶת־הַתְּבוּנָה
 וְאֶת־הַנְּלִיעַת לַעֲשׂוֹת כָּל־מְלָאכָה בְּנִחְשָׁת וַיְבֹא
 אֶל־הַפְּלֶזֶד שְׁלֹמֹה וַיַּעַשׂ אֶת־כָּל־מְלָאכָתוֹ וַיַּצַּר
 אֶת־שְׁנֵי הַעַמּוּדִים גִּחְשָׁת שְׁמֵנָה עֶשְׂרֵה אַמָּה
 קוֹמַת הַעַמּוּד הָאֶחָד וְהָיָה שְׁתֵּי־עֶשְׂרֵה אַמָּה
 יָסַב אֶת־הַעַמּוּד הַשֵּׁנִי וּשְׁמֵי כְתֻרַת עֲשֶׂה לְתַח
 גַּל־רֵאשֵׁי הַעַמּוּדִים מִצַּק גִּחְשָׁת חֲמֵשׁ אַמּוֹת
 קוֹמַת הַכְּתֻרַת הָאֶחָת וְחֲמֵשׁ אַמּוֹת קוֹמַת הַכְּתֻרַת
 הַשֵּׁנִית׃ שְׁכָבִים מַעֲשֶׂה שְׁכָבָה גְדֻלִים מַעֲשֶׂה
 שְׂרָשְׁרוֹת לְכְתֻרַת אֲשֶׁר עַל־רֵאשׁ הַעַמּוּדִים שְׁבַע־
 לַכְּתֻרַת הָאֶחָת וְשְׁבַע־הַכְּתֻרַת הַשֵּׁנִית׃ וַיַּעַשׂ
 אֶת־הַעַמּוּדִים וּשְׁנֵי טוּרִים סָבִיב עַל־הַשְּׁכָבָה
 הָאֶחָת לְכַסּוֹת אֶת־הַכְּתֻרַת אֲשֶׁר עַל־רֵאשׁ הַרְפָּנִים
 גְּבוּ עֲשֶׂה לַכְּתֻרַת הַשֵּׁנִית׃ וְכְתֻרַת אֲשֶׁר עַל־רֵאשׁ
 הַעַמּוּדִים מַעֲשֶׂה שׁוֹשֶׁן בְּאוֹלָם אַרְבַּע אַמּוֹת׃
 וְהַתֻּרַת עַל־שְׁנֵי הַעַמּוּדִים בְּהִמְעַל מְלַעֲמַת
 הַכֶּסֶן אֲשֶׁר לַעֲבֹר הַשְּׁכָבָה וְהַרְפָּנִים מֵאֲחֵים טוּרִים
 סָבִיב עַל הַכְּתֻרַת הַשֵּׁנִית׃ וְהָקַם אֶת־הַעַמּוּדִים
 דְּאוֹלָם הַיִּבְלֵי וְהָקַם אֶת־הַעַמּוּד הַיְמָנִי וַיִּקְרָא אֹתוֹ
 יָסוֹ וְהָקַם אֶת־הַעַמּוּד הַשְּׂמָאלִי וַיִּקְרָא אֹתוֹ
 יִסְבֵּה ב'

שְׁמוֹ בְּעֵז׃ וְעַל רֵאשׁ הַעַמּוּדִים מַעֲשֶׂה שׁוֹשֶׁן
 וְהָקַם מְלָאכָת הַעַמּוּדִים׃ וַיַּעַשׂ אֶת־הַיָּם מִצַּק
 עֲשֶׂה בְּאַמָּה מִשְׁפָּחוֹת עַל־שְׁפָחוֹת עַגְל וְסָבִיב וְחֲמֵשׁ
 בְּאַמָּה קוֹמָתוֹ וְהָיוּ שְׁלֹשִׁים בְּאַמָּה יָסַב אֹתוֹ סָבִיב׃
 וַיַּפְקְעִים מִתַּחַת לְשִׁפְחוֹתוֹ ׀ סָבִיב סָבִיבִים אֹתוֹ עֲשֶׂה
 בְּאַמָּה מִקְפָּיִם אֶת־הַיָּם סָבִיב שְׁנֵי טוּרִים הַפְּקָעִים
 יָצְקִים בְּיַצְקָתוֹ׃ עֵמֶד עַל־שְׁנֵי עֲשֶׂה בְּקֶר שְׁלֹשָׁה
 פָּנִים ׀ צְפוּנָה וְשְׁלֹשָׁה פָּנִים יָפָה וְשְׁלֹשָׁה ׀ פָּנִים
 גְּבוּהָ וְשְׁלֹשָׁה פָּנִים מְזֻרְחָה וְהָיָה עֲלֵיהֶם מְלַמְעֵלָה
 וְכָל־אֲתֻרָתָם בְּיָתֵהּ׃ וַעֲבִדוּ מִסַּח וּשְׁפָחוֹת בְּמַעֲשֶׂה
 שְׁפָחוֹת בְּזֶס פְּרַח שׁוֹשֶׁן אֶלְפִים בַּת יָבִיל׃

הפטרת ויקהל (כמנהג האשכנזים)

וזהו הפסוק פקדו מנחת הספרים והוא שוליאני. וזהו
 פ' שקלים ומערכים על פקדים מן שבע שנים. וזהו ב' ר"ח
 פתח ודורש. וזהו ומערכים ויעש וזרחם ל' פקדו. ופקד פסד
 ויעש וזרחם ס' הפסוק ויקהל נכסדים.

במלכים א' סימן ר.

וַיַּעַשׂ חִירוֹם אֶת־הַכִּיּוֹת וְאֶת־הַיָּעִים וְאֶת־
 הַמְּזֻרְחוֹת וְכָל חֵירוֹם לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַמְּלָאכָה
 אֲשֶׁר עֲשֶׂה לַפְּלֶזֶד שְׁלֹמֹה בֵּית יְהוָה׃ עַמּוּדִים
 שְׁנַיִם וְגִלְת הַכְּתֻרַת אֲשֶׁר־עַל־רֵאשׁ הַעַמּוּדִים
 יִסְבֵּה ב'

שמים ותושבנות שמים לכפות את שמי גלות
הבנות אשר על ראש העמודים: ואת הרמנים
אשר על מאות לשמי השבכות שני טורים רמנים
לשבכה האחת לכפות את שמי גלות הבנות
אשר על פני העמודים: ואת המכנות אשר
ואת הכותל אשר על המכנות: ואת היסודות
ואת הנקוד שנים אשר פחת היסודות: ואת היסודות
ואת היסודות ואת המזקות ואת כל הבליים האלה
אשר עשה חירם למלך שלמה בית יהוה נחשת
סמרט: בכפר תרדן יצקם המלך במעבה האדמה
בין סכות ובין צרתן: ונח שלמה את כל הבליים
כרב מאד מאד לא נתקד משקל הנחשת: בעש
שלמה את כל הבליים אשר בית יהוה את מזבח
הזהב ואת השלחן אשר עליו לחם הפנים והב:
ואת המנורה המש מים ומש משמאל לפני
הדביר זהב סגור ותפוח ותורה והשלכות זהב:
ותפוחות ותמזרות ותפוחות ותפוחות ותפוחות
זהב סגור ותפוחות לדלתות הבית הפנימי לקדש
הקדשים לדלתות הבית לקהל זהב:

כך נספר בין נחמדי, אבל אם היה כל פ' שקלים בני וקהל
לא הפעיל נקודי ועש חרות מ' פ' וקהל.
במלכים א' סימן ד' וז'.

ותשלם כל המלאכה אשר עשה המלך שלמה
בית יהוה וזהב וזהב שלמה את קדשי ודוד אביו את
הבסר ואת הנהב ואת הנבלים נתן באצרות בית
יהוה: או יקח שלמה את זקני ישראל ואת כל
ראשי המפות נשיאי האבות לבני ישראל אל
המלך שלמה וישלםם לתשלוח את ארון ברית
יהוה מעיר דוד היא ציון: ויקבלו אל המלך
שלמה כל איש ישראל בידה האמנים בחרג הוא
הקדש השביעי: וזהב כל הקדש ישראל וישאו
הבוננים את הארון: וישלו את ארון יהוה ואת
הקדש מעד ואת כל דלי הקדש אשר באהל ועלו
אנשים הבוננים ותקוים: ותשלם שלמה וכל ענת
ישראל הפועלים עליו אתו לפני נאדון המזבחים
זמן ובקר אשר לא יספרי ולא יפטי מרב: מבא
הבוננים את ארון ברית יהוה אל מקומו אל דביר
הבית אל קדש הקדשים אל פתח פני הכרובים:
כי תבואים פושעים גנבים אל מקום הארון ומצו
הקרבים על הארון ועל פניו מלמעלה: וזהב

הפדים ויראו ראשי הפדים מן-הקדש על-פני
דביר ולא יראו נדונה והיו שם עד חיים הנח:
מן בארון נק שני לזוה האבנים אשר הנם שם
משה בחדב אשר ברת יהוה עם-פני ישראל
בנאחם מארץ מצרים: ויהי צאאת הכהנים מן
הקדש והעגן מלא את-בית יהוה: ולא יקליו
כהננים לעמד לשרת מפני העגן כי-מלא כבוד
יהוה את-בית יהוה: או אמר שלמה יהוה אמר
לשכן בערפל: בנה בניתי בית זבל לדך מלון
לשבתה עולמים: וסב הפלד את-פניו ויברך
את-פל-קתל ישראל וכל-קתל ישראל עמד:
ויאמר ברוך יהוה אלנו ישראל אשר דבר בפיו
את דוד אבי ויבדו מלא לאמר: מן-היום אשר
הוצאתי את-עמי את-ישראל ממצרים לא-בחרתי
בשיר מפל שבמי ישראל לבנות בית להקות שמי
שם ואבחר ברוד להקות על-עמי ישראל: והיה
אם-לבב דוד אבי לבנות בית לשם יהוה אלתי
ישראל: ויאמר יהוה אל-דוד אבי ען אשר היה
עם-לברך לבנות בית לשמי הטיבות כי היה עם-
לברך: רק אשה לא תבנה הבית כי אם-בנות
היוצא מחלצה היא-ויבנה הבית לשמי: והקם

יהוה את-דרכת אשר דבר ואקם פנות דוד אבי
העשב ו על-פסא ישראל כאשר דבר יהוה ואבנה
הבית לשם יהוה אלתי ישראל: ואשים שם מקום
לארון אשר-שם ברית יהוה אשר ברית עם-אבותינו
בהוציא אתם מארץ מצרים:

המטרת פרישת שקלים

אם-סיד קרן מהטלו כי כי תשא עד לכפר על נמשוחיכם
כל מוסליס המסרדים במלכים כי סימן יא:

בכרות יהודיע את-הברית בין יהוה ובין הפלד
ובין העם להקות לעם ליהוה ובין הפלד ובין
העם: תבוא כל-עם הארץ בית-הפעל והוצרו
את-מוקדתי ואת-צלטיו שפרו היטב ואת מלון
בתון הפעל הרגו לפני המוקבות והשים הבקון
פקדת על-בית יהוה: בנקח את-שכני המאוח
ואת-הברי ואת-הרצים ואת כל-עם הארץ
מניחו את-הפלד מבית יהוה תבואו הוד-אשר
הרצים ברת הפלד בשב על-פסא הפלדים:
נשימה כל-עם הארץ והעיר טקמה ואת-עתליו
טקמו בחדב בית הפלד:

כאן מתחילים האשכנזים:

בד שבע שנים יהואש במלכו בשנת שבע
 ליהוא מלך יהואש וארבעים שנה מלך בירושלם
 ושם אמו צביה מבאר שבע: ויש יהואש הנער
 בעני יהוא כל ימיו אשר הורו יהודע הכהן:
 רק הבמות לאסרו עוד העם מזבחים ומקשרים
 בבמות: ולאמר יהואש אל הכהנים כל כסף
 הקדשים אשר יבא בית יהוא כסף עזר איש
 כסף נפשות ערבו כל כסף אשר יעלה על לבי
 איש להביא בית יהוא: יקחו להם הכהנים איש
 טאת מברו ולם יחוקו את צדק הבית לכל אשר
 ימצא שם צדק: והיו בשנת עשרים ושלוש שנה
 למלך יהואש לא חוקו הכהנים את צדק הבית:
 מקרא המלך יהואש ליהודע הכהן ולכהנים ולאמר
 אלהם מדוע אינכם חוקים את צדק הבית ושלח
 אל תקחו כסף טאת מברכם כי לצדק הבית
 תחנהו: ואזו הכהנים לבלתי קחת כסף טאת
 העם ולבלתי חוק את צדק הבית: ויש יהודע
 הכהן ארון אחד נקב הד גדלו ונתן ארו אל
 הסוגם מיםין בבוא איש בית יהוא ונתנו ששה
 סנהנים שמי טף את כל הכסף הטיבא בית

יהוא: והיו בראותם צדק הכסף בארון ועל
 ספר המלך והכהן גדול נצחו וקמו את הכסף
 הנמצא בית יהוא: ונתנו את הכסף המכין על
 ידו עשו הפלאכה הספקרים בית יהוא ויצאו
 לחרשי העין ולבנים העשים בית יהוא: ולגדלים
 ודחציני האבן ולקנות עצים ואבני מהצב לנעק
 את צדק בית יהוא ולכל אשר יצא על הבית
 לחזקה: אך לא עשה בית יהוא ספות כסף
 מזרות מזרות וצצרות כל כלי זהב וכל כסף
 מד הכסף הטיבא בית יהוא: כד לעשו הפלאכה
 יגרו וחקו בו את בית יהוא: ולא יתשבו את
 האנשים אשר נתנו את הכסף עליהם לתת לעשו
 הפלאכה כי באמנה הם עשים: כסף אשם וכסף
 כפואות לא יבא בית יהוא לכהנים יהוי:

קריאה למפסיד בפרשת זכור. נספח ב כי תשא:

זכור את אשר עשה לה עמלק בהרדף בצאתכם
 מצרים: אשר קרד בהרדף ונגב בד כל הנחשלים
 אחריו ואתה ענה ונגע ולא ירא אלהים: ותורה
 בהנים יהוא אלתה: לה מכל איבך מסביב
 בארץ אשר יהוא אלתה נתן לה נחלה לרשמה
 תסתח את זכר עמלק ממחת השמים לא תשכח:

הפסרת פרשת זכור

שמואל א' סימן טז.

ויאמר שמואל אל-שאויל אתי שלח יהוה למשחה למלך על-עמון על-ישראל ועתה שמש לקול דברי יהוה: כן נחלים סלמכתי:

בה אמר יהוה צבאות פקדתי את אשר-עשה עמלק לישראל אשר-שם לו בדרך בעלתו מצרים: עתה לך והביתה את-עמלק והחרמתם את-כל-אשר-לו ולא תחמל עליו והמטה מאיש עד-אשה מעולל ועד-ינקט משור ועד-שה מגמל ועד-חמור: ושפט שאויל את-העם נפקדם בשללים מאתים אלף רגלי ועשרת אלפים את-איש יהודה: ויבא שאויל עד-עיר עמלק וירב בנחל: ויאמר שאויל אל-תקיני לכו סרו רחי סתוד עמלקי פן-אספה עמו ואתה עשיתה הסד עם-כל-בני ישראל בעלותם מצרים ויסד קיני סתוד עמלק: ויך שאויל את-עמלק מחוילה בואה שור אשר על-פני מצרים: ותפש את-אנג מלך עמלק הז ואת-כל-העם החרים לסי-תרכ: תחמל שאויל והעם על-אנג ועל-מיטב הזאן והבקר והמשנים ועל-הקרים ועל-כל-הטוב ולא אם

הפסרת פרשת זכור

תחריטם וכל-המלאכה נמכרה ונמס אותה החריטו: וידי דברי יהוה אל-שמואל לאמר: גחמתי כר המלכתי את-שאויל למלך כי-שב מאחרי וארד דברי לא הקים ויחר לשמואל ויזעק אל-יהוה כל-הלילה: וישכם שמואל לקראת שאויל בבקר ויגד לשמואל לאמר בא-שאויל הפרסלה והנה מאיב לו יד וישב ויעבד ויגד הגלגל: ויבא שמואל אל-שאויל ויאמר לו שאויל ברוך אתה ליהוה הקיטתי את-דברי יהוה: ויאמר שמואל ומה קול-הזאן הזה באזני וקול הבקר אשר אנכי שמע: ויאמר שאויל מעמלקי הביאים אשר תמל העם על-מיטב הזאן והבקר למען זבח ליהוה יחידי ואת-דויתר החרמני: ויאמר שמואל אל-שאויל הך ואנידה לך את אשר דבר יהוה אלי הגלגל ויאמר לו דבר: ויאמר שמואל הלא אם-קטן אתה בעיניך ראש שבטי ישראל אתה משחה ויהוה למלך על-ישראל: ומשחת יהוה בדרך ויאמר לך ותחמטה את-הקסאים את-עמלק ונלחמתי בו עד-פלותם אתם: ולמה לא-שמעת בקול יהוה ותעט אל-השילל ותעט הכע בגעני דעה: ויאמר שאויל אל-שמואל אשר שמעתי

בְּקוֹל יְהוָה וְאֶלֶף בְּדָבָר אֲשֶׁר-שָׁלַחֵנִי יְהוָה וְאֵלֵי
 אֶת-אַנְגְּלֵי מַלְאָכָי וְאֶת-עַמְלֵק הַחֲרֹמְטִי: וַיִּקַּח
 הָעָם מִהַשְּׁלָל צֹאן וּבָקָר וְרֹאשֵׁי הַחֲרָם לְזִבְחַת
 לַיהוָה אֱלֹהֵיהֶם בְּבִלְבָּל: וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל הַחֹפֵץ לַיהוָה
 בְּעֹלוֹת וּבִזְבָּחִים בְּשֹׁמֵעַ בְּקוֹל יְהוָה הֲבֵרָה שְׁמֵעַ
 מִזְבַּח טוֹב לְחַקְשֵׁיב מִחֶלֶב אֵילִים: כִּי הִפְאֵת-
 קַסֵּם מְרִי וְאֵין וַיִּתְּרִים הַמַּצֵּד עֵין מֵאִסָּף אֶת-דָּבָר
 יְהוָה וַיִּמְאָסָף מִמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר שְׂאִיל אֶל-שְׂמוּאֵל
 חֲסֹאתִי כִּי-עֲבַרְתִּי אֶת-פִּי יְהוָה וְאֶת-דְּבָרֶיהָ כִּי
 יִרְאֵה אֶת-הָעָם וְאֲשַׁמֵּעַ בְּקוֹלָם: וְעַתָּה שָׂא נֹא
 אֶת-חֲסֹאתִי וְשׁוּב עִמִּי וְאֲשַׁתְּחֶה לַיהוָה: וַיֹּאמֶר
 שְׂמוּאֵל אֶל-שְׂאִיל לֹא אֲשׁוּב עִמָּךְ כִּי מֵאִסָּפֶיךָ
 אֶת-דָּבָר יְהוָה וַיִּמְאָסָף יְהוָה מִהוֹיֹת מַלְאָכָי עַל-
 יִשְׂרָאֵל: וַיִּסַּב שְׂמוּאֵל לְלֶכֶת וַיַּחֲזֵק בְּגָבֵי-מַעֲלֹו
 וַיִּקְרַע: וַיֹּאמֶר אֵלָיו שְׂמוּאֵל קְרַע יְהוָה אֶת-מַמְלַכּוֹת
 יִשְׂרָאֵל מֵעַלְיָךְ הַיּוֹם וּבִתְּהֵי לְרַעַף הַסּוֹב מִמֶּךָ:
 וְגַם גִּצְחַ יִשְׂרָאֵל לֹא יִשְׁתָּךְ וְלֹא יִחָם כִּי לֹא אָדָם
 הוּא לְהִנָּחֵם: וַיֹּאמֶר חֲסֹאתִי עַתָּה בְּבִדְנִי נֹא נִגְדֵה
 וְכִנִּי עִמִּי וְנִגְדֵה יִשְׂרָאֵל וְשׁוּב עִמִּי וְאֲשַׁתְּחֶה לַיהוָה
 אֱלֹהֶיךָ: וַיִּשָּׁב שְׂמוּאֵל אַחֲרַי שְׂאִיל וַיִּשְׁתַּחֲוֶה שְׂאִיל
 לַיהוָה: וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל הַגִּישׁוּ אֵלַי אֶת-אַנְגְּלֵי מַלְאָכָי

שְׂמִיךְ וַיִּלְךְ אֵלָיו אַנְגְּלֵי מַעֲדָנָת וַיֹּאמֶר אַנְגְּלֵי אֵין סָר
 מִרְחֹמֹת: וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל כִּי אֲשֶׁר שָׁלַח נְשִׁים
 הַדָּבָר בְּנֵי-תִשְׁבֵּל מִנְּשִׁים אִמָּה וַיִּשְׁפָּף שְׂמוּאֵל
 אֶת-אַנְגְּלֵי לִפְנֵי יְהוָה בְּבִלְבָּל: וַיִּלְךְ שְׂמוּאֵל הַרְמַתָּה
 וַיִּשְׁאִיל עֲלָהּ אֶל-בֵּיתוֹ וַיִּבְעַת שְׂאִיל:

קריאה למפטיר בפרשת פרה

פסוקים פסוק וזאת חקת התורה (צמחני יט) עד סוף ספוק.

וַדָּבָר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן לֵאמֹר: זֹאת
 חֲקַת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר-צִוָּה יְהוָה לֵאמֹר דָּבָר וְאֶל-
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלָיֶךָ פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר
 אֵין-בָּהּ מוֹם אֲשֶׁר לֹא-עֵלָה עָלֶיהָ עַל: וּבְתָמָם
 אֲתָה אֶל-אַלְעָזָר הַכֹּהֵן וְהוֹצִיָא אֹתָהּ אֶל-מַחֲוֵץ
 לַמִּזְבֵּחַ וְשָׁחַט אֹתָהּ לִפְנֵינוּ: וְלָקַח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן
 מִדָּמָהּ בְּאֶזְבֵּעֹו וְהִזָּה אֶל-נֹכַח פְּנֵי אֹהֶל-מוֹעֵד
 מִדָּמָהּ שֶׁבַע פְּעָמִים: וְשָׂרַף אֶת-הַפָּרָה לְעֵינֵינוּ אֶת-
 עֹדָה וְאֶת-בְּשָׂרָהּ וְאֶת-דָּמָהּ עַל-פְּרֹשֶׁה יִשְׂרָף:
 וְלָקַח הַכֹּהֵן עֵץ אֲרֹז וְאֹזֵב וַיִּשְׂנֵי תוֹלַעַת וְהִשְׁלִיךְ
 אֶל-הַיָּדָיִם שְׂרַפַת הַפָּרָה: וַיִּכְסֵם בְּגָדָיו הַכֹּהֵן וַיִּמָּן
 בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְאַחַר יָבֹא אֶל-הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמָה הַכֹּהֵן
 עַד-הָעֶרֶב: וְהִשְׂרַף אֹתָהּ וַיִּכְסֵם בְּגָדָיו בַּמַּיִם וַיִּמָּן

בשרו במים וטמא עד הערב: ואסף איש שהור
 גאת אסר הפרה והצית כחיוץ למחנה במקום
 שהור והיתה לעזת בני ישראל למשמרת למי נדה
 חטאת הוא: וכבס האסף את אסר הפרה את
 בגדיו וטמא עד הערב והיתה לבגני ישראל ולכל
 הבר בתוכם לחקת עולם: הנגע בבת לכל נפש
 אדם וטמא שבעת ימים: היא ותחטא בו ביום
 השלישי וביום השביעי יטדר ואם לא תחטא
 ביום השלישי וביום השביעי לא יטהר: כל הנגע
 בבת בנפש האדם אשר ימות ולא יחטא את
 משכן יהוה טמא ונברתה הנפש הנזק מישראל
 פי מי נדה לא ינק עליו טמא יהיה עוד טמאתו
 בו: זאת החזרה אדם בגימות באהל כל הנזק
 אל האהל וכל אשר באהל יטמא שבעת ימים:
 וכל כלי כחות אשר אין צמיד פתיל עליו טמא
 הוא: וכל אשר יגע על בגני השדה בחלל הרב
 או במת או בעצם אדם או בקבר יטמא שבעת
 ימים: ולקחו לטמא מעפר שרפת החטאת ונתן
 עליו מים חיים אל כלי: ולקח אוזב וטבל במים
 שיש שהור והזה על האהל ועל כל הבתים ועל
 הנפשות אשר היו שם ועל הנגע בעצם או בחלל

או במת או בקבר: והזה שהור על הטמא ביום
 השלישי וביום השביעי וחסאו ביום השביעי וכבס
 בגדיו ורחץ במים וטהר בערב: ואיש אשר יטמא
 ולא יחטא ונברתה הנפש הנזק הוא מתוך הקהל
 פי את מקדש יהוה טמא מי נדה לא ינק עליו
 טמא הוא: והיתה להם לחקת עולם ויטהר מי
 נדה וכבס בגדיו והנגע בפי נדה יטמא עד
 הערב: וכל אשר יגע בו הטמא יטמא ותנפש
 חפצת הטמא עד הערב:

הפטרת פרשת פרה

ביוקאל סימן לו.

מתי דברי יהוה אלי לאמר: בן אדם בית
 ישראל ישבים על אדמתם ויטמאו אותה בדרבם
 ובעלילותם פטמאת הנפה היתה דרבם לפני:
 ואשפך דמתי עליהם על בדם אשר שפכו על
 הארץ ובגלוליתם סמאחה: ואפיץ אותם במים
 נזרו פארצות בדרבם ובעלילותם שפטמים:
 נכזב אל הנזים אשר באו שם ויחללו את שם
 קדשי באמר להם עם יהוה אלה ומאדו צאו:
 נאחמל על שם קדשי אשר חללה בית ישראל

בגוים אשר באו שמה: לכן אמר לבית ישראל
 כה אמר אדני יהוה לא למענכם אני עשה בית
 ישראל כי אם ללשם קדשי אשר חללתם בגוים
 אשר באהם שם: וקדשתי את שמי הגדול
 הקהל בגוים אשר חללתם בתוכם וידעו הגוים
 כי אני יהוה נאם אדני יהוה בהקדשי בקם
 לעיניכם: ולקחתי אתכם מן הגוים וקבצתי
 אתכם מכל הארצות והבאתי אתכם אל
 אדמתכם: וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם
 מכל טמאותיכם ומכל גלוליכם אשר אתכם:
 ונתתי לכם לב חדש ורוח חדש אתן בקרבכם
 וקשרתי את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב
 בשר: ואת רוחי אתן בקרבכם ועשיתי את
 אשר בקולי תלכו ומשפט תשמרו ועשיתם:
 ולשבתם בארץ אשר נתתי לאבותיכם והייתם לי
 לשם ואני אהיה לכם לאלהים: והושעת אתכם
 מכל טמאותיכם וקראתי אל הדג והרפתי אותו
 ולא אתן עליכם רעב: והרפתי את פרי העץ
 והתנובת השחה למען אשר לא תקחו עוד נרפה
 רעב בגוים: וזכרתם את דרכיכם הרעים
 ומעליכם אשר לא טובים ונקמתם בפניכם על

שונתיכם ועל תועבותיכם: לא למענכם אני עשה
 נאם אדני יהוה יודע לכם בושו והקלמו מדרכיכם
 בית ישראל: כה אמר אדני יהוה ביום טהרתי
 אתכם מכל עונותיכם והושבתי את הערים וגבנו
 החרבות: והארץ הנשמה תעבד פחת אשר
 היתה שממה לעיני כל עובר: ואמרו הארץ הלוא
 הנשמה היתה בגדעון והערים החרבות והנשמות
 והנהרסות בצורות ישובו: וידעו הגוים אשר
 ישארו סביבותיכם כי אני יהוה בליתי הנהרסות
 ונשעתי הנשמה אני יהוה דברתי ועשיתי:

מן פסיען ספרדים.

כה אמר אדני יהוה עוד זאת אהרש לבית
 ישראל לעשות להם ארפה אתם בצאן אדם:
 בצאן קדשים בצאן ירושלים במועדיה בן תהינה
 הערים החרבות מלאות צאן אדם וידעו כי
 אני יהוה:

המסרת פרשת החודש

פרו למסור ע' בא חסלנו כ' החדש הזה לכם פר
 עסקל, ונעניק ביוזקאל סמן פה.
 כל העם הארץ יהיו אל התרומה הזאת לגשיא

בְּיִשְׂרָאֵל: וְעַל־הַנְּשִׂיא יְהִיָּה הַעֲוֹלוֹת וְהַמִּנְהוּג
וְהַנְּסֻךְ בְּחַגִּים וּבַחֲדָשִׁים וּבַשְּׁבֻחוֹת בְּכָל־מוֹעֲדוֹ
בֵּית יִשְׂרָאֵל הוּא יַעֲשֶׂה אֶת־הַחֲטָאֹת וְאֶת־הַמִּנְהוּגָה
וְאֶת־הַעֲוֹלָה וְאֶת־הַשְּׁלֵמִים לְכַפֵּר בְּעַד בֵּית־
יִשְׂרָאֵל:

כאן מתחילים הספרים.

בְּהִיאָמַר אֲדַבֵּר יְהוָה בְּרֵאשֹׁן בְּאֶחָד לַחֲדָשׁ
תִּקַּח פֶּרֶךְ בְּרִבְבָקָר חֲמִים וְחֲטָאֹת אֶת־הַמִּקְרָשׁ:
וְלִקַּח חֲבִילֵן מִדָּם הַחֲטָאֹת וְנָתַן אֶל־מִזְבֵּחַ הַבַּיִת
וְאֶל־אַרְבַּע פְּנוֹת הַעֲזָרָה לַמִּזְבֵּחַ וְעַל־מִזְבֵּחַ שֶׁעַר
הַחֲצֵר הַפְּנִימִית: וְכֵן תַּעֲשֶׂה בְּשִׁבְעָה בְּחֹדֶשׁ
מֵאִישׁ שִׁנָּה וּמִפְתֵּי וּבְפִתּוֹת אֶת־הַבַּיִת: בְּרֵאשֹׁן
בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר יוֹם לַחֲדָשׁ יְהִיָּה לָכֶם הַפֶּסַח חֲג
שְׁבַעֲוֹת יָמִים מִצִּיּוֹת יֵאָכֵל: וְעֲשֶׂה הַנְּשִׂיא בַּיּוֹם
הַהוּא בַּעֲדוֹ וּבְעַד כָּל־עַם הָאָרֶץ פֶּר הַחֲטָאֹת:
וְשִׁבְעַת יְמֵי־הַחֲג יַעֲשֶׂה עֹלָה לַיהוָה שְׁבַעֲת פָּרִים
וְשִׁבְעַת אֵילִים חֲמִימִים לַיּוֹם שְׁבַעֲת הַיָּמִים וְהַחֲטָאֹת
שֶׁעִיר עֹזִים לַיּוֹם: וּמִנְחַח אֵיפָה לֶפֶר וְאֵיפָה לְאֵיל
יַעֲשֶׂה וְשִׁמֵן הֵן לְאֵיפָה: בְּשִׁבְעֵי בַחֲמִשָּׁה עָשָׂר
יוֹם לַחֲדָשׁ בְּחֲג יַעֲשֶׂה כְּאֵלֶּה שְׁבַעֲת הַיָּמִים
בַּחֲטָאֹת בַּעֲלָה וּבַמִּנְחָה וּבְשִׁמֵן: בְּהִיאָמַר אֲדַבֵּר

יְהוָה שֶׁעַר הַחֲצֵר הַפְּנִימִית הַפְּנִיָּה קָדִים יְהִיָּה כְּגֹר
שִׁשָּׁת יָמִים הַפְּעֻשָׁה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיט יִפְתַּח וּבַיּוֹם
הַחֲדָשׁ יִפְתַּח: וּבֹא הַנְּשִׂיא דְרָךְ אֵילִם הַשֶּׁעַר
מִחוּץ וְעַמֵּד עַל־מִזְבֵּחַ הַשֶּׁעַר וְעִשׂוּ הַכֹּהֲנִים אֶת
עֹלָתוֹ וְאֶת שְׁלֵמָיו וְהַשְּׁתַחֲוֹת עַל־מִפְתַּן הַשֶּׁעַר
וְיָצֵא וְהַשֶּׁעַר לֹא־יִסָּבֵר עַד הָעֶרֶב: וְהַשְּׁתַחֲוֹו עִם
הָאָרֶץ פִּתַּח הַשֶּׁעַר הַהוּא בְּשִׁבְחוֹת וּבְחֲדָשִׁים
לְפָנַי יְהוָה: וְהַעֲוֹלָה אֲשֶׁר־יִקְרַב הַנְּשִׂיא לַיהוָה
בַּיּוֹם הַשְּׁבִיט שְׁשָׁה כִּבְשִׁים חֲמִימִים וְאֵיל חֲמִים:
וּמִנְחַח אֵיפָה לְאֵיל וְלִכְבָּשִׁים מִנְחַח מִסַּת יָדוֹ
וְשִׁמֵן הֵן לְאֵיפָה: וּבַיּוֹם הַחֲדָשׁ פֶּר בֶּן־בָּקָר
חֲמִימִם וְשִׁשָּׁת כִּבְשִׁים וְאֵיל חֲמִימִם יִהְיֶה: וְאֵיפָה
לֶפֶר וְאֵיפָה לְאֵיל יַעֲשֶׂה מִנְחָה וְלִכְבָּשִׁים בְּאֶשֶׁר
חֲשִׁיב יָדוֹ וְשִׁמֵן הֵן לְאֵיפָה: וּבְבֹא הַנְּשִׂיא דְרָךְ
אֵילִם הַשֶּׁעַר יְבֹא וּבְדֶרְכּוֹ יָצֵא: וּבְבֹאוֹ עַם־הָאָרֶץ
לְפָנַי יְהוָה בַּפְּעֻעִדִים הַבֹּא דְרָךְ שֶׁעַר צְפוֹן
קְהַשְׁתַּחוּת יָצֵא דְרָךְ־שֶׁעַר נֶגֶב וְהַבֹּא דְרָךְ־שֶׁעַר
נֶגֶב יָצֵא דְרָךְ שֶׁעַר צְפוֹנָה לֹא יִשׁוּב דְרָךְ הַשֶּׁעַר
אֲשֶׁר בָּא בוֹ כִּי נִכְדוּ יָצֵאוּ: וְהַנְּשִׂיא בְּתוֹכֶם בְּבֹאֵם
יְבֹא וּבְצֵאתֶם יָצֵאוּ: וּבְחַגִּים וּבַפְּעֻעִדִים תִּדְרֹג
הַמִּנְחָה אֵיפָה לֶפֶר וְאֵיפָה לְאֵיל וְלִכְבָּשִׁים מִסַּת

יָצֵא ק

ידו ושמן היו לאיפה: וכי תעשה הנשיא נדבה
 עולה או שלמים נדבה ליהוה ופתח לו את
 השער הפנה קדים ועשה את עלתו ואת שלמו
 כאשר יעשה ביום השבת ויצא וסגר את השער
 אחרי צאתו: וכבש בן שנתי המים תעשה עולה
 ליום ליהוה בבקר בבקר תעשה אתו: ומנחה
 תעשה עליו בבקר בבקר שלישית האיפה ושמן
 שלישית הקין לרם את הפלל מנחה ליהוה הקטן
 עולם תמיד: יעשו את הבבש ואת המנחה ואת
 השמן בבקר בבקר עולת תמיד: זה סוף הפסחה.

בה ראש אדני יהוה ביריפון הנשיא מתנה לאיש
 מבניו נחלתו היא לבניו תהיה אהותם היא
 בנחלה: וכיריפון מתנה מבחלתו לאחד מעבדיו
 ותהיה לו עד שנת הריוד ושבת לנשיא אש
 נחלתו בניו להם תהיה: ולא יקח הנשיא מבחלת
 העם להונתם מאהותם מאחוזתו ינחל את בני
 למען אשר לא יפצו עמי איש מאחוזתו:

קראוה למספר בשבת הראש וד' ש'

בשבת הראש חלו עליהם בני ישראל קדש ונאמר נדב' ע' ספחה
 ולעמים קדש לילה. ותפסל צי פניו חלפה ע':

וביום השבת שני כבשים בני שנה תמימים
 ושני עשרים סלת מנחה גלולה בשמן ותקנו:
 עלת שבת בשבתו על עלת התמיד ותקנה:
 ובראשי חדשיכם תקריבו עליה ליהוה פרים
 בני בקר שנים ואיל אחד פקשים בני שנה שבעה
 תמימים: ושלושה עשרים סלת מנחה גלולה
 בשמן לפי האחד ושני עשרים סלת מנחה גלולה
 בשמן לאיל האחד: ועשרן עשרון סלת מנחה
 גלולה בשמן לבבש האחד עליה רים גיחה אשה
 ל': ותקדוהם חצי הקין יהיה לפר ושלשית הקין
 לאל וריבשת הקין לבבש יין ואת עלת חודש
 תחדשו לחודש השנה: ושלוש צנים אחד לנפאח
 צי על עלת תמיד יעשה ותקנו:

הפסחה שבת הראש וד' ש'

כספיה סוף טז

זה אשר ידוה השמים נבא ותעזר תום הול
 שרצה בית אשר תבגלו וירצה טקום סקטתו
 ופתח על צדו ידו וירצה ביתו בלילה סוף

חמסרה לשבת הראש וחדש

יהוה ואלהיך אביט אל עמי ויבכה ויהי ויחן על
דבריו: שוחט השור מכה אל שובח השנה עתה
לכב מענה מנהו דסחור מוקד לכה סכר
און גסרמה בחרו בודכיהם ובשקוציהם נמסם
חפצה: גם אני אכבד בתעללהם ומנהלם אבא
להם ישן קראתי ואין עתה דברתי ולא שמעו
ויעשו הרע בעיני ובאשר לא חפצתי בקרוי:
שמעו דבר יהוה קודמים אל דברו אמרו אנחנו
שאנאיכם מעדיכם למען שמי יכבד יהוה ויראה
בשמחהם ותם יבשו: קול שאון סעיד קול
מחיל קול יהוה משלם גמול לאיכס: גמורם
תחיל ילדה גמורם יבוא תכל לה והמליטה זכר:
מי שמע בואת כי ראה באלה העינל אלן ביום
אחד אמר ילד מי פעם אחת בידלה גסריתה
ציון את בנייה: תאני אשכיר ולא אוליד יאמר
יהוה אמרני המליד ועצתי אמר אלוקי: שמתי
את ירושקם וילדו בה גד אהביה שישו אשה
קטנה קל תפוח אפלים עקרה למשנה יבוישקתם
משד תרומיה למשן תמסו והתענותם מין בברז
ערכו ו אמר יהוה הנני נשד אליה בעד שלום
ובנול שומעו קבד נמים וינקתם על צד תגשאו

חמסרה לשבת הראש וחדש

ועל דברים השמיעו: באיש אשר אפו התקמו
גן אנכי אנתמם וכירושלם חתמו: וראיתם
ישל לבכם ועצמותיכם גישא תפרתנה וקדעה
יד יהוה את עבדיו ועם את אלכיו: קידמה יהוה
באש יבוא וכפופה מרובתיו להשיב בתמה אפו
ובעתו בלתי אש: כי באש יהוה נשפט ובחר בו
אשר כל אשר ודני תללי יהוה: המתקדשים
ותקפוזרים אל הנצח אתר אחת בתוך אכלי אשר
עשיר והשקן והשכר ידיו יספו נאם יהוה:
ואנכי מעשיהם ומחשבותיהם באה לקבץ את כל
הנמים והלשונות וביא ודאו את קבודי: ושמתי
בהם אוח ושלקתי מהם פליטים אל הגוים
פרשיש פה ויהו משבי קשת חובל ויגן האנים
תדוקים אשר לא שמעו את שמעי ולא דאו את
קבודי והגידו את קבודי בנמים: ותביאו את
כל אחיכם וכל תפוחים ו מנחה ליהוה בפסחים
תרכב ובאפים ובקדוים ובקדויות על פה
קדשי ירושקם אמר יהוה באשר יביאו בני
ישראל את המנחה בכל סהור פיה יתקו: גם
מהם אמת לבנים לקיים אמר יהוה: כי באשר
השמים תתעשים והארץ תתדשה אשר אני עשית

הפטרה לשבת וראש חדש
 עמדים לפני גאם יהוה בן יעמר ורעכם ושקכם
 והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבוא
 כל בשר להשתחוות לפני אמר יהוה ויצאו וראו
 בפני האנשים הפושטים כי כי תודעתם לא
 חמית ואשם לא תכבה והיו בראון לכל בשר
 והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו
 יבוא כל בשר להשתחוות לפני אמר יהוה:

הפטרה לערב רח שחל בשבת

בשמואל א' סי' כ.

ואמר לו יהונתן סתר חדש ונפקדתי כי יפקד
 מושבתי: ושלשה חרד מאד ובאת אל המקום
 אשר יספרת שם ביום הפעטה וישבת אצל
 האבן האל: ואני שלשת החצאים צנה אורח
 לשלחתי למטרה: והנה אשלח את הנגש לך
 מצא את החצאים אם אמר אמר לנער הנני
 מחצים: ומן ונחה קחני ובאה כי שקום לך
 וצני דבר חיה יהוה: ואם בנה אמר קטלם חנה
 החצאים מסת והקאה לך כי שלחה יהוה: ותדבר
 שער דברני אני ואמה חנה יהוה ביני ובינה עד

חמשה לשיב רח שחל בשבת

שלום: ויסתר הוד בשדה יהוה סודש בשוב המלך
 אל הלחם לאכול וישב המלך על מושבו בפעם
 בפעם אל מושב המלך ויהוה יושב אבנך
 מצד שאול ויפקד מקום הוד: ולא דבר שאול
 מאומה ביום ההוא כי אטר מקרה הוא בלתי
 סהור הוא בילא סהור: והיו מספרת החדש
 השני ויפקד מקום הוד ויאמר שאול אל יהונתן
 בני מדוע לא בא בדישי נסחמול נסחיים אל
 הלחם: וישן יהונתן את שאול נשאל נשאל הך
 מעשרי ערבית לחם: ואמר שלחני נא כי נכח
 משפחה לנו בעיר והיא צנה לי אחי ועמה אמי
 מצאתי הן בעיניך אמלטה נא ואראה את אה
 מלכך לא בא אל שלחן המלך: ויסר את
 שאול ביהונתן ויאמר לו קדג ענת הסודות הלווא
 נעמי ברכוך אמה לבדישי ללשתי ולבשת
 שרת אמר: כי כל הנשים אשר בדישי תי עלי
 האדמה לא תפון אמה ומלכתך ועמה שלח וקח
 אמו אלי כי בדישת הוא: וישן יהונתן את שאול
 אבני ויאמר אליו למה יסת מה עשה: ויסל
 שאול את חבתי עליו לחבתי מדוע יהונתן בדי
 בלה הוא פעם אבני להסיה את הוד: וינס

הפסוק לערב רחל שחל בשבת

יהונתן כעם השלחן החרירי אף ולא אכל ביום
 סתורש השני לחם כי נעצב אל ידוד כי הכלם
 אביו: ויהי כבקר ויצא יהונתן השורה למען הית
 ונשר קטן עמו: ויאמר לנער רץ מצאנא את
 החצים אשר אנכי מורה הנער רץ והוא יורה
 החצי לתעבור: ויבא הנער עד מקום החצי אשר
 ירה יהונתן ויקרא יהונתן אחרי הנער ויאמר
 הלא החצי ספק והלאה: ויקרא יהונתן אחרי
 הנער מורה חושה אל תעמד וילקט נער יהונתן
 את החצים ויבא אל אדניו: והנער לא ידע מאומה
 אף יהונתן ודוד ידעו את הדבר: ויהי יהונתן
 את דליו אל הנער אשר לו ויאמר לו לך הבוא
 העיר: הנער בא ודוד קם מאצל הנגב ויפל
 לאפיו ארצה וישתחו שלש פעמים וישקו: איש
 את רגלו ויבכו איש את רגלו עד דתה הקביל:
 ויאמר יהונתן לדוד לך לשלום אשר ישבעט
 שנינו אנתנו בשם יהוה לאמר יהוה יתה: כיני
 וכניו יבין נרשי יבין נרשן עד עולם:

תפלה שחיה לשם

סדר קימה

שמיני עשר עשרה יקום וישלח

מונה אני לפניך מלך חי וקיים שהתחננת בי
נשמתו בקמלה רבה אמנותך:

יקום משהו סיבך סוכר כמילה יסמיל לבך כמשהו

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר קדשנו
במצותיו וצונו על גמילת נדמים:

כל מיני כמשהו לרכי בין בחיים בין קדמים יבך:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר יצו
את האדם בקדמה ובראנו ונקבים ונקבים
חלולים חלולים גלוי וידוע לפני כפא כבודך
שאים יסתם אדו מדים. או אם יסתם אדו מדים.
אי אפשר להתקיים אמילו שעה אחת: ברוך
אתה יי רופא כל בשר ומקליא לעשותו.

שמיני עשר עשרה

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר קדשנו
במצותיו וצונו על גמילת נדמים:

סוד קסח

יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי שאתה
 חשוכה מצות ציצית לספקה באלו קימתי
 בגל פרסיה ודקדוקיה ובגנותיה ותרתי מצות
 התלמים בה אמן סלה:

עשיפות מלית גדול

בשם כתיבו ציורו של שלום גדול קודם כחם יחד לול סמקיס
 ברבי נפשי את יי אלהי גדלת מאד. הוד והדר
 לקשת. עשה אור בשלמה. נוטה שמים ביהשת
 קודם עשיפות שלום יאמר זכ

לשם יחוד קודשא ברין הוא ושכינתיה בדתיה
 קדמינו ליהוד שם יהי ברה ביהנדא שלום
 בשם כל ישראל. רבינו מתעשר נופי בציצית
 וכן מתעשר נשמתו ורמיה איברי ושסה גדי
 באור הציצית העולה תרתי. והשם שאני
 מתבספה במלית בעולם הזה בן אוקה לחילוק
 ונדגו וקמלית נאה לעולם תבא ועל יי מצות
 ציצית יבצלו נפשי רוחי ונשמתו התבלתי מן
 תחיצתים תפולית יפרוש כנסיו עליהם ויעלם
 בישו עיר קנו על גלגלי עדה יסמא סמקיס

עשיפות מלית גדול
 מצות ציצית לפני הקדוש ברך הוא באלו
 קימתי בגל פרסיה ודקדוקיה ובגנותיה ותרתי
 מצות התלמים בה אמן סלה:
 ברך אמה יי אלהינו סלף העולם אשר קדשנו
 במצותיו וצונו להתעשר בציצית:

יכנס לשמו בעלים וישלם זכ

מה יקר חסדך אלהים ויגוי אדם בצל כנסיה
 תחסיון: ירוון מדשן ביתך ונחל עדנה
 תשקם: פי עפה מקור חיים באורה נראה אור:
 קשר חסדך ליודעיה ועדקתך לישרי לב:

תפלה קודם התפלה

בזה אלהי ואמר רבון עלמין דאנת הא חד ולא בתשון
 אנת הא עלאה על כל עלאין סמיא דכל סמיין
 ליה משוכה סמיא בך כלל. אנת הא דאפקית עשי
 תקתין גדין להו עשר סמיין לאנגא בהון עלמין
 סמיין דלא אתבלו ועלמין דאתבלו יסרו אתפסארת
 סבני נשא ואנת הא דקשר לח ויסוד לח. בני דאנת
 סלשו כל סאן דאפריש יד מתבריה באלו אפריש כן
 רבון עלמין אנת הא עזת העלות וסבת הנפחת דאישן
 לשלמא קדאי נקיש ותבא גביש קנשקנא לתיקום רחמי

סדרם למקרא וכו' לית דימיון וליה דייקנא קבל פה ור'א
 ק'בר. ובראת שמיא וארעא ואמקית מןזון שמישא וסידרא
 וכו'בא' מוליא וכו'ארעא אילגין ודישאין ונמא רעון ועשין
 ותיו ועוסיין וכו'עריין וכו'נשא לאשתמדע בהון עלמין ואיד
 יעגנו בהון עלאין ותמאין ואיד אשתמדע עלאי ותמאי
 וליה ד'בע קה קלל: ובר סנה לית יתרא בעלאי ותמאי
 ואנת אשתמדע מעלאי ותמאי ואנת אשתמדע ארון על
 פלא וכל סידרא כל תר אית לה שם ידנע ובהון אתקריאו
 פלאיאי ואנת לית לה שם ידנע דאנת הוא סמלא כל שמון
 ואנת לית לה שם ידנע דאנת הוא סמלא כל שמון. ואנת
 הוא שלימו דקלהון בר אנת תסלק מנידו אשתארו קלהון
 שמון כגוסא בלא נשמתא. אנת חכים ולא בהקמתא ידעו
 אנת הוא מבין וליא קבינה ידעא וליה לה אמר ידעא
 בלא לאשתמדעא הקסנה ויילך לבני נשא לאתחאה לון
 שיד יתנע עלמא דרינא וברחמי דאית צדק ומשפט כסופ
 עוכדיהון דבני נשא טיון אידו וכו'הו ומשפט עמידא
 דאמאעיתא צדק מלכתא קדישא מאונו צדק תרין סמכי
 קשום היו צדק אווה קרית. כולא לאתחאה איד סתנע
 עלמא אכל לא דאית לה צדק ידעא דאיהו דין ולא
 משפט ידעא דאיהו רחמי וליא מכל מידת אלין קלל
 קרה " לעולם אמן ואמן:

לשם יתוד קודשא גריד הוא ושכינמיה ברוחיל

דחויש ליהודא שם יה. ברה ביהודא שלים ג'שם
 כל ישראל. תריני מתפלל תפלת (שחרית).
 (מוסף). ליתוד ספירות העליונות ולהמשיך שפע
 וברכה עליהן ומשם אל המדרגות התחתונות
 ומשם יושפע על נפשנו ורוחנו ונשמתנו לעבדך
 ה'יראה ולא תבה את שמך נצח סלה ועד. ויהיה
 תפלתנו מקבלת ומרצה לפני כסא כבודך
 להעלות על ידי תפלתנו פירוני נצוצי הקדושה
 אשר בתפארו בין הקלימות חיל בלע ויקיאנו
 מבטנו יודישנו אל וכלע המות לנצח ותצרך
 תפלתנו עם שאר תפלות הצדיקים הידועים
 ותפכונגים כל בנות ציופי שמוחה הקדושים
 וכל היהודים חויני מדות העליונות הבאים על
 ידי התפלות והברכות. ותפלתנו זו אנו מבקנים
 דרך כלל לדעת רפי שמעון בר יוחאי הקדוש
 הדעת רפי אלעזר בנו ולדעת יוחם בן עוזיה
 הקדוש. ופינו בסיקים ותפלתנו בתפלתם
 ובנותנו כבונתם. חדרי אנו סומכים עליהם
 בכל מכל כל. יהי לרצון אמרי פינו ותקום
 לבנו לפניך ייחה צדנו ונאמלנו:

קדש חתולה

עיד נקט אב תרדמן. משוד עבדה אל רצונה.
ידן עבדה במו אל. ישמחה אל של
תנכה. יערכו לוידידותיה מנסת צוהן וכל טעם:
תדור נאה ויו העולם. נפשי חולת אהבתה.
אנא אל נא רפא נא לה. בתראות לה
טעם זינך. אז תתנוק ותתרפא. ותיקה לה
שמנת עולם:

ותיק יתמי רחמיך. והיסקה נא על בן אהובך.
כי זה בטה נכסוף נכספתי. לראות
בתפארת ענה. אלה חמדה לבי והיסקה נא
ונאל תתעלים:
הנלה נא וקרום תביבי. עלי את סבת שלומוך.
תאיר ארץ מקבוצך. גנילה ונשמחה בך.
סתר אהוב כי נא מועד. וחננו כימי עולם:

קדש סיכום לבי סמסם יסמסו וסמל זכ

טה טבו אהליך יעלב משפנתה יקראל: ונאני
ברב חסדה אבא ביתך אשתתחה אל היכל
קדשך ביראתך: יי אהבתי מעון ביתך ומססם
משכן בבודך: ונאני אשתתחה ואברעה אגרבך

קדש

לפניי עשׂי: ונאני תפלתו לך עת רצון אלתיים
ברב חסדה עגני בנאמת ישעך:

אדון עלים אשר מלך. בטרם כל יציר נברא:
לעת נעשה בהקצו כל. אז מלך שמו
נקרא: ונאני ככלות הכל. לבדו ימלך נטרא:
והוא הוה והוא הנך. והוא יהוה בתפארתה:
והוא אהד ואין שני. להמשילו להתערה: והוא
ראשון והוא אחרון. לכל חומר ולכל צדה:
כלי ראשית כלי מקלית. ולו העט ותמקרה:
כלי ערך כלי דמיון. כלי שני ותמקרה: כלי
חבר כלי פירוד. גדול כח והנבדה: והוא
אלי ותי נואלי. נצד תקלי ביום צרה: והוא
נסי וטנוס לי. סנת פוסי ביום אקרא: והוא
רפא והוא מרפא. והוא צוסה והוא ענה:
בית אפקיד רוחי. בעת אישן ואעירה: ושם
רוחי גרתי. אדני לי ולא אירא: במקדשו תגל
נפשי. משיתנו ישלח מהרה. ואז נשיר בבית
קדשי. אמן אמן שם הנורא:

אבד עת זרה אשר יצני אף לילוח ירחי כליתי: שיתי
דתי לצד ספדי כי סימני כל אמת: לך קדשי

לוי יתן עמך את בקר ימנו לבמה: כי לא תהיה נפש
 לשואל לא תתן חסדך לראות שמת: תודיעני אנה היג
 שבע שמתות את סנה נעמות ביימך נצה: מי יתן סדון
 ישעיה ישראל בשב"י שכוח עמו יתן עקב ישכח ישראל:
 שערך ברמקי יה פתחה: גדל שואל למנה יה סלתה: לך
 תבא תפלת ושועי. מקום בבש ועשרת ומנה:
 שערך סמו עני רצה ושמד לשוני. ואם אשנה למנה
 יה סלתה: שערך ברימותי לך לבי בעיני. נמה און גם עין
 פקתה: שערך שמע קולי ושועתי הקשיבה. תפילתי מקום
 קרין לקתה: שערך ענה קולי ושועתי ויבי. וענה על עם
 נבאה פקתה: שערך ראה כי נבנעו רוחי בקרבי. תשמחי
 סנה דלה ושועתי: שערך רחם ותמן לבנה המאנו. סלה
 לט ושלה לט התנה: שערך חס ורחם על פליטה
 אריאל. הוציאם סנה לרחתה: שערך מקום מקדש סכן
 סמו עלמים. ואם נעלה ונראה בשמתה: שערך ישיבם
 יה על צרמתם ומכותם. תשכיבם בהשקם ובמתה: שערך
 סנה עון נפשו תם חסאה חודני ברמקי יה סלתה:
 שערך לך עני ותחוני. יהה הוציאנו סנה לרחתה: שערך
 ארון עולם לך חסיד אקנה. ישועתך לעם עני סלתה: שערך
 פנה אולם וסלה לעד לעולם. ואחד על הר ציון יהיה:
 שערך ויהי שוכני ציון וצדיק. וחסידו לך יהיה ויפלת
 שערך פנה שש לקבל התנה. תיקטעט של עיני

תפלת

אל סדני פקלה וסנה. יעידו ציון מלם סמו יהיה עני
 וסנה אחר: יעידו שלשים וסנים נתיבות שבילך. וכל
 סכן יסודם יספרו את נדלך. והם יבירו כי הכל שולך. ואמה
 וסל המלך המידוד: יעידו לבבות בהשכם עולם בני.
 ימצאו כל יש בלתי שני. במספר במשקל הכל סנה. כלם
 נגט פוזעה אחר: יעידו מראש ועד סוף יש לך סימן.
 עמו חם וקדם ותימן. שחק וחבל לך עד נאמן. סנה אחר
 סנה אחר: יעידו הכל סמו טבור וסוד. אמה תעמד ותב
 סברו אבוד. לכן כל יצוד יתן לך כבוד. כי מראש ועד
 סוף הלא אב אחר: יעידו

קדל אלהים סי וישתבח. נמצא ואין עת אל
 מצואותי: אחד ואין יחיד ביהודו. געלם
 ונס אין סוף לאחדותו. אין לו דמות הנוף.
 ואינו נוף לא גערוד אליו קדשותו: קדמון לכל
 דבר אשר נברא. ראשון ואין ראשית לראשיתו
 הנו ארון עולם לכל נוצר. יורה נדלתו וסלכותו:
 שפע נבואתו נתנו. אל אנשי סגלתו ותפארתו:
 לא קם ביישראל כמשו עוד. גביא ומביא את
 תמונתו: תורת אמתו נתן לעשו אל. על ית
 נביאו נאמן ביתו: לא יחליף האל ולא ימיד.
 ורו לשלטים לוגלתו: צוקה וידע סחרט.

מדין לשוף דבר בקדמותו: טמל לאיש קטן
קמפעלו. נותן לרשע רע ברשעתו: ישלח לקן
ימין משיתנו. לקדוח מחגי קץ לשונותו: מחיבו
יחיה אל ברוב חסדו. ברוד עני עד שם מהלוחו:
אלה שלש עשרה הם עקרים. יסוד תורת
משה ונבואתו:

פסוקי רזמדה

נתפלל תנה ותאמר עלץ לבי ביה רמה קרני
בי רתב פי על אויבי שמחתי בישועתך
אין קדוש ביי פי אין בלתיך ואין צד באלהינו:
אל תרבו תדברו נבחה נבחה יצא עתק מפיכם
כי אל דעות יולדו נתקנו עלילות: קשת נבורים
חמים ונבשלים אגרו חיל: שבעים בלחם נשקרו
הרעים חדלו עד עקרה ילדה שבעה ורבת בנים
אמללה: יי ממית ומחיה מוריד שאול רעל: יי
מוריש ומעטיר משפיל אף מרומם: מקים
מעקר דל מאשפת ירים אביון להושיב עם
גדיבים וקפא קבוד ינחלם פי ליי מצקי ארץ
נשת עליהם גבל: רגלי חסדי ישמר רשעים

בהשף ידפו בי לא בכח וקבר איש: יי ותהו
מרכיז עליו בשמים גרעם יי ידן אפסי ארץ
ותן עו למלכו תרם קרן משיתו: אלהי קמה
ברכבין ותמהוהי קמה תקיפין מלכותה מלכות
עלם ושלטנה עם דר ודר: ואנחנו עמך וצאן
מדיחך נודה לך לעולם לדור ודור נספר
מהלכה: ערב ובקר וצהרים אשיתה ואהמה
וישמע קולי: קרן יחד בכבי בקר ונריעו כל בני
אלהים: לא אירא מרובות עם אשר סביב שתי
עלי: ואני בני אצפה אוחילה לאלתי ישעי
ישמעני אלהי: כי לך יהיה הוה חלתי אמה תענה יי
אלתי רגלי עמדה במישור במקהלים אברך יי
אלתי נשמה שנתה בי מהורה היא אמה בקראתה
אמה יצרתה אמה נפתתה בי ואמה
משפרה בקרבי ואמה עתיד למלה ממני
להתחורה בי לעתיד לבא: כל זמן שהנשמה
בקרבי מודה אני לפניה יי אלתי ואלתי אבותי
שאמה הוא רבון כל הנעשים אדון כל
הנשמות. מושל בכל הבריות וי וקום לעד
ירך אמה יי וקום וקום לקרבים מדיח

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם הנותן לשכר
כינה להבחין בין יום ובין לילה:

ברוך אתה יי א'מיה פוקם עורים

ברוך אתה יי א'מיה מתיר אסורים

ברוך אתה יי א'מיה וזקף גפופים

ברוך אתה יי א'מיה מלביש ערומים

ברוך אתה יי א'מיה הנותן ליער פח

ברוך אתה יי א'מיה חקע הארץ על הפנים

ברוך אתה יי א'מיה המבין מצערי נבר

ברוך אתה יי א'מיה שעשה לי כל צרכי

ברוך אתה יי א'מיה אשר ישראל בגבורה

ברוך אתה יי א'מיה עושר ישראל בתפארה

ברוך אתה יי א'מיה שלא עשני נוי (כותני)

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם שלא עשני

עבד (ואשה אצמיה שפחה)

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם שלא עשני

אשה (ואשה אצמיה שעשני כרצוני)

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם הפעביר

תכלי שינה מעיני ותעוסה מעפעפיעי

ויש רחם מלנצח יי אלהינו ואלהי אבותינו

שמרני לנו בתורתך ותדביקנו במצותיך ואל
תביאנו לידי חסא ולא לידי עבירה ולא לידי
גסיון ולא לידי גזיון ותרחיקנו מיער הרע
ותדביקנו ביער הטוב ותגנו לאהבה לחן ולחסד
ולרחמים בעיניך ובעיני כל רואני ונקלנו
חסדים טובים. ברוך אתה יי נומל חסדים
טובים לעמו ישראל:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו
שתצילנו היום ובכל יום ויום מעני פנינו

ומעונת פנים. מאדם רע מאשה רעה. מיצר

רע. מחבר רע משכונ רע. מפגע רע. מעין הרע

מלשון הרע. מפלשינית. מעדות שקר. משנאח

הקריזות. מעלילה. מפיחה משינה. מחולאים

רעים ממקרים רעים מדין קשה יוכצעל דין

קשה בין שווא בין ברית ובעני שאינו בין ברית

ומדינה של גידום:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר קדשנו

במצותיו ורצונו על דברי תורה:

ותעבב נא יי אלהינו אה דברי תורתך בנסנו

במשיחת עיניך ביה יי אלהינו ואלהי אבותינו

וְאֶצְמִינוּ וְאֶצְמִינוּ צִמְצָמִינוּ בְּלִבֵּנוּ יוֹדְעֵי שְׂמֵךְ
וְלוֹסְפֵי תוֹרַתְךָ לְשִׁמְתָהּ בְּרוּךְ אַתָּה יי הַמְלַמֵּד
תוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בְּתוֹ
בְּנֵנוּ מִכָּל הָעַמִּים וְנִמְנָן לָנוּ אֵת תוֹרַתוֹ
בְּרוּךְ אַתָּה יי נוֹתֵן תוֹרָה:

מִדְּבַר יְהוָה אֵל מִשְׁה לְאִמֵּר דְּבַר אֵל אֶהְיֶן וְאֵל
בְּנֵי לְאִמֵּר פֶּה תְּבַרְכֵנוּ אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אֲמֹר לְהֵם: יְבָרְכֶךָ יי וְיִשְׁמְרֶךָ. יְאֹר יי פְּנֵי
אֱלֹהֵי וַיְחַנְּדֵ: יִשְׂרָאֵל יי פְּנֵי אֱלֹהֵי. וְיִשְׁם לֶךְ
שְׁלוֹם: וְשִׁמּוֹ אֵת שְׁמִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי
אֲבָרְכֵם:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ זְכָרְנוּ בְּזִכְרוֹן טוֹב
מִלְּפָנֶיךָ וּפְקֻדְנוּ בְּפִקְדֹת שְׁוֹעָה וְדַחְמִים
מִשְׁמִי שְׁמִי קָדֵם חָזוֹר לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ אֶהְבֵּת
תְּקוּמוֹנִים. אֲבָרְכֶם יִצְחָק וְיִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ אֵת
הַבְּרִית וְאֵת הַחֶסֶד וְאֵת הַשְׂבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ
לְאֲבָרְכֵם אֲבִינוּ בְּתוֹרַת הַסְּוִיבָה וְאֵת הָעֲקֵדָה
שֶׁעָשָׂה אֵת יִצְחָק בְּנוֹ עַל בְּנֵי הַמִּצְוָה בְּתוֹב
יְהִי יְיָ

יְיָ אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה תְּהַלְלוּם נִפְחָ אֵת
אֲבָרְכֵם וְיִאֲמַר אֱלֹהֵי אֲבָרְכֵם וְיִאֲמַר הַבְּנֵי
וְיִאֲמַר קַדְוָא אֵת בְּנֵי אֵת יְהוָה אֲשֶׁר אֶהְבֵּת
אֵת יִצְחָק וְלֶךְ לֶךְ אֵל אֶרֶץ הַסְּוִיבָה וְהַעֲלֵה שְׁמִי
לְעוֹלָה עַל אֶתֶר הַדְּרִים אֲשֶׁר אִמֵּר אֱלֹהֵי: בְּשִׁכְמֵ
אֲבָרְכֵם בְּבִקְר וְיַחְבֹּשׁ אֵת חֲמִצוֹ וְיִקַּח אֵת שְׁנֵי
זַעֲרֵיו אִתּוֹ וְאֵת יִצְחָק בְּנוֹ בְּבִקְע צִי עַלֵּה וְיִקַּם
בְּלֶךְ אֵל הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֲמַרְלוּ הָאֱלֹהִים: בְּיָם
הַשְּׁלִישִׁי וְיִשָּׂא אֲבָרְכֵם אֵת צִיגֵיו וְיִרְאֵ אֵת
הַמְּקוֹם מְרַחֵק: וְיִאֲמַר אֲבָרְכֵם אֵל יְהוָה שְׂבַר
לְכֵם פֶּה עִם חֲמִצוֹ וְאֲנִי וְהַזְעַר גִּלְכָה עַד־כֹּה
וְנִשְׁמַחֲנֵה וְנִשְׁיָבֵה אֲלֵיכֶם: וְיִקַּח אֲבָרְכֵם אֵת
צִי הָעֵלֶה וְיִשְׁם עַל־יִצְחָק בְּנוֹ וְיִקַּח בְּיָדוֹ אֵת
הָאֵשׁ אֵת הַפְּאֵלֶלֶת וְיִלְכֵי שְׁנֵיהֶם יְהוָה: וְיִאֲמַר
יִצְחָק אֵל־אֲבָרְכֵם אֲבִי וְיִאֲמַר אֲבִי וְיִאֲמַר
הַבְּנֵי בְנֵי וְיִאֲמַר הַבָּה הָאֵשׁ וְהַעֲצִים וְאֵתֵה הַשֶּׁחַ
לְעוֹלָה: וְיִאֲמַר אֲבָרְכֵם אֱלֹהִים יְרֵאֵה לֵךְ הַשֶּׁחַ
לְעוֹלָה בְּנֵי וְיִלְכֵי שְׁנֵיהֶם יְהוָה: וְיִכֹּא אֵל הַמְּקוֹם
אֲשֶׁר אֲמַרְלוּ הָאֱלֹהִים לְכֵן שְׁם אֲבָרְכֵם אֵת
הַמִּצְוָה וְיִשְׁמַחֲנֵה אֵת הַמִּצְוָה אֵת יְהוָה בְּנֵי

בשם אתו על המזונה ספעל לעצים: ויש
 אברהם אתו ויהי ויהי את המאכלה לשחם את
 בניו: ויקרא אלו מלאך יהוה מדהשמים ויאמר
 אברהם ואברהם ויאמר הנני: ויאמר אליה שלח
 ידך אל הנער ואל תעש לו מאומה כיוצא
 בעמי ברחב אלהים אתה ולא חשבת את
 בנות את יחידה ספני: וישא אברהם את עיניו
 וראו הנחה איל אתו גאון בסבך בקרניו מלך
 אברהם וישח את האיל בעלה לעלה מוח
 בניו: ויקרא אברהם שם המקום הנזכר ויהי
 ידאה אשר יאמר היום בחר יהוה בראה: ויקרא
 מלאך יהוה אל אברהם שנית מדהשמים:
 ויאמר בני שבועתי נאם יהוה כי יען אשר עשית
 את הדבר הזה ולא חשבת את בנות את יחידתי
 כי גרד אברהם והרבה ארצה את ארצה בקרב
 השמים וכחול אשר על שפת הים וירש ארצה
 את שער אוניו והתברכו בנרעה כל נתי הארץ
 עשב אשר שמעת בקלי: וישב אברהם אל
 נעריו וישב חלמי ויהי אל גרד שבת בשב
 אברהם נכח נכח

ויש על שלם סב שבש חכום אדם את החיזו לומר
 ויהי בלבב שלם כי יבש החיזו את בעסה שלט
 כחל החיזו על מחתה: והתגבר עפט " אלוהים בנסה
 תחבר ובנסה תחמים וחכום לו לנסים מנסה ויין ובנסה
 תחול ישב ויין אסף מעשה ויסעף ומארה ומחלת
 חכם לו " אלוהים את הדין שהבטחט בתורה על די
 משה עבדך באמר: וחסתי את בריתי עלב ויהי את פתי
 ויהי ויהי את בריתי אברהם אולי והארץ שמי:
 ונאמר ונאף גם זאת בהיותם בארץ אביהם
 לא מאסתים ולא געלתים לכלתם להסר
 בריתי אתם כי אני " אלוהים: ונאמר וחסתי
 להם בריתי ראשונים אשר הוצאתי אתם מארץ
 מצרים לעיני הנזים להיות להם לאלהים אני:
 ונאמר ושב " אלוהה את שכונתך ורחמך ושב
 וקבצך מקל תעמים אשר הסיצה " אלוהה שפת
 אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך " אלוהה
 וישם יקחה: והביאה " אלוהה אל הארץ
 אשר דשו אבותיך ורשתה והטיבך והרבה
 מאבותיך: ונאמר על די וביאך " ויהי לו
 שיש יהי ויהי לנשים אף ישענת בשם
 ויהי ויהי ויהי ויהי ויהי ויהי ויהי ויהי

ותאמר בכל צדקתם לו צד וכלאף פניו הושיעם
 באהבה ובהקלתו הוא גאלם ויגטלם ויגששם
 כל ימי עולם: ותאמר מי אל כבודך נושא עון
 ועבר על פשע לשארית נחלתו לא החזיק לעו
 אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבוש
 עונותינו ותשליך במצולות ים כל חטאתם:
 תתן אמת ליעקב חסד לאברהם אשר נשבעת
 לאבותינו מימי קדם: ותאמר והביאותים אל
 הר קדשי ושפתהים בבית תפילתי עולתיהם
 חכתיהם לרצון על מזבחי כי ביתי בית תפילה
 יקרא לכל העמים:

עלו דברים שאין להם שיעור הפאה והבגדים והדיווח
 תמילות חסדים ותלמוד תורה: אלו דברים שאדם עושה
 אותם ואוכל מפירותיהם בעולם הזה והקצו קצמת לו לעולם
 הבא: ואלו הם כבוד אב ואם תמילות חסדים והקדוה ודלים
 והקנעת אוהבים והשקמת בית הגנסת והבטת שלום בין
 אדם לרעהו ובין איש לאשתו ותלמוד תורה פניו גלים:
 לעולם ירא אדם דא שמים בפתו כבנלי ומדה
 על האמת הדבר ואת כלכם וישנם ואמר:
 רבו (כל) העולמים ואדוני האדונים לא יד
 תרסטי ונתנו בשלים מנעמי ללמדה כי על

חסדך תרבים. ששעה יי קלנה יי חקשיבה
 נעשה אל תאמר למענה אלתי כי שמך נקרא
 על עירך ועל עמך. מה אנו מה חיינו מה חסדך
 מה צדקותינו מה ישועתנו מה ברתנו מה נבחרתנו
 מה נאמר לפניך יי אלתינו ואלהי אבותינו הלא
 כל הנבחרים באין לפניך ואנשי השם בלא הם
 וחקמים בכלי מדע ונבונים בכלי השכל כידוע
 מעשינו תרו וימי חיינו הכול לפניך ומותר
 האדם מן הבהמה אכן כי הכל הבל. לכו
 הנשמה הטהורה שהיא עתידה ליתן דין וחשבון
 לפני כבודך וכל נזים באין נגדך: שגאמר
 הן נזים כמר מדלי וקשקש מאזנים נחשבו הן
 איים ביד יסור!

אכל אנהנו עמך בני בריתך בני אברהם אהבה
 שנשבעת לו בבר המוריה. צדע יצחק
 עמך שנשבעת על נבי הסוכות צדע יעקב בנך
 בכורה שמא תבכה שמא תבכה אותו ומשמחתך
 ששמחת בו קראת שמו ישראל וישרון:
 לסיכך אנהנו חייבים לדודת לך לסיכך
 לישאך וליחמך ולמן יי שכי

והודיה לשמך הגדול והימים אנחנו לחמד לשמך
שירה בכל יום תמיד אשרנו מה טוב חלקנו
וימה נעים נורלנו ומה יסה מאד ורשענו. אשרנו
בשאונו משפיטין ומעוררין בבתים כגמיות וברבתי
סדר שות ומיחדים לשמך בכל יום תמיד ואומרים
פעמים באהבה :

שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד :

(בלשון) ברך שם נבדו מלכותו לעולם ועד :

אמה הוא אחד קודם שבראת העולם ואמה
הוא אחד לאחר שבראת העולם אמה
הוא אל בעולם הזה ואמה הוא אל בעולם
הבא ואמה הוא ושנותיה לא יתמו. קדש שמך
בעולמה על עם מקדשי שמך. ובישועתך מלפני
טרדם ותגפיה קרבנו והושיענו בקרוב למען
שמך: ברך המקדש שמו ברבים :

אתה הוא יי האלוים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת בשמי
השמים העליונים והתחתונים אתה הוא ראשון ואתה
הוא אחרון ומבצעך אין אלוים. קבץ נשמות קדו מארבע
צדדים ופניו יהי בדיש כל צד שלם כי כבוד הוא

האלוים לברך עליך לכל מלכות הארץ ומה יסוף מה
השמים ומה הארץ את ומה כל אשר גם וסי קב
פעשה ידך בעליונים ובתחתונים (או בתחתונים) שיש
לך מה פעשה ומה תפעל. אבינו שבשמים וי וקם עשה
עשנו צדקה תמיד בעבוד נבדו שמך הגדול הנבדו ותקרא
שנקרא עלינו וקם לט " אלוים מה שכתוב את ודבר
שהכתבתנו על די צמניה תוך כאמר בעת הדין אבינו
שדכס ובעת קבצי אתכם כי אתן אתכם לשם ולתהלה
בכל עשי הארץ בשוכי את שבתותכם לעיניכם אמר " :
די רצון מלפניך " אלוים ואלוץ אבותינו שתתקם עלינו
ותמחול לנו את כל פואתיש ותכפר לנו את כל עונותינו
ותמחול ותסלה לכל פשענו ושתבנה בית המקדש במדת
קדש וקריב לפניך קרבן תמיד שיתכפר בעט נש
שתתקם עלינו בתורתך על די משת עבדך כאמרי :

נדבר " אל משה לאמר: צו את בני ישראל
ואמרת אליהם את הקריב לחמי לאשי
בית קיהיה תשמרו להקריב לי בקמיעו: ואמרת
להם זה האשה אשר תקריבו ליהוה בקשים
בני ישראל תמימים שנים ליום עלה תמיד: את
הקבש אחד פעשה בקרב ואת הקבש השני
פעשה בין הערבים: ועשיתם מאיפה חלח

למנחה בלילה בשמן זית וריבית תהיה עלת
למדי תעשה בטר סני לתיח גיחה אשה ליהנה
ונסבו רביעית תהיו ללבש האחד בפרש תהיו
נסד שר ליהנה ואת הכבש השני תעשה בין
הערבים במנחת הבקר ובנסבו תעשה אשה
תח גיחה ליהנה:

ובזים השבת שגירבשים בגי שנה תמימם
ישני עשרנים סלת מנחה בלילה בשמן ונסבו:
עלת שבת בשבת על עלת המיד ונסבה:
עלת שבת ובראשי חודשיכם תקריבו עלה ליי פרים
בגירבקר שנים ואיל אחד כבשים בגיר
שנה שבעה תמימם: ושלשה עשרנים סלת
מנחה בלילה בשמן לשך האחד ושני עשרנים
סלת מנחה בלילה בשמן לאיל האחד: ועשרון
עשרון סלת מנחה בלילה בשמן ללבש האחד
עלה רים גיחה אשה ליי: ונסביתם חצי תהיו
יהיה לשך ושלשית תהיו לאיל ורביעית תהיו
לכבשים ואת עלת חודש בחודשו לחודשי השנה:
תעיר עצים אחד לחמאת ליי על עלת המיד
עשה ונסבו:

ועתה והוא יאלטיהו שיהיה שבתה לנסד
את קמחת הסמים בזמן שבתה ששקדש
מים. באשד צורת אותם על ידי משה גביה
בכתוב ברתורה: ויאמר יהוה אל משה קח לך
סמים נקטף וישחלת וחלבנה סמים ולבנה זכר
כד קבר יהיה: ועשית אותה קמחת רקח מעשה
רקח ממלח שהור קדש: ושחקת ממנה דרך
ונתת ממנה לפני העדת באהל פועד אשר
אנעד לה שמה קדש קדשים תהיה לכם: ותאמר
והקטיר עניו אהרן קמחת סמים בבקר בבקר
בתימיכו את דהרות יקטירנה: ובהעלות אהרן
את דהרות בין הערבים יקטירנה קמחת המיד
לפני יהוה לדרתיכם:

אז רבנן פסום וקמחת ציד היה נעשית. שלש מעות
ושלשים ושמונה מנים היו בה. שלש מאות וששים
תמשה נמנן: מוח החסה. סנה בגל יום פים בשבת
יום בין הערבים. ושלשה מנים ימים ששם מנים
נתן נחל ונמל מהם מלא חמיו ביום הנפחים ומתוך
למכתשת בערב יום הנפחים. גדי לקח מעות וזה סן
נפשי: ואחד עשר סמים היו בה תלו תו. תפרי ותאמר
תלכנה וכל כנה ממלך שקעים שקעים שבתה מר. תפרי

וְהַיְהוּדִים בְּדָד. וְכַסְפָּם לִמְכַר שְׂמֵרָה עָלֵיהֶם. וְשֵׁשׁ עָשָׂר מֵנֶה
 תְּהִיֶה לְשָׁנִים עָשָׂר. וְהַלְוָה שְׁלֹשֶׁת. וְהַמָּוֶן הַשְּׁעִיר. בְּרִית
 בְּיָמֵיהֶם הַשְּׁעִיר קָבֵץ. יֵן קָרְסִין סָאִין מְלֵחָה וְקָבִין מְלֵחָה.
 וְאֵם לֹא מָצָא יֵן קָרְסִין מְבִיא חֶסֶד תְּרִיָּא עֲתִיק. מְלֵחָה
 קְדֻמְתָּה חֲבֵעַ וְהַבָּט מְעַלָּה עָשָׂן כֹּל שְׂהוּמָה. רַבִּי נָחֵן הַבְּבִילִי
 עֹמֵד אַף זָפֵחַ תְּרִדֵן כֹּל שְׂהוּמָה. וְאֵם נָחֵן בַּהּ דְּבִשׁ פְּסָלָה
 וְאֵם חֶסֶד אֲחֵת מְכַל סְמִינָה חֲבִיב סִיחָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
 זְמֵרָאֵל אָמַר. הַצִּיר אֵינוֹ אֵלָּא שׂוֹרֵף הַגּוֹמֵף מַעֲצֵי הַקִּמְתָּה.
 בְּרִית בְּרִשְׁמִינָה לְפָנָה הִיא בָּאָה פְּדִי לְשִׁפּוֹחַ בַּהּ אֵת הַצְּפוֹחַן
 כִּי שְׂהוּמָה נֹאדָה. יֵן קָרְסִין לְפָנָה וְהִיא כָּא. פְּדִי לְשִׁרְחָה
 מִן אֵת הַצְּפוֹחַן. מַכְפִּי שְׂהוּמָה עֵתָה. הַדְּלָא מִי רַגְלִים יֵמִין לֹא
 אֵלָּא שְׁמִינִן מְכֻנְסִין מִי רַגְלִים בְּמַקְדָּשׁ מַכְפִּי הַבְּבוּרִי:

תְּהִי רַבִּי נָחֵן אָמַר בְּשִׂהוּמָה שׂוֹחֵף. אָמַר חֲדָק חֲמֵב חֲמֵב
 חֲדָק מַכְפִּי שְׂהוּמָה יֵפֶה לְבַשְׂמִים. פְּסָמָה לְחֻצָּאן
 לְשִׁרְחָה. לְשִׁלִּישׁ וְלִרְבִיעֵי לֹא שְׁמַעֲנִי: אָמַר רַבִּי יְהוּדָה ז"ל
 הַקָּלָל. אֵם נְמַדְתָּה לְשִׁרְחָה. לְחֻצָּאן אִו חֶסֶד אֲחֵת מְכַל
 סְמִינָה חֲבִיב סִיחָה:

מַכְפִּי כִּי קָרְסָא אֲחֵת לְשִׁלִּישִׁים אוֹ לְשִׁבְעִים שָׁנָה הִתְחַה בָּאָה
 שֶׁל שְׁדִים לְחֻצָּאן: וְעוֹד מַכְפִּי כִּי קָרְסָא. אֵלִו וְהִיא
 נָחֵן בַּהּ קְדֻמוֹכַי שֶׁל דְּבִשׁ אִין אָדָם יְכוּל לְעַמְדַּר מַכְפִּי
 רַבִּי. וְהִיא יֵן קָרְסִין בַּהּ דְּבִשׁ מַכְפִּי שְׂהוּמָה אָמַר
 רַבִּי עֲשֵׂי רַבִּי רַבִּי לֹא נִכְרִית מַכְפִּי שְׂהוּמָה לִי:

יֵפֶה יֵפֶה זְבָאוֹת עֲשֵׂה סִסְבָּב לִנְי עֲלֵיהֶם עֲלֵב סִלְחָה
 יֵפֶה זְבָאוֹת אֲשֶׁרִי אָדָם בּוֹסֵס בְּדִי: יֵפֶה הוֹשִׁיעֵנָה
 חִסְלֵךְ עֲנֵנִי כִיִּים קָרְאֵנִי: וְעֲרָבָה לִי מִגְּהֵת
 הַיַּדָּה וַיְדוֹשְׁלִים בִּימֵי עוֹלָם וּבְשָׁנִים קְדֻמוֹגִיזָתוֹ
 אֲבִי יְדָה חֲסִדֵר סְדֵר הַפְּעֵרָבָה מִשְׁמָא דְנִמְרָא
 וְאַלְבָּא דְאָבָא סָאֵוֹל. מַעֲרָבָה גְדוּלָה קוֹדְמָת
 לְמַעֲרָבָה שְׁנִיָּה שֶׁל קְמוֹרָת. וּמַעֲרָבָה שְׁנִיָּה שֶׁל
 קְמוֹרָת קוֹדְמָת לְסוֹדָה שְׁנֵי גִזְרֵי עֲצִים. וְסוֹדָה
 שְׁנֵי גִזְרֵי עֲצִים קוֹדֵם לְדִישוֹן מִזְבַּח הַפְּגִימִי.
 וְדִישוֹן מִזְבַּח הַפְּגִימִי קוֹדֵם לְהַשְׁבַּת חֲמֵשׁ גְּרוֹת.
 וְהַשְׁבַּת חֲמֵשׁ גְּרוֹת קוֹדֵם לְדָם הַמִּמִּיד. וְדָם
 הַמִּמִּיר קוֹדֵם לְהַשְׁבַּת שְׁמֵי גְּרוֹת. וְהַשְׁבַּת שְׁמֵי
 גְּרוֹת קוֹדְמָת לְקְמוֹרָת. וְקְמוֹרָת קוֹדְמָת לְאֲבָרִים.
 וְאֲבָרִים קוֹדְמִין לְמִנְחָה. וּמִנְחָה קוֹדְמָת לְחִבִּיתָה.
 וְחִבִּיתָה קוֹדְמִין לְנִסְכָּה. וְנִסְכָּה קוֹדְמִין לְמִסְפָּה.
 וּמִסְפָּה קוֹדְמִין לְבִזְיָה. וּבִזְיָה קוֹדְמִין לְחִמִּיד
 שֶׁל בִּין הַעֲרָבִים: שְׂנֵאֲמַר וְעַרְבָה עֲלֵיהֶם הַעֲלָה
 וְהַקְּסִיד עֲלֵיהֶם חֲלָבֵי הַשְּׁלָמִים. עֲלֵיהֶם הַשְּׁלָם כֹּל
 תְּקַרְבָּנוֹת בָּלָם:

וְאֵם נָחֵן רַבִּי רַבִּי לֹא נִכְרִית מַכְפִּי שְׂהוּמָה לִי:

על רחי עמי ואלו עמדי טעם
 כי נבחר יחשי יחדך נבבתי שבת
 נדבם עמדי רחמי צדקה תמיד נקלם
 תסין קדוש מדב סודך על עמדי
 יחד נבחר לעמך מנה חסדך קל שבת
 שעתה קבל ושמע צעקתו חזק תעלמות
 ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד :

קדוש
 מריש
 מרונג
 יקב שבע
 ילמוק
 שקריות

רבון העולמים אלה צויתנו להקריב קרבן
 התמיד במועדו ולהיות כהנים בעבודתם
 ואלו בדורבנו וישראל במעמדו ועתה בעונותינו
 תרב בית המקדש ובטל התמיד ואין לנו לא
 כהן בעבודתו ולא לוי בדורבנו ולא ישראל
 במעמדו. ואתה אמת וישראל מה פרים שפתינו.
 לבו יהי רצון מלפניך יי אלהינו נאלתי אבותינו
 שיהא שיה שפתותינו השוב במקביל ומרדפה
 לפניך בלי ידוקרבנו קרבן נעמיד במועדו ועמדי
 על מעמדו : ותאמר ושתם אותו על תד
 המזבח צפונה לפני יי תדקו בני אהרן הכהנים
 את דמו על המזבח כיב : ותאמר זאת התורה
 לעמך למטה ולחמיה ולעמם ולמלאים

לפי שנתנו

יחד מקדש של זכרים קדשי נדשים שחישתו
 בצפון וקבול דמן בקבלי שרת בצפון ודמן שעת
 הנה על בין הכהנים ועל הפרוכת ועל מזבח
 הזהב מתנה אחת מהן מעבדת שובי ידום
 היה שופך על יסוד מערכי שלמזבח החיצון
 אם לא נתן לא עכב. פרים הנקשרים וישערים
 הנקשרים שחישתו בצפון וקבול דמן בקבלי שרת
 בצפון ודמן שעת הנה על הפרוכת ועל מזבח
 הזהב מתנה אחת מהן מעבדת. שובי ידום היה
 שופך על יסוד מערכי שלמזבח החיצון אם לא
 נתן לא עכב אלו ואלו נקשרין בבית הדשון
 הפאת הצפון ותחיד אלו הן הפאת הצפון
 שעדי ראשי תדשים ושל מועדה שחישתו
 בצפון וקבול דמן בקבלי שרת בצפון ודמן שעת
 ארבע סגנות על ארבע ערבות. כמד עלה
 כבש וסגנה לסוכה לא לקרבן ודמיה סדחיה
 סדחיה צפונה. צפונה מערכית מערכיה
 ודמיה. שובי ידום היה שופך על יסוד ידום
 וקבול דמיה על המזבח

מאכל ליום ולילה עד תצות: העולה קדש
 קדשים שהייתה בצטון וקבל דמה בקל שנת
 בצטון ודמה מען שמי מתנות שהן ארבע
 אעונה הקטש ונתחם וכלל לאשים וכו' שלש
 צבור וקטמות. אלו הן אשמות אשם גזילות
 אשם גזילות אשם שפחה תרופה אשם נזיר
 אשם מצודת אשם גלוי שהייתה בצטון וקבל
 דמן בקל שנת בצטון ודמן מען שמי מתנות
 שהן ארבע והאכלין לפנים מן הקלעים לזכר
 כהונה בקל מאכל ליום ולילה עד תצות.
 תעודה ואל נזיר קדשים קלים שהייתה בקל
 סקם בצערה ודמן מען שמי מתנות שהן ארבע
 והאכלין בקל העיר לכל אדם בקל מאכל ליום
 ולילה עד תצות. הסדס סדס בצטון כהם אלא
 שהפדס נאכל לזבחים להשיטם והזבחים
 ילעבדיהם: קלמים קדשים קלים שהייתה בקל
 סקם בצערה ודמן מען שמי מתנות שהן ארבע
 והאכלין בקל העיר לכל אדם בקל מאכל לשני
 ימים ולילה אחד: הסדס סדס בצטון כהם אלא
 שהפדס נאכל לזבחים להשיטם והזבחים

ילעבדיהם: הקבור ותעשר ותעשר קדשים
 קלים שהייתה בקל סקם בצערה ודמן מען
 מתנה אחת. וכלבד שיחן כגוד וסוד: שנת
 באכילתו הקבור נאכל לזבחים ותעשר לכל
 אדם והאכלין בקל העיר בקל מאכל לשני ימים
 ולילה אחד: הסדס איתו נאכל אלא גזילה
 ואיתו נאכל אלא עד תצות ואיתו נאכל אלא
 לזבחי ואיתו נאכל אלא גלוי:

יד יקטול אדם גזילת עונה שחח תענה קדש
 יתה. סקל ותעש ופגרה שחח. ספדן אב וכתוב אדם.
 אבן אב משיי מאבסם בקל תרס והפדס גלל. גלל
 תרס גלל א אמה ח אלא געו תרס. סגלל שחח
 צד לרס ופדס שחח צד לרל. גל דב שחח
 גלל רחא מן גלל גלש לא גלש על געס אא
 גלל גלש על גלל כח גס. גל דב שחח גלל
 רחא לרסן מען אהו שחח געס אא רחא גל
 לתסוד. גל דב שחח גלל רחא לרסן מען אהו
 שחח געס אא רחא לתסוד. גל דב שחח גלל
 רחא רחן רחן העיר א אמה גל רחח רחח
 עד שחח חסדן רחח רחח רחח רחח רחח רחח

עד שיבא התוב השלישי בקריע ויעתם ו
 יהודה בן תימא אומר הוי עו כגמר וקל בנשר ורין
 כצבוי ונבוד בארי לעשות רצון אביך
 שבשמים. הוא היה אומר עו פנים לניהלם.
 ובושט פנים לנן עדן:
 דר רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו
 שתבנה בית המקדש במהרה ביימינו ותן
 חלקנו בתורתך. לעשות רצונך בקרב שלם:
 ולומר קדיש ודבק:

יתגבל ויתקדש שמה רבא בעלמא די-ברא
 כרעותה ומליך מלכותה. ויצמח פורקנה.
 ויקרב משיחה. פתיכוז וביומיכוז ובהי דכל בית
 ישראל בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: הוא
 שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמא יתברך.
 וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתחדר
 ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא בריך הוא לעלא
 סן גל ברקתא ושירתא תשבחתא ונחמתא.
 דאמירן בעלמא ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון. ועל כל
 תלמידי תלמידהון. דעסקין באורחא קדישתא.
 די באהרא הדין ודי בגי אתר ואמר

והא להון ולכוז שלמא רבא תנא וחסדא ורחמי
 וחיין אריבין ומזוני. רוחא ופורקנא מן-קדמ
 אבוהון דשמיא וארעא ואמרו אמן:

יהא שלמא רבא מן שמיא. חיים ושבע.
 וישועה ונחמה ושלום. ורפואה. ונאולה.
 וסליחה. וכפרה. וניחא ותעלה לנו ולכל עמו
 ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומינו הוא
 ברחמינו ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל
 ואמרו אמן:

הודו ליי קראו בשמו הודיעו בשמים עלילותי:
 שירו לו זמרו לו שירו בכל נפלאותיו: התהלכו
 בשם קדשו ישמחו לב מבקשו יי וישו וישו
 בקשו פניו תמיד: זכרו נפלאותיו אשר עשה
 מפתיו ומשפטיו פיהו. זרע ישראל עבדו בני
 יעקב בתוריו: הוא יי אלהינו בכל הארץ
 משפטיו. זכרו לעולם פריחו דבר צנה לאלה
 דור: אשר פרת את אברהם ושבעתו ליצחק:
 ועמידה ליעקב לחק לישראל ברית עולם:
 לאמר לך אתן ארץ פגשן חבל נחלתם:
 בהיותכם מתי מספר במעט וגרים פה: ויתחלבו
 מנוי אל נוי ומטמלקה אל עם אחר: לא הית

לְאִישׁ לְעֶשְׂקֶם וְיִזְכּוּ עֲלֵיהֶם מַלְכִים : אֵל תִּגְעוּ
 בְּמִשְׁחֵי וּבִנְבִיאֵי אֵל תִּרְעוּ : שִׁירוּ לִי בְּלֵב הָאָרֶץ
 בְּשִׁירוֹ מִיּוֹם אֵל יוֹם יִשְׁוֹעַתּוֹ : סִפְרוּ בְּגוֹיִם אֶת
 כְּבוֹדוֹ בְּכָל הָעַמִּים נִפְלְאוֹתָיו : כִּי גָדוֹל יי
 וּמְהֻלָּל מְאֹד וְנִרְאָה הוּא עַל כָּל אֱלֹהִים : כִּי כָר
 אֱלֹהֵי הָעַמִּים אֱלֹהִים אֱלֹהִים וְיִי שָׁמַיִם עֲשֵׂה . הוֹד
 וְהִדְר לְפָנָיו עֲזוּ וְחִדְנָה בְּמִקְוֵמוֹ : הִבּוּ לִי
 מִשְׁפָּחוֹת עַמִּים הִבּוּ לִי כְבוֹד וְעוֹ : הִבּוּ לִי
 כְבוֹד שְׁמוֹ שְׂאוּ מִנְחָה וּבֹאוּ לְפָנָיו הַשְׁתַּחֲוּוּ
 לִי בְּהַרְבֵּת קֹדֶשׁ : חִילוּ מִלְּפָנָיו כָּל הָאָרֶץ אַף
 תִּבְּזוּ תִּבְּל כָּל תַּמּוֹז : יִשְׁמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְהַגַּבֹּל
 הָאָרֶץ וְיִאֲמְרוּ בְּגוֹיִם יי מִלֵּךְ : יִרְעֶם הַיָּם וּמִלֵּאוּ
 יִעֲלֶץ הַיַּבֵּשׁ וְכָל אֲשֶׁר בּוֹ : אֲזִי יִרְגְּנוּ עֲצֵי הַיַּעַר
 מִלִּקְנֵי יי כִּי כָא לְשִׁפּוֹט אֶת הָאָרֶץ : הוֹדוּ לִי
 כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדוֹ : יי וְאֲמְרוּ הוֹשִׁיעֵנו
 אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנו וּקְבָצֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִן הַגּוֹיִם לְהוֹדוֹת
 לְשֵׁם קֹדֶשׁךָ לְהַשְׁתַּבַּח בְּתוֹלְתֶךָ : בְּרוּךְ יי
 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹקֶם וְעַד הָעוֹלָם וְיִאֲמְרוּ
 כָּל הָעַם אָמֵן וְהַלֵּל לִי : רוֹמְמוֹ יי אֱלֹהֵינוּ
 וְהַשְׁתַּחֲוּוּ לְחַדְשׁ רִגְלָיו קְדוֹשׁ הוּא : רוֹמְמוֹ יי
 אֱלֹהֵינוּ וְהַשְׁתַּחֲוּוּ לְחַדְשׁ רִגְלָיו קְדוֹשׁ יי אֱלֹהֵינוּ :

וְהוּא רַחוּם יִכְפֹּר עֵזוֹ וְלֹא יִשְׁחַת וְהִרְבָּה לְהַשִּׁיב
 אִפּוֹ וְלֹא יִעִיר כָּל חַמַּתוֹ : אֶתָּה יי לֹא תִכְלֵא רַחֲמֶיךָ
 מִמֶּנִּי חֲסִדֶךָ וְאַמְתָּךְ תָּמִיד יִצְרַנְנִי : זִכֹּר רַחֲמֶיךָ יי
 וְחֲסִדֶיךָ כִּי מַעֲוֹלָם הִפָּחָה : תִּגְנוּ עֲזוֹ לְאֱלֹהִים עַל
 יִשְׂרָאֵל בְּאַחַת וְעֵזוֹ בְּשִׁחְקִים : נִרְאָה אֱלֹהִים
 מִמִּקְדָּשְׁךָ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא נֹתֵן עֲזוֹ וְתַעֲצֻמוֹת
 לְעַם בְּרוּךְ אֱלֹהִים . אֵל נִקְמוֹת יי אֵל נִקְמוֹת
 הוֹפִיעֵע : הַנְּשֵׂא שׁוֹפְטֵי הָאָרֶץ הַשֵּׁב גָּמוּל עַל
 גְּאִים : לִי תִלְשׁוּעָה עַל עַמְּךָ בְּרַבְּתֶךָ סֵלָה : יי
 צְבָאוֹת עֲמִנּוּ מִשְׁבֹּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה : יי
 צְבָאוֹת אֲשֶׁרֵי אָדָם בּוֹטַח בָּךְ : יי הוֹשִׁיעָה הַמַּלְאָכִים
 יַעֲגִנוּ בַיּוֹם קְרָאנוּ : הוֹשִׁיעָה אֶת עַמְּךָ וּבְרַךְ
 אֶת נַחֲלֶתְךָ וְרַעַם וּנְשֵׂאֵם עַד הָעוֹלָם : נִמְשְׁנוּ
 חֲפָתָה לִי עֲרַנּוּ וּמְגַנְנֵנוּ הוּא : כִּי כוֹ יִשְׁמַח
 לִבְנוֹ כִּי בָשֶׁם קֹדֶשׁוֹ כִּתְּנוּנוּ : יְהִי חֲסִדֶךָ יי עֲלֵינוּ
 בְּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ : תִּרְאֵנוּ יי חֲסִדֶךָ וְיִשְׁעֶךָ תִּתֵּן
 לָנוּ : קוּמָה עֲזָרְתָה לָנוּ וּפְדָנוּ לְמַעַן חֲסִדֶךָ :
 אֲנָכִי יי אֱלֹהֶיךָ הַמַּעֲלֶךְ מֵאָרֶץ מִצְרַיִם הַרְחִיב
 סִף וְאַמְלֵאֲהוּ : אֲשֶׁרֵי הָעַם שִׁכְבָּה לוֹ אֲשֶׁרֵי
 הָעַם שִׁי אֱלֹהֵיו : וְאֲנִי בְּחֲסִדֶךָ בְּמַחֲמֵי יַגֵּל לִבִּי
 בִּישׁוּעָתְךָ אֲשֶׁרֵי לִי בִּי נִמְלֵ עֲלֵינוּ :

בשנת סוכה מוסקף) חומרי שיר הגדת בית לחדש
לכן טעה די סוכה סיכוראיתא אם דיוכ.

ארוממה יי כי דליתני ולא שפחת איבי ליו
אלהי שנותי אליך ותתפאני יי העלית מן
שואל נפשי חיותני מירדי בור זמרו ליי חסידיו
והודו לזכר קדשו: כי רנע באפו חיים ברצונו
בערב ילץ בכי ולפקד רעה ואגי אמרתי בשלתי
כל אמוט לעולם: יי ברצונך העמדת להררי
עזו הספרת פניך היותי נבהל: אליך יי אקרא
ואל יי אתחנן מה בצע בדמי בדתאי אל שחת
היודך עפר תגיד אמתך: שמע יי וחנני יי היה
עוזר לי: הפכת מספדי למחוז לי פתחת שקי
ותאזרני שמחה: למען יתקד כבוד ולא ידם
יי אלהי לעולם אודך:

בשנת סוכה מוסקף חומרי שיר הגדת בית לחדש
לכן טעה לין סוכה סיכוראיתא אם דיוכ.
לדור ברבי נפשי את יי וכל קרבי את שם
קרשו: ברבי נפשי את יי ואל תשכחי כל
גמוליו: תפלה לכל עונכי תפא לכל תחלוואיכי:
הנואל משחת חייכי המעטרכי חסד ורחמים:
המשפיע בטוב ערך תתחדש בגשר געוהיכי:
עשה צדקות יי ומשפמים לכל עשוקים: יודיע
ברבי למשה לבני ישראל עלילותיו: כחם

וחנני יי ארך אפים ורב חסד: לא לנצח וריב
ולא לעולם ישור. לא כחטאינו עשה לנו ולא
כשונותינו גמל עלינו: כי כנבה שמים על הארץ
גבר חסדו על יראיו: ברחוק מזרח ממערב
הרחיק ממנו את פשעינו: פרחם אב על בנים
רחם יי על יראיו: כי הוא ידע יצרנו זכור כי
עפר אנחנו: אנוש כחציר ימיו כציץ השדה
כנ יציץ: כי רוח עברהו ואיננו ולא יסורנו
עוד מקומו: וחסד יי מעולם נעד עולם על יראיו
וצדקתו לבני בנים: לשומרי בריתו ולזכרי
פקדיו לעשותם: יי בשמים הכין כסאו ומלכותו
בכל משלה: ברכו יי מלאכיו גבורי כח עשוי
דברו לשמוע בקול דברו: ברכו יי כל צבאיו
משרתיו עשוי רצונו: ברכו יי כל מעשיו בכל
מקלות ממשלתו ברכי נפשי את יי:

בשנת סוכה מוסקף חומרי שיר הגדת בית לחדש
לכן טעה לין סוכה סיכוראיתא אם דיוכ.
(יי הוא האלהים: יי הוא האלהים)
יי מלך יי מלך יי ימלוך לעולם ועד: כ"ס
ותיה יי למלך על כד הארץ פיוס ההוא יהיה
יי אחד ושמו אחד: הושיענו יי אלהינו וקבצנו
מן הנזים להודות לשם קדשך להשפיע

בתהלתך: ברך ׀ אלהי ישראל מן השמים
ועד העולם ואמר כל העם אמן הללויה: כל
תנשמה תהלל יה הללויה:

למנצח בנגינות מזמור שיר: אלהים יחננו
ויברכנו יאר פניו אתנו סלה: לדעת בארץ
ברוך. בכל נאים ישועתך: יודוך עמים אלהים.
יודוך עמים כלם: ישמחו וירננו לאמים כי
תשפט עמים מישד. ולאמים בארץ תנחם
סלה: יודוך עמים אלהים. יודוך עמים כלם:
ארץ נתנה וכולה יברכנו אלהים אלהינו:
יברכנו אלהים ויראו אותו כל אפסי ארץ:

למנצח מזמור לרוד: השמים מספרים כבוד
אל ומעשה דיו מגיד רקע: יום ליום יביע
אומר ולילה ללילה יחנה דעת: אין אומר ואין
דברים בלי גשמע קולם: בכל הארץ יצא קולם
ובקצה תבל מליהם לשמש שם אהל בהם:
והוא בחתן יוצא מחפתו ישיש כנבור לרוץ
ארח: מקצה השמים מוצאו ותקפתו על קצותם
ואין נסתר מחפתו: תורת ׀ המימה משיבת
גפש: עדות ׀ נאמנה מחכימת פתי: פקודי ׀
ישרים משפתי לב מצות ׀ ברה מאירת עינים:

קראת ׀ סהורה עומדת לעד משפמי ׀ אמה
צדקו יחדו: הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים
מדבש ונופת צופים: גם עבדך נזהר בהם
בשמרם עקב רב: שגיאות מי יבין מנספרות
נקני: גם מזדים חשף עבדך אל ומשלו כי אז
שיתם ונקיתי מפשע רב: יהיו לרצון אמרי
פי והגיון לפי לפניך ׀ צורי וגואלי:

רננו צדיקים בני לישרים נאנה תהלה: הודו
לי כנזר כנבל עשור זמרו לו: שירו לו שיר
חדש המיכו נגן בתרועה: פי ישר דבר ׀.
וקל מעשהו באמנה: אוהב צדקה ומשפט
חסד ׀ מלאה הארץ: בדבר ׀ שמים געשו.
וברות פיו כל צבאם: כונים כבוד מי הים נותן
באצרות תהומות: יראו מי כל הארץ מפניו
גבורו כל יושבי תבל: כי הוא אומר ויהי הוא
צנה ונעמוד: ׀ הפיר עצת גוים הגיא מחשבות
שמים: עצת ׀ לעולם תעמוד מחשבות לבו
לדור ודור: אשרי הגוי אשר ׀ אלהיו העם
בחר לנחלה לו: משמים הביט ׀ ראה את
כל בני האדם: ממכון שבתו השגיח אל כל
יושבי הארץ: היוצר יחד לפם המבין אל כל

עשיתם עין המלך נאשע ברב הול נבוא לא
יצל פרע פח: שקר הסוס לתשועה וברוב
חילו לא ימלש: חנה עין יי אל יראוי למיחלים
קחסו: להשיל ממות נפשים ולחיותם ברעב
נפשו חפתו לוי עורו ומננו הוא: פי בו
ישמח לבנו פי בשם קדשו בטהנו: יהי חסדך
יי עלינו פאשר יחלנו לך:

לדוד בשנותו את טעמו לפני אבימלך
ונרשהו וילך: אברכה את יי פקד עת תמיד
תהלתו בפי: בני תחלהל נפשי ישמעו ענינים
ושמחו: נדלו לוי אתי ונרומטה שמו יחדו
דרשתי את יי ועניני ומפל מגורתי הצילני
הבטו אליו ונהרו ופניהם אל יחפרו: זה עני
קרי יי שמע ומפל צרותיו הושיעו: חנה
מלמד יי סביו ליראוי ותלצו: טעמו וראו פי
טוב יי אשרי חנבר יחסה בו: יראו את יי
קדשו פי אין מחסור ליראיו: בפירים רשו
ורעבו ודורשו יי לא יחסרו כל טוב: לכו בנים
שמעו לי יראת יי אלמדכם: מי האיש החפץ
היט אוהב ימים לראות טוב: געור לשונך
לוי ושתף מדבר דרורה: סוד נרע ועשה

טוב בקש שלום ורדפהו: עיני יי אל צדיקים
ואזניו אל שועתם: פני יי בעשי רע להכרית
מארץ זכרם: צעקו וני שמע ומפל צרותם
הצילם: קרוב יי לנשפרי לב ואת נפאי רוח
יושיע: רבות רעות צדיק ומפלם יציקנו יי:
שומר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה:
תמות רשע רעה ושונאי צדיק ואשמו: פודה
יי נפש עבדיו ולא יאשמו כל החוסים בו:

תפלה למשה איש האלהים אדני מעון אתה
היית קנו פדר ודר: בטרים הרים ילדו ותחולל
ארץ ותבדל ומעולם עד עולם אתה אל: משב
אנוש עד נפא ותאמר שובו בני אדם. פי אלה
שנים בענין ביום אתמול פי יעבור ואשמורה
בלילה: זרמתם שנה יהיו בבקר כחציר יחלוף:
בבקר יציץ וחלה לערב ימולד ויבש: פי בלינו
באשה ובחמתה נבדלנו: שמה עונותינו קנגדה
עלמנו למאור פגיה: פי כל ימינו פגעברתה
כלינו שגינו פמו תנה: ימי שגותינו בהם
שבעים שנה ואם בגבורות שמנים שנה ורהבם
עמל ואן פי גז חוש ונעופה: מי יודע עז אשה
וקיראתה עברתה: למנות ימינו בן הודע ונביא

לכב חקמה: שובח יי עד מתי והפחם על
עבדיך: שפגענו בכפר חסדה ונרננה ונשמחה
בכל ימינו: שמחנו בימות עזיתנו שנות ראינו
רעה: יראה אל עבדיך פעלה ונהדרה על
בניהם:

יהי ונועם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידנו
בזננה עלינו ומעשה ידנו בזננה:

ישב בסתר עליון בצל שדי ותלונן: אמר
לוי מחסי ומצודתי אלהי אבטח בו: כי הוא
יצילה מפי יקושי מדבר הוות: באברתו יסף
לה ותחת כנפיו תחסה צנה וסתרה אמתו:
לא תירא מפחד לילה מחץ יעוה יומם: מדבר
כאפל והלה מקטב ישוד צהררים: ופול מצדה
אלה ורכבה מימינה אליה לא יגש: רק בעיניך
תביט ושלמת רשעים תראה: כי אתה יי מחסי
עליון שמת מעונה: לא תאנה אליה רעה ונגע
לא יקרב באהלה: כי מלאכיו יצוה לה. לשמרה
בכל-הדרביך: על פפים ישאינה. פן תגף באבן
רגלה: על-שחל ופתן תדרה. תרמס כפיר
ותנין: כי כי חשק ואפלטוהו. אשגבהו כי ידע
שמי: יקראני ואענהו עמו אנכי בצרה:

אחלהו ואכבדהו ארץ ימים אקביעהו ואראהו
ב'שועתי:

מזמור שירו לוי שיר חדש כי נפלאות עשה
הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו: הודיע יי שועתו
לעיני העוים נלה צדקתו. זכר חסדו ואמונתו
לבית ישראל ראו כל אפסי ארץ את ישועת
אלהינו: הויעו לוי כל הארץ פצחו ורננו
וזמרו: זמרו לע בכבוד בכבוד וקול זמרה:
בנצצרות וקול שופר הריעו לפני חמלה יי:
ירעם הים ומלאו תבל וישבי בה: נהרות ומחאו
קף יחד הרים ירננו: לפני יי כי בא לשפט
הארץ ישפט תבל בצדק ועמים במישרים:

שיר למעלות אשא עיני אל ההרים מאין
יבוא עזרי: עזרי מעם יי עשה שמים וארץ:
אל יתן למוט רגלה אל ינום שמרה: הנה לא
ינום ולא יישן שומר ישראל: יי שמרה יי צלה
על יד מינה: עינם השמש לא יפכה וירח
בלילה: יי שמרה מכל רע ישמר את נפשה:
יי ישמר צאתה ובואה מעתה ועד עולם:
שיר המעלות לדוד שמחתי באומרים לי בית
יי גלה: עמדות היו רגלנו בשעריך ירושלים:

ירושלם הבנויה בעמד שחברה לה יחדו: ששם
עלו שבטים שבטי יה עדות לישראל להודות
לשם: כי שמה ישבו כסאות למשפט כסאות
לבית הוד: שאלו שלום וירושלם ישליו אהבה:
יהי שלום בחילך שלחה בארמונותיך: למען
אחי ורעי אדברה גא שלום בך: למען בית
אלהינו אבקשה טוב לך:

שיר המעלות אליך גשאתי את עיני הישבי
בשמים: הנה כעיני עבדים אל יד אדוניקים
בעיני שפחה אל יד גברתה בן עינינו אל
אלהינו עד שתחננו: חננו יי חננו כי רב שבענו
כו: רבת שבעה לה נפשנו הלעג השאננים
תבוו לבאינים:

שיר המעלות קדור לולי יי שהיה לנו יאמר
וא ישראל: לולי יי שהיה לנו בקום עלינו
אדם: אזי חיים בלעונו פחרות אפס בנו:
אזי חיים ששפנונו בחלה עבר על נפשנו:
אזי עבר על נפשנו חיים הידונים: ברוך יי
שלא נתננו טרף לשיניהם: נפשנו בצפור
נמלטה מפח יוקשים הפח נשבר ונחננו
נמלטנו: עורנו בשם יי עשה שמים וארץ:

הללויה הללו את שם יי הללו עבדי יי:
שעמדים בבית יי פחצרות בית אלהינו: הללויה
כי טוב יי זמרו לשמו כי נעים: כי יעקב בחר
לו יה ישראל לסגלתו: כי אני ידעתי כי גדול
יי ואדונינו מכל אלהים: כל אשר חפץ יי
עשה בשמים ובארץ בימים וכל תחמות:
מעלה נשאים מקצה הארץ ברכים למשור
עשה מוצא רוח מאוצרותיו: שהפה בכורי
מצרים מאדם עד בהמה: שלח אתות ומופתים
בתוכי מצרים בפרעה ובכל עבדיו: שהפה
נזים רפים וחרג מלכים עצומים: לסיחון מלך
האמרי ולעוג מלך הבשן ולכל ממלכות בגען:
ונתן ארצם נחלה נחלה לישראל עמו: יי שמה
לעולם יי זכרך לדור ודור: כי ידון יי עמו ועל
עבדיו ותנחם: עצבי הגזים פסח וזחב מעשי
ידי אדם: פח להם ולא ידברו עינים להם ולא
יראו: אוננים להם ולא יאזינו אף אין יש רוח
בפיהם: כמותם יהיו עשיהם כל אשר פטח
בהם: בית ישראל ברכו את יי בית אחרן ברכו
את יי: בית הלוי ברכו את יי יראו יי ברכו את
יי: ברוך יי מעיון שבן ירושלם הללויה:

הודו לוי כי טוב
 הודו לאלהי האלהים
 הודו לאדני הארנים
 לעשה גפלאות גדלות לבדו
 לעשה השמים בתבונה
 לרזק הארץ על המים
 לעשה אזרים גדלים
 את השמש לממשלת ביום
 את הירח וכוכבים לממשלות
 למכה מצרים בבכוריהם
 נוציא ישראל מהובם
 ביד חזקה וברוע גשויה
 לגזר ים סוף לגררים
 והעביר ישראל בתוכו
 ונער פרעה וחילו בים סוף
 למוליד עמו במדבר
 למכה מלכים גדולים
 ונהרג מלכים אדירים
 לסיחון מלך האמורי
 ולעוג מלך הכנעני
 ונמן ארצם לנקלה

נחלה לישראל עבדו
 שבשפלו זכר לנו
 ונפרקנו מצרנו
 נותן לחם לכל בשר
 הודו לאל השמים

ויש ללמוד כי ימים שלפניו צדו סימנים וכוף יתקם :
 פועמיקים סוד יאמר זכר
 סטוס צמו סיבוצי פל דרך
 סקבלם ועומד ולועד
 צכוונם :

ברוך שאמר והיה העולם.
 ברוך אומר ועושה. ברוך
 גוזר ומקיים. ברוך מרחם
 על הארץ. ברוך מרחם
 על הבריות: ברוך משלים
 שכם טוב ליראיו: ברוך
 מעביר אפילה ומביא אורה.
 ברוך אל חיל עד וקיים לנצח
 ברוך שאין לפניו עולה ולא
 שכחה ולא משוא פנים ולא
 מקח שחד. צדיק הוא בכל
 דרכיו ותמיד בקל מעשיו.
 ברוך פונה וטוביל. ברוך

וקנים לנצח: ברוך
 פודה ומציל ברוך
 שמו: ברוך אתה
 אלהינו מלך העולם
 קאל אב הרחמן
 המהלל בפה עמו
 משבח ומפואר
 בלשון חסידיו
 ועבדיו ובשירי דוד
 עבדך והללך
 אלהינו בשבחחות
 ובזמירות ונפאריך
 ונמליכה ונכיר שמך
 מלכנו אלהינו יחיד
 חי העולמים מלך
 משבח ומפואר עדי
 עד שמו הגדול:
 ברוך אתה
 מהלל בתשבחות:

והתקדוש אב הרחמן מהלל
 בפיו עמו משבח ומפואר
 בלשון כל חסידיו ועבדיו:
 ובשירי דוד עבדך. כחללך
 אלהינו בשבחחות
 ובזמירות. נהודך נגדך
 נשבחך נפאריך נרוממך
 ונמליכה ונקדישך ונעריצך
 ונזכיר שמך מלכנו אלהינו
 יחיד חי העולמים. משבח
 ומפואר שמו עדי עד

מזמור שיר ליום השבת: טוב להודות לך
 ולזמר לשמך עליון: להגיד בבקר חסדך
 נאמונתך בלילות: עלי עשור ועלי נבל עלי
 הגיזן בכנור: פי שמחתני בנפשי במעשי
 ידך ארנן: מה גדלו מעשיך מאד עמקו
 מחשבתך: איש בער לא ידע וקסיל לא יבין
 את זאת: בפרוח רשעים כמו עשב ויציעו כל
 פעלי און להשמדם עדי עד: ואתה מרום לעולם
 יי: פי הגה איביך פי הגה איביך יאבדו
 יתפרדו כל פעלי און: ותתם בראים קרני בלתי
 בשמן רענן: ותפיש עיני בשורי בקמים עלי
 מרעים תשמענה אזני: צדיק בתמר יפרח בארץ
 בלבנון ישגה: שתולים בבית בחצרות אלהינו
 יפריחו: עוד ינובון בשיבה רשעים ורעננים יהיו
 להגיד פי אשר צורי ולא (עלתה) עלתה בו:
 מלך גאות לבש לבש עזו התאזר אף
 תפוז תביל כל תמוט: נכון כסאך מאז מעולם
 אתה: נשאו נהרות נשאו נהרות קולם ישאו
 נהרות הרים: מקלות מים רבים אדירים
 משברי ים. אדיר במרום: עדתך נאמנו
 עמד לביתך גאון קדש ללאך ימים:

יהי כבוד יי לעולם ישמח יי במעשיו: יהי
 שם יי מכבוד מעתה ועד עולם: ממזרח שמש
 עד מבואו מהלל שם יי: רם על כל גוים יי על
 השמים כבודו: יי שמך לעולם יי זכרה לדד
 ודד: יי בשמים הכיו כסאו ומלכותו בכל
 משלה: ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו
 בגוים יי מלך יי מלך יי מלך יי ימלך לעולם
 ועד: יי מלך עולם ועד אבדו גוים מארצו יי
 הפיר עצת גוים הניא מחשבות עמים: רבות
 מחשבות בלב איש ועצת יי היא תקום עצת יי
 לעולם תעמד מחשבות לבו דדד ודד: כי הוא
 אמר ויהי הוא צנה ויעמד: כי בחר יי בציון
 אנה למושב לו: כי יעקב בחר לו יהי ישארא
 לסגלתו: כי לא ישש יי עמו ונגלתו לא יעזב
 והוא רחום וכפר עון ורא ישחית והרבה להשב
 אפו ולא יעיר כל חמתו: יי הושיעה חפלה
 יעננו ביום קראנו:

אשרי וישיב ביתך עוד יהללך סלה: אשרי
 העם שבעה לו אשרי העם שיי אלהיו: תהרה
 דוד ארומקך אלהי המלך ואברכה שמך לעולם
 ועד: בכל יום אברכה נאחלה שמך לעולם

ועד: גדול יי ומהלל מאד ולגדלתו אין חקר:
 הור לדור ישבח מעשיך ונבורתך יגידו: הדר
 כבוד הודך ודברי נפלאותך אשיחה: ועזו
 נוראתך יאמרו ונגלותך אספרנה: זכר רב
 טובך יביעו וצדקתך ירגנו חנון ורחום יי אךך
 אפים ונגדול חסד: טוב יי לכל ורחמיו על כל
 מעשיו: יודוך יי כל מעשיך וחסידיך יברכוכה:
 כבוד מלכותך יאמרו ונבורתך ידברו: להודיע
 לבני האדם נבורותיו וכבוד הדר מלכותו:
 מלכותך מלכות כל עולמים וממשלתך בכל
 הור דדד: סומך יי לכל הנפלים וזוקק לכל
 הבפוסים: עיני כל אליך ישברו ואמה נותן
 להם את אכלם בעתו: פותח את ידך ומשביע
 לכל חי רצון: צדיק יי בכל דרכיו וחסיד בכל
 מעשיו: קרוב יי לכל קדאיו לכל אשר יקראהו
 כאמת: רצון יראיו יעשה ואת שועתם ישמע
 ויושיעם: שומר יי את כל אהביו ואת כל
 הרשעים ישמיד: תהלת יי ידבר פי ויברך כל
 בשר שם קדשו לעולם ועד: ואנחנו נברך יה
 מעתה ועד עולם תללויה:

תללויה תללי גפשי את יי אחלה יי בתי

אומרה לאלהי בעודי: אל תבטחו בנידיבים
כבו אדם שאין לו תשועה: תצא רוחו ושב
לאדמתו ביום ההוא אבדו עשתנותיו: אשרי
שאל יעקב בעורו שברו על " אלהיו: עשה
שמים וארץ את הים ואת כל אשר בם השמר
אמת לעולם: עשה משפט לעשוקים נתן לחט
לרעים " מתיר אסורים: " פקח עורים "
זקה בסופים " אהב צדיקים: " שומר את גרים
יתום ואלמנה יעודד ודרך רשעים יענת: ומלך
" ליוזם אלהיך ציון לרד ורד הללויה:

הללויה בירטוב זמרה אלהינו. בירגעים
בארה תהלה: בונה ירושלם " נדחי ישראל
יבנם: הרופא לשבורי לב: ומחבש לעצבותם:
מונה מספר לפוכים. לבלם שמות יקרא:
בדול אדנינו ורב פח. לתבונתו אין מספר
מעודד ענוים " משפיל רשעים עדי ארץ:
ענו לוי בתודה. זמרו לאלהינו בכבוד: המכסה
שמים בעבים המכין לארץ מטר המצמיח הרים
הציר: נזמן לבהמה לחמה. לבני ערב אשר
יקראו: לא בנבורת הסוס יחפץ. לא בשוקי
האיש ירצה: רוצה " את יראוי. את המיחלים

לחסדו: שבחי ירושלם את " . חללי אלהיך
ציון: כי חזק בריחי שעריך. כבוד כבוד בקרבך
השם גבולך שלום: חבב חמים ושבועך:
השלח אמרתו ארץ. עד מהרה ירוץ דברו:
הנותן שלג בצמר. כפור כאפר יפזר: משלך
קרחו כפתים. לפני קרתו מי יעמוד: ושלח
דברו ומסם ישב רוחו יזלו מים: מגיד דבריו
ליעקב. תקיו ומשפטיו לישראל: לא עשה כן
לכל גוי. ומשפטים כל ידעים הללויה:

הללויה הללו את " מן השמים. הללויה
במרומים הללויה כל מלאכיו. הללויה כל
צבאיו: הללויה שמש וירח הללויה כל פוכי
אור: הללויה שמי השמים. והמים אשר מעל
השמים. יהללו את שם " כי הוא צוה ונבראו:
ויעמדם לעד לעולם חק נתן ולא יעבור: הללו
את " מן הארץ. תגינים וכל תהומות: אש
וברד שלג וקישור. רוח סערה עשה דברו:
ההרים וכל גבעות עץ פרי וכל ארזים: הנה
וכל בהמה. רמש וצפור כנה: מלכי ארץ וכל
לאמים שרים וכל שפטי ארץ: פחידים וגם
בתולדות וקנים עם נערים: יהללו את שם "

כי יקב שמו לכה. חודו על ארץ וקסום:
יבם קרן לעמו תהלה לכל חסידיו לבני ישראל
עם קרובו הללויה:

הללויה שירו ליי שיר חדש. תהלתו בקהל
חסידים: ישמח ישראל בעשיו. בני ציון יגילו
במלכם: יהללו שמו במחול. בתה וקנור יזמרו
לו: כי רוצה יי בעמו יפאר ענוים בישועה:
יעלזו חסידים בכבוד. ירננו על משבנותם:
רוממות אל בנרננס וחרב פסיות בידם: לעשות
נקמה בעוים. תוכחות בלאמים: לאסור מלכיהם
בזקים ונבבדיהם בכבלי ברזל: לעשות בהם
משפט פתוב. הדור הוא לכל חסידיו הללויה:
הללויה הללו אל בקדשו. הללוהו ברקיע
עזו: הללוהו בגבורתיו. הללוהו ברב גדלו:
הללוהו בתקע שופר. הללוהו בגבל וקנור:
הללוהו בתה ומחול. הללוהו במגים ועגב:
הללוהו בצלצלי שמע. הללוהו בצלצלי תרועה:
כל הנשמה תהלל יה הללויה: כהתיה:
ברוך יי לעולם אמן ואמן: ברוך יי מציון
שבן ירושלים הללויה: ברוך יי אלהים אלהי
ישראל עשה נקלות לבדו: וברוך שם כבודו

לעולם ויפלא כבודו את כל הארץ אמן
ואמן:

רעמוד על רגלו

לי קי טלמי מוצרי טום טים

וברוך דוד את יי לעיני כל הקהל. ואמר
דוד ברוך אלהי ישראל אבינו מעולם ועד
עולם: לך יי הגדלה והגבורה ותתפארת והנצח
והחוד כי כל בשמים וקארץ לך יי הממלכה
ותמתנשא לכל לראש: והעשר ותפבור מלפניך
ואתה מושל בכל ובידך פח וגבורה ובידך
לגדל ולחזק לכל: ועתה אלהינו מודים אנחנו
לך ומהללים לשם תפארתך: ויברכו שם כבודך
ומרומם על כל ברכה ותהלה: אתה הוא יי
לכתף אתה עשית ארת השמים שמי השמים
וכל צבאם הארץ וכל אשר עליה הימים וכל
אשר בהם ואתה מתנה את גלם וצבא השמים
לך משפתחים: יי אתה הוא יי האלהים אשר
בחרת באברהם והוצאתו מאור בשדים ושמת
שמו אברהם: ומצאת את לבבו נאמן לפניך:
וקרות עמו הפרית לתת את ארץ הנגעני החתי
האמרי והיבני והעבסי והנרגשי לתת לגבעו

ותקם את דבריך כי צדיק אתה: ותרא את עמי
 אבותינו במצרים ואת זעקתם שמעת על ים
 סוף: ותתן אלה ומפתים בפרעה ובכל עבדיו
 ובכל עם ארצו כי ידעת כי הזידו עליהם ופגעת
 לה שם בניהם הזה: ותים בקעת לפניהם ויעברו
 בתוך הים פיבשה ואת רודפיהם השלכת
 במצולות כמו אבן במים עזים:

וישע יהוה ביום ההוא את ישראל ממצרים
 וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים:
 וירא ישראל את הנהג הנהג אשר עשה יהוה
 במצרים ויראו העם את יהוה ויאמינו ביהוה
 ובמשה עבדו:

אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת
 ליהוה ויאמרו לאמר אשרה ליהוה בירגא
 וזאה סוס ורכבו רמה בים: עזי וזמרת יה
 עתו לי לישועה זה אלי ואנוהו אלהי אבי
 נצורמנהו: יהוה איש מלחמה יהוה שמו:
 מרבבת פרעה וחילו ינה בים ומבתר שלשו
 טבעו בים סוף: תהמת וכסמו ירדו במצולות
 כמו אבן: מינה יהוה נאדרי בלח מינה יהוה

תקצן אויב: ורכב נאונה תחרס קמך תשלח
 תרדך יאכלמו בקש: וברוח אפיך נערמו מים
 נצכו כמוך גזלים קפאו תהמת בלבים:
 אמר אויב ארדה אשיג אחלק שלל המלאמו
 נפשי אריק חרבי תורישמו ידי: נשפת ברוחה
 כסמו ים צללו כעופרת במים אדירים: מר
 כמכה באלם יהוה מי כמכה נאדר בקדש נורא
 תהלת עשה פלא: נטית מינה תבלעמו ארץ:
 נחית בחסדך עם יו גאלת נחלת בעזה אל נה
 חדשה: שמעו עמים ירגזו חיל אחו ישיב
 פלשת: אז נבחרו אלוהי אדום אילי מואב
 יאחזמו רעד נמנו כל ישיב כנען: תפל עליהם
 אימתה ופחד בגדל זרועה ידמו באבן עד
 יעבר עמך יהוה עד יעבר עם יו קנית: תביאמו
 ותמעמו בחר נחלתך מבין לשבתך פעלת
 יהוה מקדש אדני בוננו ידך: יהוה ומלך לעולם
 ועד: יי ומלך לעולם ועד: מלכותיה קאים
 לעולם ולעקמי עלמא:

כסמם נחלם מוסיפין זס:
 סין כסמם לוניסל-ין ליסמו

כי בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים נשכ

יהוה עליהם את פי הים ובני ישראל חקנו
 ביקשה בתוך הים: ותקח מרים הנביאה אחות
 אתרו את החרף בידה ותצאן בדה נשים אחרים
 בתים ובמחלת: ותען להם מרים שירו ליהוה
 בירגאה נאה סוס ורכבו רמה בהם: ויסע משה
 את ישראל מים סוּפָה ויגאֹו אל מדבר שור וילכו
 שלשת ימים במדבר ולא מצאו נים: ויבאו
 מרתה ולא יכלו לשותות מים ממרתה כי מרים הם
 על כן קרא שמה מרה: וילנו העם על משה
 באמר מה נשתה: ויצעק אל יהוה ויזכהו יהוה
 עץ וישלך אל המים וימתקו המים שם שם לו
 חק ומשפט ושם נקרו: ויאמר אם שמוע תשמע
 לקול יהוה אל תזד והישר בעיניו תעשה ותאונת
 למצותיו ושמרת כל חקיו כל המהלך אשר
 שמתי במצרים לא אשים עליה כי אני יהוה
 רפאוי

כי לוי המלוכה ומישל בגוים: ועלו מושיעים
 בהר ציון לשפט את הר עשו והיתה לוי המלוכה
 והיה ללמד על כל הארץ ביום שהוא יהיה
 אחד ושמו אחד:

נשמת כל חי תברך את שמך יי אלהינו יהוה
 כל בשר תפאור ותרוםם זכרך מלכנו תמיד: מן
 העולם ועד העולם ועתה אלהינו אל ומבלעדך אין
 לנו מלך נואר ומושיע. פודה ומציל ועונה ומרחם
 בכל עת צרה וצוקה. אין לנו מלך עוזר וסומך
 אלא אתה. אלהי הראשונים והאחרונים אלוה
 כל בריות אדון כל תולדות המהלל בכל
 השבחות המנהג עולמו בחסד ובריותי
 ברחמים. ויי ער לא ינום ולא ישן. המעורר
 ישנים. והמקיץ נרדמים. מתיה מתים. ורופא
 חולים. פוקח עורים. וזוקק כפופים. המשית
 אלמים. ותמפענח געלמים. ולך לברך אנחנו
 מודים:

ואלו פנו מלא שירה בים ולשונונו רנה כהמון
 נליו ושפתותינו שבח במרחבי רקיע ועינינו
 מאירות בשמש ובכרח וידינו פרושות בגשרי
 שמים ורגלנו קלות כאלות אין אנו מספיקין
 להודות לך יי אלהינו ולברך את שמך מלכנו
 על אחת מאלה אלפי אלפים ורוב רבי רבבות
 פעמים הטובות גסים ונפלאות שעשית עמנו

שחרית לשבת

שָׁמַע אֲבוֹתֵינוּ. מְלַפְּנִים מְמַצְרִים וְאַלְהֵינוּ יי
אֱלֹהֵינוּ מִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ. בְּרַעֲב זָנְחָנוּ.
וּבְשָׁבַע בְּלַפְלָתָנוּ. מִחֶרֶב הִצַּלְתָּנוּ. מִדְּבַר
מִלְטָתָנוּ. וּמִחֲלָאִים רָעִים וּרְפִים הִלִּיתָנוּ. עַד
הַנָּה עֲזָרוּנוּ רַחֲמֶיךָ וְלֹא עֲזָבוּנוּ חֶסְדֶיךָ. עַל
כֵּן אֲבָרִים שִׁפְלַנְתָּ בָנוּ. וְרוּחַ וּנְשָׁמָה שִׁנַּפַּחְתָּ
בְּאַפֵּנוּ. וְלִשׁוֹן אֲשֶׁר שָׁמַתָּ בְּפִינוּ. הֵן חָם יוֹדוּ.
וַיִּכְרַכּוּ. וַיִּשְׁבְּחוּ. וַיִּפְאֲרוּ. וַיִּשְׁזָרוּ אֶת שִׁמְךָ
מִלְּבָנוּ תְּמִיד. כִּי כָל פֶּה לֵךְ יוֹדָה. וְכָל לִשׁוֹן
לֵךְ תִּשְׁבַּח. וְכָל עֵין לֵךְ תִּצַּפֶּה. וְכָל בֶּרֶךְ לֵךְ
תִּכְרַע: וְכָל קוֹמָה לִפְנֵיךָ תִשְׁתַּחֲוֶה. וְכָל הַלִּבָּבוֹת
יִירָאוּךָ. וְכָל קָרֵב וְכָל יוֹתֵר יִזְמְרוּ לְשִׁמְךָ: כִּדְבַר
שִׁנְאָמֶר כָּל עֲצֻמוֹתֶיךָ תֵּאמְרָנָה יי מִי כְמוֹךָ:

שנים קודם פורים לזכרון כלן מי כנוון ואין כנוון סעלה למעט
אחר סעלה מוסף:

פין שנים אכטיס די טובים ריזין אכי מי כנוון, ואין כנוון עוטאלאס
די עטאלס די סעלה מוסף.

מציל עני מחזק ממנו ועני ואביון מגדלו.
שועת עניים אתה תשמע. צעקת הדל תקשיב
ותושיע. וכתוב רגנו צדיקים בני ישרים נאנה
תהלה:

שחרית לשבת

ל

בְּנֵי	י שְׂרִים	סִטָּן יֶחֶק	רַבִּיקָה
וּבְשִׁפְתָי	צ דִּיקִים	תַּת ר וּמָס	
וּבְלִשׁוֹן	ח סִידִים	תַּת ב בְּרָה	
וּבְקָרְבִי	ק דוֹשִׁים	תַּת ק דָּשׁ	
		תַּת ה לָל	

בְּמִקְהֵלוֹת רַבּוֹת עִמָּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל שָׁבָן
חֹבֶת כָּל הַיְצוּרִים לִפְנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאַלְהֵי
אֲבוֹתֵינוּ. לְהוֹדוֹת. לְהַלְלֵל. לְשַׁבַּח. לְפָאֵר
לְרוֹמֵם. וּלְהַדְרֵר. וּלְנַצֵּחַ עַל כָּל דְּבָרֵי שִׁירוֹת
וְתִשְׁבַּחוֹת דָּוִד כֵּן יֵשִׁי עִבְדְּךָ מְשִׁיחֶךָ: וּבְכֵן
יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לְעַד מִלְּבָנוּ הָאֵל הַמְלִיךְ הַגְּדוֹל
וְהַקְּדוֹשׁ בְּשָׁמַיִם וּבְאָרֶץ כִּי לֵךְ נָאָה יי אֱלֹהֵינוּ
וְאַלְהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד שִׁיר וּשְׁבַחְהָ. הַלֵּל
וּמְרָה. עֲזוּ וּמְשַׁלְּהָ. נַצַּח וְגָדְלָה וּגְבוּרָה
תְּהַלֵּלָה וְתִפְאֶרֶת קְדֻשָּׁה וּמְלֻכוֹת: בְּרַכּוֹת וְהוֹדָאוֹת
לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ. וּמַעוֹלָם וְעַד עוֹלָם
אֲתָה אֵל: בְּרוּךְ אַתָּה יי מֶלֶךְ גְּדוֹל וּמְהַלֵּל
בְּתִשְׁבַּחוֹת. אֵל הַהוֹדָאוֹת. אֲדוֹן הַנִּסְפָּאוֹת.
בּוֹרֵא כָּל הַנְּשָׁמוֹת. רַבּוֹן כָּל הַמַּעֲשִׂים. הַבּוֹרֵר
בְּשִׁירֵי זְמֶרָה מִלֶּךְ חַי הַעוֹלָמִים אָמֵן--

שחרית לשם

ולומר כסזן מלי קדיש:

כי דמי ליל מן מידיו קדיש.

חזון שוחה ואומר:

יָרְכוּ אֶת יי המבדף:

וקהל אומרים בלחש:

ישמח ויתפאר שמו של מלך

ק"ה
קריד יי המבדף לעולם ועד:

מלכי העלמים הקדוש קריד הוא

ברוך אתה יי אלהינו מלך

שהוא ראשון והוא אחרון

העולם. יוצר אור ובזרא

ויצטרפו אין אלהים: יי שם

השף. עושה שלום ובזרא

מבורך ועד עולם

את הכל:

מפורסם של כל זקנה ותהלה:

הכל יודוך והכל ישבחוך והכל יאמרו אין

קדוש כיו: הכל ירוממוך מלה יוצר הכל האר

הפותח בכל יום דלתות שיערי מזרח ובקע

חלוני רקיע מוציא חמה ממקומה ולבנה ממכון

שבתה ומאיר לעולם כלו וליושביו שברא במדת

רחמים: המאיר לארץ ולדורים עליה ברחמים.

ובטובו מחידש בכל יום חמיד מעשה בראשית:

כה רבו מעשיך יי כלם בחכמה עשית. מלאה

הארץ קניניה: המלך המרומם לבדו מאז.

המשבח והמפואר והמתנשא מימות עולם.

אלהי עולם ברחמך הרבים רחם עלינו אדון

עזנו צור מסובבנו מנו ישענו מסובב בעדנו:

שחרית לשבת

לב

אין ערוך לך. ואין זולתך. אפס בלתי ומי

דומה לך: אין ערוך לך יי אלהינו בעולם הזה

ואין זולתך מלבנו לחיי העולם הבא. אפס

בלתי גאלנו לימות המשיח ומי דומה לך

מושיענו לתחיית המתים:

אל אדון על כל המעשים. ברוך ומבורך

בפי כל נשמה. גדלו וטובו מלא עולם. רעת

ותבונה טובים אות: המתנאה על חיות

הקדש. ונהדר בכבוד על המרפכה. זכות

ומישור לפני כסאו חסד ורחמים מלא כבודו:

טובים מאורות שבראם אלהינו. יצאם בדת

בכינה ובהשכל. פח וגבורה נתן בהם. להיות

מושלמים בקרב חבר: מלאים זיו ומפיקים נזיה.

גאה זיום בכל העולם. שמחים בצאתם ששים

בבואם. עושים באימה רצון קונם: פאר וקבוד

נותנים לשמו צהלה ורנה לגבר מלכותו. קרא

לשמש ויצרח אור ראה והתקין צורת הלבנה.

שבת יתנו לו כל צבא מרום. תפארת וגדלה

שרפים ואופנים וחיות הקדש:

לאל אשר שבת מקל המעשים. וכיום

השביעי התעלה וישב על כסא כבודו. תפארת

שחויית לשבת

עשה ליום המנוחה ענג קרא ליום השבת: זה שיר שבח של יום השביעי שבו שבת אד מבר מלאכתו ויום השביעי משבח ואומר מזמור שיר ליום השבת: לפיכך יפארו לאל כל יצוריו שבח ויקר וגדלה וכבוד יתנו למלך יוצר כל המנחיל מנוחה לעמו ישראל ביום שבת קדוש: שמך יי אלהינו יתקדש וזכרך יתפאר מלפני פשמים מפער ועד הארץ מתחת: על כל שבח מעשה ידך. ועל מאורי אור שיערת הפה יפארוך פלה:

תתברך לגנצ צורנו מלפני וגאלנו. בורא קדושים ושתבח שמך לעד מלפני. יוצר משרתים ואשר משרתיו כלם עומדים ברום עולם ומשמיעים ביראה יחד בקול דברי אלהים חיים ומלך עולם: כלם אהובים כלם ברויים כלם גבורים כלם קדושים כלם עושים באימה וביראה רצון קונם וכלם פותחים את פיהם בקדושה ובטהרה בשירה ובזמרה. מברכין משבחין מפאין מקדישין מעריצין וממליכין: את שם האל המלך הגדול הגבור והגורא גדוש הוא: וכלם מקבצים עליהם על מלכות

שחיה לשבת

שמחים זה מזה ונתנים רשות זה לזה להקדיש לאדם בנות רוח בשפה ברורה ובנעימה. קדושה בקום בקצור ענים באימה ואומרים ביראה:

קדוש קדוש. קדוש יי צבאות מלא כל הארץ כבוד: והאופנים תיות הקדש ברעש גדול מתנשאים (כ"א לעמח השמים) לעמקם משבחים ואומרים: ברוך גבור יי מקדוש: לאל ברוך נעימות יתנו למלך אל חי וקם ומדות יאמרו השבחות ישמיעו. כי הוא לבדו מרם וקדוש פועל גבורה עשה תרשות בעל מלכות וזרע צדקות מצמיח ישועות. בורא דמויות. נורא תהלות. אדון הנפלאות. המחדש טובו בכל יום חסיד מעשה בראשית באמר לעשה אורים גדלים כי לעולם חסדו. ונתקין מאורות משמח עולמו אשר ברא. ברוך אתה

יי יוצר המאורות:

אהבת עולם אהבתנו יי אלהינו תמלה גדולה ויתרה תמלת עלינו אבינו מלפני בעבור שמך הגדול ובעבור אבותינו שבמחוך ותלמדנו חקי חיים לעשות רצונך בלבב שלם כן תתנו: אבינו אב תבחנו המרתם רתם נא עלינו ותן בלבנו ביקה דהבין ויהי שביד לשמנו ללמוד ויגלמוד לשמור ולעשות ויבקום את כל דברי מלמד הורגה באמתה. ותאר ענינו בתורתך ותבק לבנו במצותך ונתן דבבת להקדיש ולהקדיש את שמך. למען לא גבוש ורא

שחרית לשנה

גגלם ולא גבשל לעולם ועד. כי בשם קדשך
הגדול הגבור והנורא במחננו נגילה ונשמחה
בישועתך. ורחמיך יי אלהינו וחסדך הרבים
אל ישוענו נצח סלה ועד. מחר והבא עלינו
ברכה ושלום מהרה מארבע כנפות הארץ
ושכור עול הנזים מעל צנארכו והוליכנו מהרה
קוממיות לארצנו כי אל פועל ישועות אמת
וכנו הנה סבל עם ולשון וקרבנו סלפנו
לשמה הגדול באהבה להודות לה ולתודה ליראה
ולאבה את שמך: ברוך אמת יי הבורח בעמו
ישראל באהבה:

פז לנצח ק"ט ברחוק ובעממים כמו טכסוב כסוס :

שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד:

העושים בלשון

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

ואהבה לא השא את ידך אלוהי בכל לבבך ובכל
נפשך ובכל מאריך: והיו הדברים האלה אשר
אנכי מצוה חכם על לבבך: ושונתם לבנה ודברת גם
בשבתה ביותה ובלכתה בדרך ובשקפה ובקמף: וקשרתם
לאות עליך והיו לטמטת בין עיניך: לא תחמד וימנעם
בלשונם ביותה ולשעריך:

שחרית לשנה

והיה אם יקבע השקטו אל סגולתי אשר אנכי מצוה אתכם
תתם לאהבה את יהוה אלהיכם ולעבדו בכל
לבבכם ובכל נפשכם: ותתתי ספר ארצכם בעתו יחד
ויקרא לא תנוכ האספת דגנך ותירשך ויצהרך: ותתתי
עשב בצורך לבהמתך ואכלת ושלבעת: השמר לכם כך
שפת לבבכם וסרתם ועברתם אלהים אתים והשחתיתם
להם: ותערה ימסך עט אף יהוה בכם ועצר את השמים
ולא יהיה ספר ותארמה לא תתן את יבולה לא תרעה
ובארתם מורה מעל הארץ השבה אשר יהוה נתן לכם:
ושמרתם את דברי אלה על לבבכם ועל נפשכם וקשרתם
אתם לאות על ידכם והיו לטמטת בין עיניכם: ולפדתם
אתם את בניכם לדרך גם לשבתה ביותה ובלכתה בדרך
ובשקפה ובקמף: ובתבתם על מנוחת ביותה ובשעריך:
כבר את אביך למען דבני ימיכם ויפי בניכם על הארצה
אשר נשבע יהוה לאבותיכם לתת להם ייפי השמים על
הארץ:

ויאמר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל
ואמרת אליהם ועשו להם ציצת על גבי בנידתם
לזרזם ותתנו על ציצת הבגת פתיל תכלת: והיה לכם לציצת
דאיתם וזו חקבתם וזו על מצות יהוה ועשיתם אתם לא
תנוא ולא תחזו פתח לבבכם ותחזו עיניכם אשר נתת
לכם מצותיכם: כבר אתה יי השבע לנצח השנה ועשיתם

שחרית לשבת

71

מחילת מחותי והיתם קדשים לאלהיכם: אני יי אלהיכם
שליד וצאתי אתכם מארץ מצרים להוציא אתכם לארצות
אני יהוה אלהיכם:

פסן סוכן יי אלמיתם למעלות נעים מעות:

אמת וצדיק ונכון ונקים וישר ונאמן ואהוב וחביב
ונחמד ונעים ונורא ונאדיר ומתקן ומקבל
ומשוב ויפה הדבר הנה עלינו לעולם ועד: אמת
אלהי עולם מלבנו צור יעקב מגן ישענו לדור
ודור הוא קים ישמו קים וכסאו נכון ומלכותו
נאמנתו לעד קימת: ודבריו חיים וקיימים
נאמנים ונחמדים לעד ולעולמי עולמים: על
אבותינו ועלינו ועל בנינו ועל דורותינו ועל
כל דורות ויע ישראל עבדך: על הראשונים
ועל האחרונים דבר טוב וקיים באמת ובאמונה
הזק ולא יעבור: אמת שאמה הוא יי אלהינו
נאלהי אבותינו מלבנו מלך אבותינו נאלנו
נאל אבותינו ויצרנו צור ישועתנו פודנו
ומצילנו מעולם הוא שקד ואין לנו עוד אלהים
אלהך פלה:

ענה אבותינו אמת הוא מעולם מגן ומושק

6

שחרית לשבת

72

להם ולבניהם אחריתם נבל דוד ודוד: ברום
עולם מושקה ומשפחה וצדקה עד אפס ארץ:
אמת אשרי איש שישמע למצותיה ותורתה
ידברה ישים על לבו: אמת שאמה הוא ארון
לעשה ומלך נפור לריב ריבם לאבות ובגים:
אמת אמה הוא ראשון ואמה הוא אחרון
ימבלענה אין לנו מלך נואל ומושיע: אמת
ממצרים נאלתנו יי אלהינו מבית עבדים פדיתנו
כל בכוריהם הרגת ובכורך ישראל נאלת וים
סוף להם בקעת וידים סבעת וידידים עברו ים
ניבשו מים צריהם אחד מהם לא נותר על זאה
ואת שבו אהובים ורומו לאל ונתנו ידדים
ומירות שירות ותשבחות ברכות והודאות
למלך אל חי ונקים: רם ונשא גדול ונורא משפיל
נאים עדי ארץ ומגיה שפלים עד מרום מוציא
אסירים פודה עגרים עוזר נלים העונה לעשו
ישאל בעת שועם אליו: מהלות לאל עליון
נאלם ברך הוא ומבורך. משה ובני ישראל
לה ענו שירה בשמחה רבה ואמרו כלם:
מי כמכת באלים נמי במכה נאדר בתשטורא

תהילת עשה פלא: שיהיה חקשך שבוני נאמלים
לשמה הגדול על שפת הים יחד כלם הודו
והשליכו ואמרו: יי ימלך לעולם ועד: ונאמר
בואלנו יי צבאות שמו קדוש ישראל: ברוך
אתה יי נא אל ישראל:

אדני שפתי תפתח ופי עיר תהלתך:

ברוך אתה יי אלהינו ואלהי אבותינו. אלהי
אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב האל
הגדול הגבור והנורא אל עליון נומל חסדים
שוכים. קונה הכל וזובר חסדי אבות ומביא נוצ
לכני בנייהם למען שמו באהבה:

(צנעם סטובס) וברנו לחיים. סלך חפץ בחיים. נתבנו בספר
חיים. למענה אלהים חיים. אל חי:

סלך עזר ומושיע ומגן. ברוך אתה יי סגן
אברהם:

אתה גבור לעולם אדני מתנה מתים אתה רב
להושיע:

(קניז) מוריד המל: | (צנעם) משיב הרוח ומוריד הגשם
סבכלל חיים בחסד מטה מתים ברחמים רבים
סופך טופלים ורופא חולים וסמך

מסרים ופקים אמננתו לישיני עפר מי במוך
בעל גבורות ומי דומה לך. סלך ממית ומחיה
ומצמיח ושוועה:

(צנעם סטובס) מי במוכה אב הרחמן וזכר יצורו ברחמים לחיינו
ונאמן אתה להחיות מתים: ברוך אתה יי
סמך המתים:

בזכר ט"ז לומר נקדשך וליבול לומר קדוש:

נקדשך ונעריצה. בנזעם שיה סוד (אומר בנינון) שלמי
קדש המשלשים לך קדשה. וכן כתוב על יד
נביאך וקרא זה אל זה ואמר קדוש קדוש קדוש יהוה צבאות
מלא כל הארץ גבור: לעמתם משבחים ואומרים: ברוך
גבור יהוה ממקומו: וברכרי קדשך כתוב לאמר ימלך יהוה
לעולם אלהיך ציון לדור דור הללויה: ע"כ

אתה קדוש ושמה קדוש וקדושים בכל יום
ותללוך סלה: ברוך אתה יהוה האל
(כתי"ל המלך) הקדוש:

ישמח משה בפתגת חלקו כי עבד נאמן קראם
לו. כליל הפארת בראשו נחת. בעצמו
לסניף על סר סיני. ושני לחות אבנים חוריד ביה
ובתוב בנתן שמינת שבת וכן בתוב בתורתך:

סודיה לשבח

ח

ושמח בני ישראל את השבת לעשות את
השבת לדורתם ברחם שלום ביני ובין
בני ישראל אות היא לעולם כי ששת ימים
עשה יי את השמים ואת הארץ וביים השביעי
שבת וינחם:

ולא נתתו יי אלינו לט"י הארצות. ולא תנחלתו
מלפנינו לעובדי אלילים. גם במנוחתו לא
ישקנו רשעים. כי לעמך ישראל נתתו באהבה
לעבד מעקב אשר גם בחרת:

ישמחו במלכותך שומרי שבת וקראי ענג עם
מקדשי שביעי בלם ישבעו ויתענגו
משובך ובשביעי רצית בו וקדשתו חמדת ימים
אותו קראת וזכר למעשה בראשית:

אלהינו ואלהי אבותינו רצה גא במנוחתנו
קדשנו במצותיך שים חלקנו בתורתך
שבוענו משובך שמת גםשנו בישועתך. וטהר
לבנו לעבדך באמת ותנחילנו יי אלהינו
באהבה וברצון שבת קדשך. ונחור בו כל
ישראל מקדשי שבתך: ברוך אתה יי מקדש
השבת:

סודיה לשבח

ה

רצה יי אלהינו בעמך ישראל ולהסלתם שעת.
וחשב את העבודה לדביר ביתך ואשי
ישראל והסלתם מהרה באהבה תסבל ברצון
ותהי לרצון תמיד עבדת ישראל עמך:

נצטב ללם פדום פועלים זכ

אלהינו ואלהי אבותינו. מעלה ויבא יגיע יראת
וירצון ישמע ישמר ויזכר וזכרנו
וזכרון אבותינו. וזכרון ירושלים עירך וזכרון
משיח בן דוד עבדך. וזכרון כל עמך ביר
ישראל לפניך לפליטה לטובה לחן ולחסד
ולרחמים ביום ראש החודש הזה. לרחם בו
עלינו ולחושיענו. וזכרנו יי אלהינו בו לטובה
וסקדנו בו לברכה. וחושיענו בו לחיים טובים
בדבר ישועה ורחמים חיים ודגנו. ותמול ורחם
עלינו. וחושיענו. כי אליך עינינו כי אל מלך
חנו ורחום אתה:

ואתה ברחמיך רבים תפוצ בני תרצנו ותחננה עיני
בשובך לציון ברחמים: ברוך אתה יי מקדש
שבתך לעין:

מודים אנחנו לך שאמרת
 הויתן לנו אלהינו
 ואלהי אבותינו לעולם
 ועד. צורנו צור חיינו וסגן
 ישענו אמתה הוא לדור
 נדור נזכרה לך ונקסר
 קהלתך. על חיינו
 הפסוקים בגדה. ועל
 גשמותינו תפקודות לך
 ועל גופיך שבכל יום עמנו
 ועל נפלאותיך וטובותיך
 שבכל עת ערב ובוקר
 וצהריים הטוב כי לא כלו
 כחטיף ותפחתם כי לא חסו חסדיך כי מעולם
 קיינו לך:

בשם סוכה לזכרון כל על פניו

על הנסים ועל הפרקן ועל הגבורות ועל
 התשועות ועל הנפלאות ועל הנחמות
 שעשית לנו אבותינו ביום הזה וכוונתו

מודים אנחנו לך שאמרת
 הוא יתן אלוהים
 ואלהי אבותינו. אלהי כל
 בשר. יצרט יצור בראשית
 ברכות ותדאמת לשמך
 גדול ותקדוש. על
 שהחיינו. וקיימנו. פן
 תחיינו. ותחננו. ותאסוף
 גלינו לחצרות קדשך.
 לשמור חקיך. ולעשות
 רצונך ולעבדך בלבב
 שלם על שאט מודים
 לך. ברוך אל תדאמת:

עיני מרחיקה מן יתרון כל גדול השמאנו וכוונתו. נשעמך
 מלכות ייך תישע על עמך ישראל להשקותם
 חרותך להעבדים ממין רעונך. ואמת ברחמיך רבים עמך
 ליום בשעת צדקתם. רבם את ריבם. דנת את דינם. נקמת את
 נקמתם. מסרת גבורים ביד הלשנים. ורבים ביד מעשים.
 וטמאים ביד מלהים. והשעים ביד צדקים. ונדים ביד
 עסקי תורתך. הנה עשית שם גדול וקדוש בעולמך.
 לעמך ישראל עשית תשועה גדולה ופרקן ביום הזה.
 ואמר בן באו בניך לדביר ביתך וטנו את היכלך וטנו
 את מקדשך ותדליקו נרות בהצרות קדשך וקבעו שמענו
 ימי חננה אלו להודות ולהלל לשמך הגדול:

ועל כלם יתברך ויתרומם ויתגשש שמך
 מלכנו תמיד לעולם ועד:
 (בשם סוכה) וכתוב לחיים טובים כל בני בריה:

וכל החיים יודוך סלה. ויתללו ויברכו את שמך
 הגדול באמת לעולם כי טוב. הלא ישעמנו
 ועזרתנו סלה האל הטוב: ברוך אמתה הטוב
 שמך ואלה נאמר להודות:

ואלהינו ואלהי אבותינו ביום הזה וכוונתו
 התורה על ידי משה עבדך האמתה מפי ארון

סודות לשבת

בבית מדרש עם קדושת קצוה אצלו יתה ויחמדי: ית
יתת פני אליך ודוד: יתת יתה פני אליך וישלם לך שלום
ותשם את שמי על בני ישראל ואני אברכם:

שים שלום מוכה וברכה תיים חן וחסד ורחמים
עלינו ועל כל ישראל עמך וברכנו אבינו
פלנו יחד באור פניך פי באור פניך נתת לנו
י אלהינו תורה ותיים. אהבה וחסד צדקה
ורחמים ברכה ושלום וטוב בעיניך לברכנו
לברך את כל עמך ישראל ברוב עז ושלום:
(ע"ס) ובספר תיים ברכה ושלום ופרנסה מוכה וישועה
ונחמה ונחירות טובות ונכתב לפניך אמת וכל עמך
ישראל לתיים טובים ושלום:

ברוך אתה יי המברך את עמו ישראל בשלום אמן
יהי לרצון אמרי פי ותהיו לבי לפניך יהוה עזי ונוצלי:

אלהי נצור לשוני מרע ושפתתי מדבר מרע ולמקללי
נפשי תרדם. ותנשני בעקר לכל תהיה פתח לבי
בתורתך. ואצרי מצותיך תרדוף נפשי. וכל הקמים עלי
לרעה מוכה הם עצתם וקלקל מושבותם. עשה למען
שמיך. עשה למען ימיך. עשה למען תורתך. עשה למען
צדקותך. למען ידעו יתה. תישועה וחסד ועניי יהוה
לעין עיני י ותהיו לבי לפניך יהוה עזי ונוצלי:

סודות לשבת

עשה שלום במוצאי. הוא עשה שלום עלינו ועל
כל ישראל ואמר אמן:

כי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שיכנה בית
המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך: ושם
נעבוד ביראה כימי עולם וכשנים קרמוניות: ועדנה ליי
מנחת יהודה וירושלים כימי עולם וכשנים קרמוניות:

פזנים לשם פורים ובעצם פזנים למוצאי סוף סגל :

מדר הלל

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר
קדשנו במצותיו וצונו לקרוא אלו תהלה:

הללויה הללו עבדי יי הללו את שמו יי: יהי שם
יי מברך מעתה ועד עולם: מפני
שמש עד מבואו מהלל שם יי: רם על כל
פזים יי על השמים כבודו: מי כפי אלהינו הפגדיהי
לשבת המספילי לראות בשמים ובארץ: מקימי
מספר כל מאשפת ירים אבינו: להשיבי עם
גדיבים עם גדיבי עמו: מושיבי ענת הבית אם
הפגים שמחה הללויו:

בבואת ישראל ממצרים בית יעקב מעם לעז:
התה יהודה לקדשו ישראל ממסלותיה:
סגנות כהן תהיו: יפב לאחד: סגרים ושרי

כאילים וקעות בקני צאן: מה לה הים כי תגום
הירדן הסב לאחור: הדרים תרקדו כאילים
קבעות בקני צאן: מלפני ארון הולי ארץ מלפני
אלוהי יעקב: ההפכי הצור אגם מים חלמיש
למעניו מים:

שנים כלש סודס מדלגים סבל שנים סוכס סוכרים סלן סוכרי :

סו לא לנו יי לא לנו כי לשמך מן כבוד על חסדך על
אמתך: למה יאמרו הגוים איה נא אלהיהם: ואלהינו
בשמים כל אשר חפץ עשה: עצביהם כסת וזהב מעשי ידי
אדם: פה להם ולא ידברו עינים להם ולא יראו: אוננים להם
ולא ישמעו אף להם ולא יידיהן: יריהם ולא מישון
בגליהם ולא יחלכו לא ירגו בגרוגם: פמהם יהיו עשייהם
כל אשר בומה בהם: ישראל במח ביי עורם ומגנם הוא:
בית ארץ במח ביי עורם ומגנם הוא: דאי יי במחו ביי
עורם ומגנם הוא: ערכ

יהודה וקרנו יברך וברך את בית ישראל יברך
את בית אהרן: יברך יראי יי חקמנים עם
הגדלים: יסף יי עליכם עליכם ועל בניכם:
ברוכים אתם ליי עשה שמים וארץ: השמים
שמים ליי והארץ נתן לבני אדם: לא השמים

יהללוהו ולא כל ידני דומה: ואנחנו נברך יי
מעמה ועד עולם הללוהו:

שנים כלש סודס מדלגים סבל שנים סוכס סוכרים סלן סוכרי :

קמו אהבתי כי ישמע יי את קולי תתנני: כי הפה אונן לי
ובימי אקרא: אספוני חבלי מות ומצרי שאלו מצאתי
צרה ויגון אמצא: ובשם יי אקרא אנא יי מלמה נמשי: חנן
יי רצויק ואלהינו מרחם: שמר פתאים יי דלותי ולי ידושיע
שוכי נמשי למנוחיהי כי יי גמל עליכי: כי חלצת נמשי
ממות את עיני מן דמעה את רגלי מדחי: אתהלהך לסני יי
בארצות התיים: האמת כי אדבר אני עניתי מאד: אני
אמתיה בהפתי כל האדם פוב: ערכ

מה אשיב ליי כל תגמולהי עלי: פום ישועות
אשא ובשם יי אקרא: גרבי ליי אשלם
נגדה נא לכל עמו: יקר געני יי תפורתה לחסידיו.
אנא יי כי אני עבדה אני עבדה בן אמתך פתחת
למוסרי: לה אובח ובה תודה ובשם יי אקרא:
גרבי ליי אשלם נגדה נא לכל עמו: בפתרות
בית יי בתוככי ירושלים הללוהו:

חללו את יי כל גוים שפחדו כל האמים: כי
נבר עלינו חסדו ונאמת יי לעולם הללוהו

ה הודו ל' כי טוב
 יאמר גא ישראל
 יאמרו גא בית אהרן
 יאמרו גא יראי'
 מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה: " לי לא
 אירא מה יעשה לי אדם: " לי בעזרי ואני
 אראה בשנאי: טוב לחסות בני מבטח באדם:
 טוב לחסות בני מבטח בנדיבים: כל גוים סבבוני
 בשם " כי אמילם: סבבני גם סבבוני בשם "
 כי אמילם: סבבוני בדברים דעכו פאש קוצים
 בשם " כי אמילם: דחה דחיתני לגפל ויהנה
 עזרני: עזי וזמרת יה יהי לי לישועה: קול
 דקה וישועה באהלי צדיקים: מיין יהנה עשה
 חיל: מיין " רוממה ומין יהנה עשה חיל: לא
 אמות כי אחיה ואספר מעשי יה: יסד יסרני
 יה ולמנר לא נתנני: סתחו לי שערי צדק
 אבא גם אודה יה: זה השער ליהנה צדיקים
 יבאו בו: אודה כי עניתני ותדוי לי לישועה:
 וידך אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה:
 וכן אמת " היתה ואת היא גסלאת בעינינו:

אמת זה היום עשה " גגילה ונקמחה בו: ה
 אבא " הושיעה גא: אבא " הושיעה גא:
 אבא " הצליחה גא: אבא " הצליחה גא:
 ברך הבא בשם " ברכונכם מבית " ברוך אל
 " ויאר לנו אסרו חג בעבתים עד קרנות
 המזבח: אל אלי אמת ואודה אלהי ארוממה:
 אלי הודו ל' כי טוב כי לעולם חסדו: הודו
 ותללה " אלחינו (על) כל מעשיה וחסידיה
 וצדיקים עשי רצונה ועמה בית ישראל
 כלם בונה יודו ויברכו וישבחו ויקארו את שם
 כבודך. כי לה טוב להודות ולשמה געים לזמר
 מעולם ועד עולם אמת אל. יסוד חינו סוכס
 כלל יוסין ויטעו ממי מן סוכס בני סדילת ועונס לען: ברך
 אמת " מלה מהלל בתשבחות אמן:

וכוונס ססון קדים מסקבל וקודס טמולאין סטס סוכס ילעל:
 אמת הראת לדעת כי " הוא האלהים אין עוד
 מלבדו: אין כמות באלהים יהנה ואין
 כמעשיה: יהי " אלחינו עמנו פאשר ניה עם
 אבותינו אל עובדי ואל יושביו: הושיעה את

עמך וברך את נחלתך וירעם ונשאם עד העולם
נחיה בנסע הארץ ויאמר משה קומה יי ויפצו
אויביך ויגסו משנגאיך מפניך. קומה יהוה
למנוחתך אמה וארון ענף: כהניך ילכו
צדקו חסידך ירננו: בעבר דוד עבדך אל תשב
בני משיחך:

ויזיל ספר טורח ויאמר:

ברוך המקום שנתן תורה לעמו ישראל ברוך
הוא: אשרי העם שקבה לו אשרי העם
שני אלהיו:

וכמוילין ס"ס לומר סמו:

בדלו ליי אתי וברזמכה שמו יתרו:

קהל וזמנו יי אלהינו השתחוה לתרום ונליו קדוש הוא:
וחמו יי אלהינו: והשתחוה להר קדשו כי קדוש יי
אלהינו: אין קדוש כפי כי אין בלתי ואין צור פאלהינו:
כי מי אלוה מפלעך יי ומי צור וולתי אלהינו: תורה צוה
לנו משה מורשה קבלת יעקב: עין חיים הוא לפתויקים
בה ותומכי מאשר: דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום:
שלום רב לאהבי תורתך ואין למו מבשול: יי עז לעמו
אין יי יברך את עמו בשלום: כי שם יי אקרא תבו ליל
לארצנו: בעל תב עז לאלהים ותב כבוד לתורה:

ברך שמה ימרא עלמא בריך בתרך ואתרך יתא רעוהך
עם עמך ישראל לעלם. וסורקו ימנה אחיו לעמך
בבית מקדשה. וילאמנויא לנא משוב נהוה ולקבל צלותנא
ברחמי. יתא רעוא קרמך דתורף לו תינו בטיבותא ויתא
אנא עבדך פקדיא בנו צדיקיא. למרחם עלי ולמנסר יתי
חת כל די לי ודי לעמך ישראל: אנת הוא ון ויפגנס
לכלא אנת הוא שלים על פלא אנת הוא שלים על
מלכיא ומלכותא דילך היא. אנא עבדא דקורשא בריך
הוא דמגידנא קמה וימקמה דיקר אוריתא בכל עדן ועדן.
לא על אנש רחוינא. ולא על בר אלהין סמיכנא. אלא
באלהא דשמאי. דהוא אלהא קשום. ואוריתא קשום.
ונביאותי קשום. ומסנא למעבר שבון וקשום. בה אנא
רחיץ. ולשמה קדושא יקרא אנא אמר תושבחון. יתא רעוא
קדמך דתפתח לבי באוריתך ותשלם משאליו דלבא ולבא
דכל עמך ישראל. לטב ולחיו ולשלם אמן:

יבזים ס"ס לעיני טעם. ויאמר זה סמוך סכסכ ומם וסמכל 13:

וזאת התורה אשר קם משה לפני בני ישראל:
תורה צוה לנו משה מורשה קהלת
יעקב: האל תמים דרכו אמרת יי צרופה מנו
הוא לכל החוסים 13:

קורין נקדר סיס ז' נבזי לין סוסמין לבל סוסמין סליסם. ונבזמם
פריסם סעוד לרבין רק סורי כל סנס אל סקט סוסריס. ונקריסם
ספריס ילכ פני קייס. וספריס פריסם סעבוס:

מדת הקיטר ומלך

ואלהים יעמוד סביב ואלהים. ונתקום מלך עם סביב ילמד סתם:
אלהים תיים ומלך עולם המנביהי לשבת המשפילי לראות
בשמים ובארץ: בדרך פת ובכרה לגדל ולתק
לכל אשר מפי מלכים ימלכו ומדך למו משה עו שבת
מישור לגדל לאמים: השקפה ממעון קדשך וברך ונצור
נעזר את ארזיני קיסר לו סדוכס אמן ברכות שמים מעל
תצו את. יאריך ימים ושנות תיים על ממלכתו: אמן
באשון בת עין תנצרהו. עטרת תפארת נצח תמננה: אמן
תתיו תכרע קמיו. שלום ושקט יהיה בימיו: אמן שלח
אורך ועורך המה ינהונו. חסד ואמת תמיד יצוהו: אמן
תעטה חוד והדר גם ברכות. מתמר עינו תפארת מלכות. אמן
מאד מאד ירום ארזיני ונשא ונבה. עם כל בני משפחתו
תשגבה: אמן תתננו לפניו ולפני כל יועציו לחנינה
ולרחמים. לשוב לעמך ישראל כל הימים: אמן יהי לרצון
אמרי לפניו והגיון לבנו לפניך. יי צוהנו ונזאלנו: אמן

שנים שלשים כ"ח סוכת חמון ולוונר ימי רגון. וכלם סכני סין אכריו
לוחו סכל.

יהי רצון מלפני אלהי השמים לכונו את בית חיינו. ולהשיב
שכינתו לחוכו בטהרה בימינו. ואמרו אמן:
יהי רצון מלפני אלהי השמים לרחם על בליטתנו. ולעזור
המנחה והמשחית. והרעב והרעב. והשכי. והבגד
שליט ומלך עמו. ואמרו אמן:

שחרית לסוכה

יהי רצון מלפני אלהי השמים לרחם לנו את כל חבתי
ישראל. רם. וישועה. ונתינתם. ותלמידיתם. בכל
מקומות מושבותיהם. ואמרו אמן:
יהי רצון מלפני אלהי השמים שנשמע ונתבשר בשורח
טובות. בשורות ישועות ונחמות. מארבע כנסות הארץ
ואמרו אמן:

מי שעשה נסים לאבותינו וממצרים נאלם.
הוא ינאל אותנו. וישיב פנים לנבולם.
כספן טוב יהא לנו ראש חדש סלויי כיום סלוי
וסלוי יחדשהו הקדוש ברוך הוא עלינו ועל עמו
ישראל בכל מקום שהם לטובה ולברכה.
לששון ולשמחה. לישועה ולנחמה. לפרנסה
ולכלכלה. לשמועות טובות. ולכשורות
טובות. ולנשמים בעתם. ולרפואה שלמה.
ולקאלה קרובה. ואמרו אמן:

שנים שלשים כ"ח סוכת חמון ולוונר ימי רגון סוכני סין אכריו

מחדש חדשים יקבץ קדושים. אנשים ונשים.
לעיר הבגדיה: וזה החדש לטובה יחדש.
ורצון יצו אל. רב העזיליה: מי שפרך
אבותינו אברהם יצחק ויעקב ומשה ואהרן
ודוד ושלמה וכל הקהלות הקדושות והטהורות

שחרית לשבת

וְיָרָא יִבְרָךְ אֶת כָּל הַקְּהָל הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה. קְדוּלִים
וְקַטְנִים הֵם וּבְנֵיהֶם וּנְשֵׁיהֶם. וְתַלְמֵי־יהֵם מְלָכָא
דְּעַלְמָא הוּא יְבָרַךְ יִתְכּוֹן. וְיִזְכֶּה יִתְכּוֹן. וְיִשְׁמַע
בְּקוֹל צְלוֹתְכּוֹן. תַּתְּפַרְקוּן וְתַשְׁמְכוּן מִכָּל צָרָה
וְעַקְתָּא. וְהִי גַמְרָא דִּי בְּסַעְדְכֶם. וְיִגְן בְּעַדְכֶם.
וְיַפְרֵשׁ סִכַּת שְׁלוֹמוֹ עֲלֵיכֶם וְיַטֵּעַ בִּינְיָנְכֶם אֲהַבְהָה
וְאֲהַרְהֵה שְׁלוֹם וְרַעוּת. וְיִסְלַק שְׁנֵאת חַקְכֶם
טַבְיִינְיָכֶם. וְיִשְׁבּוֹר עוֹל הַגּוֹיִם מֵעַל צְנֵאֲרֵיכֶם.
וְיָקִים בְּכֶם מַקְרָא שְׂכָתוֹב. וְיִתְחַוֵּי אֲבוֹתֵיכֶם
וְיִסַּף עֲלֵיכֶם בְּכֶם אֵלֶּף פְּעֻמִּים וְיִבְרָךְ אֶתְכֶם
בְּאֲשֶׁר דִּבֶּר לְכֶם (בְּשֵׁם שְׁמוֹת מוֹסִיף וְיִקְתְּבֵנוּ הָאֵל
בְּסֵפֶר חַיִּים טוֹבִים) וְכֵן יְהִי רַצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

וְאוֹרְכִים אֲשֶׁר לְנוֹכְחֵם אֵל וּמִיֵּרוֹת וְאֲסִיב אֲוֵרִים:

בְּרוּךְ יי אֲשֶׁר גָּתַן מְנוּחָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל כָּכֵל
אֲשֶׁר דִּבֶּר לֹא גָכֵל דִּבֶּר אֶחָד מִכָּל דִּבְרוֹ
הַטּוֹב אֲשֶׁר דִּבֶּר בְּיַד מֹשֶׁה עֶבְדּוֹ: וְהִי יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ עֲמָנוּ בְּאֲשֶׁר הָיָה עִם אֲבֹתֵינוּ אֵל
נֶעְזָבְנוּ וְאֵל יִשְׁשַׁנּוּ לְהַטּוֹת לְרַבְּנוּ אֱלֹהֵינוּ לְלֶכֶת
בְּכָל דְּרָכָיו וְלִשְׁמֹר מִצְוֹתָיו וְהִקְיֵנוּ וּמִשְׁפָּטָיו
אֲשֶׁר עָנָה אֶת אֲבֹתֵינוּ וְהִקְיֵנוּ דְּבָרֵי אֱלֹהֵי אֲשֶׁר

שחרית לשבת

חַתְּחַנְנֵתִי לְפָנָי יי קָרְבִים אֵל יי אֱלֹהֵינוּ יוֹמָם
וְלַיְלָה לְעִשׂוֹרַת מִשְׁפַּט עֲבָדוֹ וּמִשְׁפַּט עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל דִּבֶּר יוֹם בְּיוֹמוֹ: לְמַעַן דַּעַת כָּל עַמֵּי
הָאָרֶץ כִּי יי הוּא אֱלֹהִים אֵין עוֹד: לֹא יִמּוֹשׁ
סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה מִפִּיךָ וְהַגִּיתָ בוּ יוֹמָם וְלַיְלָה
לְמַעַן תִּשְׁמֹר לְעִשׂוֹת כָּכֵל הַבְּתוּב בוּ כִּי אָנּוּ
מִצְלִיחַ אֶת דְּרָכֶיךָ וְאָנּוּ מִשְׁכִּיל:

הֲלֹא אֵינְתִיךָ חוֹק וְאִמְצָן אֵל תַּעֲרִץ וְאֵל מַתָּה כִּי עַקֵּךְ יי
אֱלֹהֶיךָ בְּכֵל אֲשֶׁר תִּלְךָ:

וְאוֹרְכֵי טַמּוֹן טַמּוֹן טַמּוֹן:

יְסַלֵּף יי לְעוֹלָם אֱלֹהֶיךָ צִיּוֹן לְדֹר וְדֹר הַלְלוּתָהּ:

מְזֻמֵּר לְדֹר הַבּוּ לִי בְּנֵי אֱלֹהִים הַבּוּ לִי צְבוֹד וְעוֹ: הַבּוּ
לִי צְבוֹד שְׁמוֹ הַשְׁתַּחֲוִי לִי בְּהַרְרַת קוֹדֶשׁ: קוֹל יי
עַל הַמַּיִם אֵל הַצְּבוֹד הָרַעִים יי עַל מַיִם רַבִּים: קוֹל יי
בְּפִי קוֹל יי בְּהַרְרַת: קוֹל יי שׁוֹבֵר אַרְצוֹת וְיִשְׁפֹּר יי אֶת אֲרֶזֵי
הַלְּבָנוֹן: וְיִרְקֹדֵם כְּמוֹ עֵנָב לְבָנוֹן וְיִשְׁרִיץ כְּמוֹ בֵן רֵאמִים:
קוֹל יי חֹצֵב לְהַבּוֹת אֵשׁ: קוֹל יי יְחִיל מִדְּבַר יְחִיל יי מִדְּבַר
קֹדֶשׁ: קוֹל יי יְחִיל אֵילוֹת וְיַחֲשֹׁף יַעֲרֹת וּבְחִיקָלוּ כָּל
אֲמֵר צְבוֹד: יי לְמַבּוֹל יִשָּׁב וְיִשָּׁב יי מְלָךְ לְעוֹלָם: יי עַ
לְעַמּוֹ יִתְּן יי יְבָרַךְ אֶת עַמּוֹ בְּשְׁלוֹם:

שאנו שומרים ואשיכם והשואו פתחי עולם ונבא מלך
הנבחר מי זה מלך הנבחר יהוה עוזו ונבחר יהוה נבחר
מלחמה: שאנו שומרים ראשיכם ושואו פתחי עולם ונבא
מלך הנבחר: מי הוא זה מלך הנבחר יי צבאות הוא מלך
הנבחר מלה: וידעת כי יי אלהיך הוא האלהים האל הנאמן
שומר הברית והחסד לאהביו ולשמרו מצותיו לאלהיך יוד:
כי אל רחום יי אלהיך לא ירפה ולא ישחיתך ולא ישפח
את ברית אבותיך אשר נשבע להם: כי כה אמר יי רבו
לעקב שמחה וצדקו בראש הנונים השמיעו הללו ואמרו
הושע יי את עמך את שארית ישראל:

ועמוד נכד סמיכל וסומר:

יהללו את שם יהוה כי נשגב שמו לבדו הודו על ארץ
ושמים ויהם קרן לעמו תהלה לכל חסידיו לבני
ישראל עם קרובו הלהיה: יהוה הוא האלהים יהוה הוא
האלהים בשמים מפעל ועל הארץ מתחת אין עוד: אין
במוף באלהים יהוה ואין בפעשיה:

ועסויין ס"ס למיכל וסומרים:

שוכה למעונך. ושכון בבית מאריך. כי כל פה וכל לשון
יתנו הוד ותרד למלכותך:

ובנה יאמר שוכה יי רבנות אלפי ישראל: השיבנו יי
אלהיך ושוכה חיש ימינו בפרים:

מוסף לשבת

אלהי שומתי תסתה ופי יחיד תהלתך:

ברוך אתה יי אלהינו ואלהי אבותינו. אלהי
אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב האל
הגדול הנבחר והנורא אל עליון נומל חסדים
טובים. קונה הכל וזוכר חסדי אבות ומביא נול
לבני בניהם למען שמו באהבה:

(בשנים ספורים) זכרנו לחיים. מלך חסין פתיים. כתבנו בספר
חיים. למענה אלהים חיים. אל חי:

מלך עוזר ומושיע ומגן. ברוך אתה יי מגן
אברהם:

אתה נבחר לעולם אדני מתיה מתים אתה רב
להושיע:

(נמיז) מוריד הפל: | (במקף) משיב הרוח ומוריד תשומ:

מקבל ל חיים בקסד מתיה מתים ברחמים רבים
סומך נוֹפלים ורופא חולים ומתיר
אסורים ומקיים אמונתו לישגי עפר. מי במוף
בעל נבחרות ומי דומה לך. מלך ממית ומתיה
ומצמיח ישועה:

(בשנים ספורים) מי במוף אב נבחרת ופי יחיד תהלתך:

וּנְצַמְנוּ אִתָּהּ לְחַיּוֹת מַתִּים: בְּרוּךְ אַתָּה יי
מִחַיֵּה הַמֵּתִים:

במחלה מועד כמ"ץ קדוים ו:

בְּתוֹ יִתְנוּ לָךְ יי אֱלֹהֵינוּ מִלְאָכִים הַמּוֹנֵי מַעֲלָה עִם עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל קְבוּצֵי מִשְׁחָה. יְהִי כָלֵם קְדוּשָׁה לָךְ יִשְׁלֹש
בְּדָבָר הָאֵמוּנָה עַל יַד נְבִיאָהּ. וְקָרָא זֶה אֵל זֶה וְאָמַר:
קְדוּשׁ קְדוּשׁ קְדוּשׁ יי צְבָאוֹת מִלֵּא כֹל הָאָרֶץ בְּבוֹדוֹ:
בְּבוֹדוֹ מִלֵּא עוֹלָם וּמִשְׁרָתוֹ שׁוֹאֲלִים אֵיךְ מָקוֹם בְּבוֹדוֹ
לְהַעֲרִיצוֹ. לְעַמְתָּם מְשֻׁבְּחִים וְאוֹמְרִים: בְּרוּךְ בְּבוֹד יְהוָה
מִמְקוֹמוֹ: מִמְקוֹמוֹ הוּא יִסֵּן בְּרַחֲמָיו לְעַמּוֹ הַמֵּי־חַדִּים שְׁמוֹ
עָרַב וְבָקָר בְּכֹל יוֹם תְּמִיד אוֹמְרִים פְּעָמִים בְּאַהֲבָה: יִשְׁמַע
יִשְׂרָאֵל יי אֱלֹהֵינוּ יי אֲחֵד: הוּא אֱלֹהֵינוּ. הוּא אֲבִינוּ. הוּא
מִלְכֵנוּ. הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ. הוּא יוֹשִׁיעֵנוּ. וְיִנְאֲלֵנוּ שְׁנֵית וְיִשְׁמְעֵנוּ
בְּרַחֲמָיו לְעֵינֵי כָל חַי לְאִמְרֵי. הֵן נִאֲלָתִי אֲתִכֶּם אֲהַרִּיר
בְּרֵאשִׁית לְחַיּוֹת לְכֶם לְאֵלֹהִים: אָנֹכִי יי אֱלֹהֵיכֶם: וּבְדַבְרֵי
קְדוּשָׁה בְּתוֹב לְאִמְרֵי: יִמְלֹךְ יי לְעוֹלָם אֱלֹהֵינוּ אֵין לְדוֹ
וְרוֹד תְּלִלֵיךָ:

אַתָּה קְדוּשׁ וְשִׁמְךָ קְדוּשׁ וְקְדוּשִׁים בְּכֹל יוֹם
יְהִלְלוּךָ שְׁמֹךָ בִּי אֵל מְלֹךְ גְּדוֹל וְקְדוּשׁ אַתָּה:
בְּרוּךְ אַתָּה יי הַגּוֹל תְּקַדּוּשׁ (עֵינֵי תְּמַלֵּךְ) הַקְּדוּשׁ:

יש אומרים חנות שבת:

תְּכַנְּנֵה שְׁבֵת רְצִיחַ קְרִבְנוֹתֶיךָ
צִוִּיתָ בְּרַשִּׁיחָה עִם
סְדוּרֵי נִסְכֵיךָ מְעַנְנִיחָה לְעוֹלָם
בְּבוֹד יִנְהַלּוּ מוֹעֲמֵיךָ חַיִּים וְכֹבוֹ
וְנֶם הָאוֹתֵהִים דְּבָרֶיךָ קְדוּלָּה
בְּחָרֵד: אִזּוּ מְסִינֵי נִצְטוּר צִוִּיתָ
פְּעַל יְהוָה בְּרֵאשִׁי. וְהִצַּנְנוּ יי
אֱלֹהֵינוּ לְהַקְרִיב בְּךָ קְרִבְנוֹ
מוֹסֵף בְּרֵאשִׁי:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שֶׁתַּעֲלֵנוּ בְּשִׂמְחָה לְאֶרְצֵנוּ וְתִשְׁעַנּוּ בְּגִבּוֹלֵנוּ

לשבת וראש חודש

אַתָּה יְצַרְתָּ עוֹלָמְךָ מִקְּדָם. כְּלִיִּת מִלְאָכְתֶּךָ בְּיָדֶם
הַשְׁבִּיעֵנִי בְּחַרְתָּ בְּנוֹ מִכָּל הָאֲמוֹת וְרְצִיחַ
בְּנוֹ מִכָּל חַלְשוֹנוֹת וְקָדְשִׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וּקְרִבְנוֹ
מִלְכֵנוּ לְעַבְדוֹתֶיךָ וְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל וְתַקְדּוּשׁ עֲלֵינוּ
בְּרֵאשִׁי. וְהִתְמַן לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שְׂבָחוֹת
לְמַנּוּחָה וְרֵאשִׁי חֲדָשִׁים לְכַפְרָה. וְלִפִּי שְׂחָטָאנוּ
לְחַנּוּךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. תְּרַכֵּה עֵינֵינוּ

מוסף לשבת

וְשֵׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֵת קַרְבָּנוֹת חֻבוֹתֵינוּ תְּמִידִין
בְּסֻדְרָן וּמוֹסְפִין בְּהִלְכָתָן. אֵת מוֹסֵף יוֹם הַשַּׁבָּת
הַזֶּה. נַעֲשֶׂה וּנְקָרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה בְּמִצְוֹת
רְצוֹנָךְ כְּמוֹ שֶׁבְּתָבְרָתְךָ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל יְדֵי
מִשָּׁה עֶבְרָךְ בְּאַמּוּר:

לשבת וראש חודש

וְשֵׁם מְקַדְּשֵׁנוּ וְנִגְדָה יְקַרְנֵנוּ וְנִשְׁלַל כְּבוֹד מִבֵּית
חַיֵּינוּ וְאִין אָנוּ יְכוּלִין לְהַקְרִיב לְפָנֶיךָ קַרְבָּן
וְלֹא כִתּוּן שׂוֹכֵפֵר בְּעַדְנוּ:
יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.
שֶׁתְּעַלְבֵנוּ בְּשִׂמְחָה לְאַרְצֵנוּ וְתִשְׁעֵנוּ בְּגִבּוּלֵנוּ
וְשֵׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֵת קַרְבָּנוֹת חֻבוֹתֵינוּ.
תְּמִידִין בְּסֻדְרָן וּמוֹסְפִין בְּהִלְכָתָן: אֵת מוֹסְפֵי יוֹם
הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְיוֹם רֵאשִׁי הַחֹדֶשׁ הַזֶּה. נַעֲשֶׂה
וּנְקָרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה בְּמִצְוֹת רְצוֹנָךְ כְּמוֹ
שֶׁבְּתָבְרָתְךָ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל יְדֵי מִשָּׁה עֶבְרָךְ
בְּאַמּוּר:

וביום השבת שגני בבשים בגני שנה תמימים ושגני
ושגני עשרונים סלת מנחה בלולה בשמן ונגסכו:
עולת שבת בשבתו על עולת תמיד ונגסכה:

מוסף לשבת

וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שִׁגְנֵי בְּבָשִׂים בְּגִנֵּי שָׁנָה תְּמִימִים וּשְׁגֵנֵי
עֶשְׂרֹנִים סֶלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן וְנִגְסְכוּ:
עַלֹת שַׁבָּת בְּשַׁבְתוֹ עַל עֹלֹת הַתְּמִיד וְנִגְסְכָה:
וּשְׁמָחוּ בְּמִלְכוּתְךָ שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת וְקִרְאֵי עֲגַב עַם
מְקַדְּשֵׁי שְׁבִיעֵי בָּלֵם וְשֹׁבְעֵי וְיִתְעַבְּנוּ
מִטּוֹבְךָ וּבְשִׁבְעֵי רְצִיתְךָ בּוֹ וְקַדְּשָׁתוּ חֻמְדַּת יָמִים
אוֹתוֹ קִרְאֵת זְכָר לְמַעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית:

לשבת וראש חודש

וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם תְּקָרִיבוּ עֹלָה לִי פְרִים בְּגֵנֵי
בָּקָר שְׁנַיִם וְאַיִל אֶחָד בְּבָשִׂים בְּגֵנֵי
שָׁנָה שְׁבַע תְּמִימִים: וּמִנְחָתְכֶם וְנִגְסְפֵיהֶם
בְּמִדְבַר שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרוֹנִים לְפָר וּשְׁנֵי עֶשְׂרוֹנִים
לְאַיִל וְעֶשְׂרוֹן לְכֹפֶשׂ וְזֵינּוּ בְּנִסְכוֹ וְשַׁעִיר לְכֹפֶר
וּשְׁנֵי תְּמִידִין בְּהִלְכָתָן:

אלהינו ואלהי אבותינו תדש עלינו את החדש
הזה לטובה ולברכה. לששון ולשמחה:
לשועה ולנחמה. לפרנסה ולבלבולה. למחילת
חטא. ולסליחת עון. ויהי החדש הזה סוף וקץ
לכל צרותינו. תחלה וראש לפדיון נפשנו.

מוסף לשבת

אלהינו ואלהי אבותינו רצה נא במנוחתנו
קדשנו במצותיך שים חלקנו בתורתך
שבענו מטובך שמח נפשנו בישועתך וטהר
לבנו לעבודך באמת והנהילנו יי אלהינו באהבה
יברצון שבת קדשה וינחה בו כל ישראל מקדשי
שמה: ברוך אתה יי מקדש השבת:

לשבת וראש חודש

יי העם: ישראל מכל האמור בתורת ותפי
ראשי חדשים להם קבעת:
ותקחו במלכותך שומרי שבת וקוראי ענג
עם מקדשי מביעי כלם ישבעו ויתענגו
מטובך ובשביעי רצונו וקדשתו תמדר
ימים ארוג קראת:

אלהינו ואלהי אבותינו רצה נא במנוחתנו
קדשנו במצותיך שים חלקנו בתורתך
שבענו מטובך שמח נפשנו בישועתך וטהר
לבנו לעבודך באמת והנהילנו יי אלהינו
באהבה וברצון שבת קדשה וינחה בו כל
ישראל מקדשי שמה: ברוך אתה יי מקדש
השבת וישראל וראשי חדשים:
ואת יצירת ויך תבנה ב שמים לשבת

מוסף לשבת

אלהינו ואלהי אבותינו רצה נא במנוחתנו
קדשנו במצותיך שים חלקנו בתורתך
שבענו מטובך שמח נפשנו בישועתך וטהר
לבנו לעבודך באמת והנהילנו יי אלהינו באהבה
יברצון שבת קדשה וינחה בו כל ישראל מקדשי
שמה: ברוך אתה יי מקדש השבת:

מועד

רבי חנניא בן עקשאי
הוא לזכות את
התורה ומצות שנים
יגדיל

כל ישראל יש לה
ועמד קדם
מטעי מעשה
אשרי מי שג
ליוצרו גדל
העולם ועלי
משמן טוב

